

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Pratchett Terry\Pratchett Terry - Strata.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Potkal jsem hornického předáka, který mi ukázal kus uhlí, v němž byl zarostlý zlatý sovereign z r. 1909. Viděl jsem zkamenělého amonita, jehož zkamenělá skořápka byla rozdrčena zkamenělým otiskem sandálu.

Ve sklepech musea Přírodní historie je jedna velká místnost a tu drží neustále pod zámkem. Mezi jinými zvláštnostmi, které tam ukrývají, je tyranosaurus s náramkovými hodinkami na přední noze a lebka neandrtálce, kterému někdo za života zhotovil zlaté výplně do tří zubů.

A co s tím uděláte?

dr. Carl Untermond
Přeplněný Eden

Byl to, samozřejmě, překrásný den - den jako vystřižený z propagační brožurky Společnosti. Kinina kancelář byla tehdy obrácena k laguně, podobné svým tvarem dlani s roztaženými prsty. Na vnější korálové bariéře se lámaly zpěněné vrcholky vln a pláž se leskla úlomky bílého korálu a skořápkami pestrých mušlí.

Žádná brožurka by však nedokázala popsat tu strašlivou noční mûru, kterou představoval vrstvicí agregát, umístěný na obrovském pontonu. Byl to naštěstí jen malý model, určený pro ostrovy a atoly menší než patnáct kilometrů. Když ho Kin pozorovala, vyplivl stroj ze zadní výsypky další kilometr pláže.

Premýšlela, jak se jmenuje jeho řidič. V té Unii pláže bylo něco skutečně geniálního. Chlap, který dovedl položit takovou pláž, s přesně vyváženou dávkou skořápek, ten si zasloužil lepší práci než tuhle rumařinu. Jenže na druhé straně to mohl být thoreauovský typ člověka, který prostě miloval malé ostrovy. Občas se vyskytli i takoví. Tiché, stydlivé typy, muži, kteří se rádi plavili po mořích v patách sopečných týmů a se zasněným výrazem a neuvěřitelnou dokonalostí kladli složitá souostroví. Musí se na něj zeptat.

Naklonila se přes stůl a spojila se s oblastním technikem.

"Joeli?"

Na interkomu se objevila inženýrova snědá tvář, pokrytá vějířky vrásek.

"Nazdar, Kin. Počkej, já se podívám. Aha! Dobrý, co? Líbí se ti?"

"Je skvělá."

"To je Hendry. Ten, co jsou na něj všechny ty ošklivé stížnosti, které máš před sebou na stole. No víš přece, ten, co uložil zkamenělého dinosaura do -"

"Četla jsem to."

Joel vycítil v jejím hlase nedůtklivost. Povzdechl si.

"Nicol Planterová, jeho kombinátorka, v tom musí lítat taky. Převedel jsem je na ostrovy, protože... no, znáš to, korálové ostrovy nepředstavují prakticky žádné pokušení -"

"Já vím." Kin se na chvíli zamyslela. "Pošli ho ke mně. Ji taky. Bude to perný den, Joeli. Když končí práce, je to pokaždé stejné, lidi si začnou hrát."

"To je to mládí. U mě to byl pár bot v uhelné vrstvě. Nic moc, připouštím."

"Tím mi naznačuješ, abych mu to prominula?"

Samozřejmě, že se jí to snažil naznačit. Počítalo se s tím, že se každý pokusí o nějaký ten nepovolený žertík, to všichni věděli. Kontroloři takové věci vždycky odhalili, ne? A i kdyby jedna z tisíců těch legrácek prošla nepovšimnuta, cožpak se nemůžeme spolehnout na budoucí paleontology, že je pečlivě ututlají? No?

Jenže... co když ne?

"Už teď je skvělý a později z něj bude velikán," pokračoval Joel. "Co kdybys mu utrhla jenom jednu kouli, he?"

O pět minut později zaslechla Kin, jak motory stroje zařvaly a utichly. Zanedlouho vešel jeden z robotů určených pro práci v nižších kancelářích a s sebou vedl menšího světlovlasého mladíka, připáleného do červena, a hubenou holohlavou dívku sotva kolem dvacítky. Oba zůstali stát a pozorovali Kin se směsicí strachu a vzpurnosti. Z jejich pracovních kombinéz se na koberec snášel korálový prach.

"Fajn, sedněte si. Dáte si něco k pití? Vypadáte oba dehydrovaně. Myslím, že je v těch věcech klimatizace."

Dvojice si vyměnila pohledy. Pak dívka řekla: "Frane se potřebuje do své práce vcítit."

"Chápu. Lednice je ta kulatá věc, která se vznášá přímo za vámi. Poslužte si."

Trhli sebou, když je lednice ťukla do zad, pak se jeden po druhém nervózně usmáli.

Bylo vidět, že se oba mladí Kin bojí, což ji přivádělo poněkud do rozpaků. Podle záznamů byli oba z kolonistických planet tak nových, že planetární kůra na nich ještě ani neoschla, zatímco Kin byla přímo ze Země. Ne z Celé, Nové, Staré, Skutečné nebo Nejlepší Země. Jen ze Země, kolébky lidstva. Z té, o které mluvily jejich učebnice dějepisu. A dvoustoletá značka, kterou měla na čele, to bylo něco, o čem patrně před příchodem ke Společnosti jen slyšeli. Navíc byla jejich šéfovou. A mohla je vyhodit.

Lednice tiše odplula do svého výklenku a na své cestě opsala v zadní části místnosti velký nelogický oblouk. Kin si v duchu poznamenala, že musí zavolat mechanika, který by se na lednici podíval.

Mladík a dívka seděli nejistě na kraji vznášejících se křesel. Kin si uvědomila, že nově kolonizované světy nic takového nemají. Znovu nahlédla do záznamů, vrhla na své nedobrovolné hosty přísný pohled a zapnula záznamník.

"Víte, proč jste tady," začala. "Pokud jste alespoň trochu k něčemu, četli jste předpisy. Musím vám připomenout, že v tomto případě si můžete vybrat. Buď přijmete mé rozhodnutí, které udělám jako starší dozorcí oblasti, nebo budete předáni k soudu na velitelství Společnosti. Jestliže se rozhodnete pro mě, není proti mému rozhodnutí odvolání. Tak co?"

"Bereme vás," řeklo děvče.

"On neumí mluvit?"

"Shodli jsme se na tom, že se podrobíme vašemu soudu, slečno," řekl mladík se silným krédským přízvukem.

Kin zavrtěla hlavou. "To není soud. Jestliže se vám nebude líbit mé rozhodnutí, můžete vždycky skončit s prací - pokud vás ovšem nevyhodím, jasné?" Odmlčela se, aby mohli patřičně vstřebat význam jejích slov. Za každým zaměstnancem Společnosti se tlačila alespoň parsek dlouhá fronta dychtivých čekatelů. Nikdo neodcházel dobrovolně.

"Dobrá, takže to máme na záznamu. Abychom tedy udělali záznamu zadost, vy dva jste naposled obsluhovali vrstvicí agregát BVN 67 na Juliu čtyři a zpracovávali jste jeden pás světadílu Y? Byli jste seznámeni s obviněním, vzneseným na základě vyjádření výstupní kontroly?"

"Ano, byli," přikývl Hendry. Kin zmáčkla tlačítko.

Jedna stěna kanceláře se změnila v obrazovku. Na ní se objevil letecký pohled na šedou pláň základního kamene, který byl náhle překryt kilometr vysokou vrstvou, připomínající nejspíše chlebiček, který si připravil sám bůh. Vrstvicí agregát byl od jejího konce odstaven a přesunut stranou. Pokud ho k původní části vrstvy nepřistaví opravdu zkušený operátor, najdou tady geologové v budoucnosti velmi zvláštní geologickou anomálii.

Kamera najela zhruba do poloviny výšky vrstvy, kde byla část kamene odtavena. Tam se vznášel portálový jeřáb a několik mužů ve žlutých helmách, kteří odstoupili ze zorného pole kamery. Na místě zůstal jen jeden z nich a s úsměvem držel velkou měřicí tyč u místa označeného "ukázka A". "Ahoj, vy všichni tam, tady je Výbor kontrolorů Společnosti na místě činu."

"Plesiosaurus," řekla Kin. "Nemá v téhle vrstvě co dělat, ale to není, kruci, všechno." Kamera se pomalu posunovala podél napůl odkryté kostry a nakonec zaostřila na zdeformovaný obdélník těsně vedle ní. Kin přikývla. Teď to bylo vidět naprosto jasně. Kostra držela v ruce transparent. Nápis na něm byl poničený, ale přece jen čitelný.

"Ne atomovým pokusům!" přečetla nahlas.

Musela to být strašlivá práce. Pravděpodobně zabrala celé týdny a pak se musel připravit nesmírně složitý program, který by umožnil data vložit do paměti vrstvicího agregátu.

"Jak jste na to přišla?"

Protože do každého stroje bylo vloženo nezávislé kontrolní zařízení, které hlásilo každou anomálii, ale to bylo úřední tajemství. Bylo umístěno v desetikilometrové výpustné zděři právě proto, aby odhalilo podobné drobné neoprávněné zásahy, jako byli pacifističtí dinosauři nebo mamuti se sluchátky, a ohlásilo se až v případě, že k něčemu takovému došlo. Bylo notoricky známo, že dříve nebo později každý z operátorů něco takového zkusil. Každý nový technik se totiž cítil na palubě vrstvicího agregátu jako bůh a dříve nebo později podlehl pikantnímu pokušení zamotat hlavu budoucím paleontologům. Někdy je Společnost vyhodila, ale byly i případy, kdy je naopak povýšila.

"Jsem čarodějka," odpověděla Kin. "Takže připouštíte, že jste to udělali?"

"Ano, slečno," přikývl Hendry. "Ale mohl bych, ehm, uvést něco na svou omluvu?" Sáhl do kapsy kombinézy a vytáhl knihu, jejíž hřbet byl opotřebovaný častým užíváním. Strany mu proletěly pod palcem, až nakonec knihu otevřel na hledaném místě.

"Tohle říká jedna z největších kapacit v oboru planetárního inženýrství," řekl. "Můžu pokračovat?"

"Poslužte si."

"Dobrá, takže: Konec konců, planeta není svět. Planeta? Kulatá hromada kamení. Svět? Čtyřrozměrný zázrak. Na světě musí být tajemná hora. Musí tam být bezedná jezera, obydlená prastarými obludami. Musí tam být tajemné otisky podivných stop vysoko na sněžných polích velehor, mechem obrostlé zříceniny v srdci divokých džunglí, zvony pod mořskou hladinou, údolí s mnohonásobnou ozvěnou a města ze zlata. To je to koření planetární kůry, bez nějž by představivost člověka zakrněla."

Rozhostilo se ticho.

"Pane Hendry," zeptala se Kin, "mluvím tam snad o dinosaurech požadujících atomové odzbrojení?"

"To ne, ale -"

"Stavíme světy, netvoříme sterilní planety. To by dokázali i roboti. Budujeme místa, kde dokáže lidská představivost skutečně zakotvit. Nehrajeme si jako děti s legračními zkamenělinami. Vzpomeňte si na vřetenisty. Představte si, že by budoucí kolonisté na téhle planetě byli jako oni. Vaše zkamenělina by je zabila, zničila by jim mozek. Suspenduji vás na tři měsíce. Vás také, slečno Planteová, a vůbec si nedovedu představit, proč jste tomuhle troubovi pomáhala. Můžete jít."

Vypnula záznamník.

"Kam jdete? Sedněte si. To všechno muselo být řečeno, aby bylo záznamu učiněno zadost. Sedněte si, sakra, vypadáte hrozně." Nebyl hloupý. Viděla, jak se mu v očích objevil zárodek naděje. Raději mu ji sebrat hned.

"S tím rozsudkem to platí. Tři měsíce nucené dovolené. Je to v záznamu, takže už mě neumluvíte. Nepodařilo by se vám to, ani kdyby to v záznamu nebylo."

"Ale do té doby to tady bude všechno hotové," prohlásil ublíženým hlasem.

Kin pokrčila rameny. "Do té doby se objeví zase jiné planety. Netvařte se tak ustaraně. Nebyl byste ani člověk, kdybyste tomu pokušení nepodlehli. Jestli se cítíte opravdu zle, zeptejte se Joela Čenže na ty boty, které se pokusil uložit do ložiska černého uhlí. No vidíte, a kariéru mu nezničily."

"A co jste udělala vy, slečno?"

"Hmm?"

Mladík se na ni díval po očku.

"Víte, mluvíte tak, jako kdybyste chtěla říci, že jsem udělal něco, co udělali skoro všichni přede mnou. Vy jste udělala taky něco takového?"

Kin zabubnovala prsty na stůl. "Postavila jsem pohoří, které mělo podobu mých iniciál," řekla nakonec.

"Páni!"

"Museli znovu položit skoro polovinu pásu. Tenkrát mě málem vyhodili."

"A teď jste oblastní kontrolorka a -"

"Totéž může být jednoho dne i z vás. Za pár let vás můžou poslat jako samostatný dohled na jeden z nových asteroidů. Zábavní park nějakého z těch bláznivých bilionářů. Dám vám dvě dobré rady. Nezvorejte to a nikdy se nesnažte použít něčí slova proti jejich autorovi. Já, aby bylo jasno, jsem až neuvěřitelně dobrosrdečná a plná pochopení, ale znám lidi, kteří by vás přinutili svou knihu sníst stránku po stránce pod pohrůzkou okamžitého vyhazovu. Jasně? Jasně. Tak a teď zmizte, vy dva. Teď už doopravdy. Dnes to bude nabitý den."

Rychle zmizeli z místnosti a zbyla po nich na koberci jen cestička z korálového prachu. Kin pozorovala, jak se za nimi zasunují dveře a chvilku upírala oči jen tak do prázdna. Pak se usmála sama pro sebe a vrátila se k práci.

Podívejme se teď na Kin Aradovou, která právě kontroluje obrysové návrhy pro souostroví TY.

Jedenadvacet desetiletí jí leželo na ramenou jako lupy času. Nesla je se stejnou lehkostí. Proč ne? Nepočítalo se s tím, že lidé zestárnou. V tom jim pomáhala nervová chirurgie.

Na čele měla zlatý disk, jaký nosila většina vícestoletých - bylo to znamení, které vzbuzovalo respekt a často ušetřilo lidi nepříjemných rozpaků. Ne každá žena odolala pokušení svěst mladého muže, který byl v praxi o tolik mladší, že mohl být jejím sedminásobným pravnukem. Na druhé straně ne každá starší žena disk nosila, naopak, mnohé ho nenosily úmyslně. Kinina pleť měla teď barvu pľlnoční černi, stejně jako její paruka - z jakéhosi stále nezjištěného důvodu vlasy jen výjimečně přečkaly první stovku - a na sobě měla volný overal.

Byla starší než jedenadvacet světů, z nichž čtrnáct pomáhala budovat. Sedmkrát vdaná za rozličných okolností, jednou dokonce z lásky. Se svými bývalými manžely se občas setkávala, aby si společně zavzpomínali na staré dobré časy.

Když se ze svého hnízda ve stěně zvedl čistič koberců a začal vysávat korálový prach, zvedla hlavu. Očima pomalu klouzala po místnosti, jako kdyby hledala něco konkrétního. Její pohled se zastavil a zdálo se, že se do čehosi zaposlouchala.

Najednou se v kanceláři objevil člověk. V jedné chvíli byl v tom místě jen prázdný vzduch, v následujícím okamžiku se o skříňku na záznamy opíral muž. Jeho oči se setkaly s jejím pohledem a muž se uklonil.

"Kdo, u všech čertů, jste?" zeptala se Kin s natáhla se pro interkom. Byl rychlejší. Vrhla se přes místnost a uchopil ji za zápěstí, velmi uctivě, ale také dosti bolestivě. Zamračeně se usmála. Aniž se zvedla ze židle, mávla dokonalým obloukem levačkou a vědecky mu naservírovala do obličeje pěst plnou zlatých prstenů.

Když si vytřel krev z očí, stála nad ním a mřila na něj ochrompalem.

"Nesnažte se chovat agresivně," radila mu. "Radím vám, abyste se snažil i dýchat co nejmírumilovněji."

"Jste velmi neobvyklá žena," prohlásil a ohmatával si bradu. Polointeligentní čistič koberců zatím kroužil kolem a tu a tam muži narážel do kolen.

"Co jste zač?"

"Jmenuju se Jago Žarlo. Vy jste Kin Aradová? No jasně, přece -"

"Jak jste se dostal dovnitř?"

Otočil se a zmizel. Kin automaticky vypálila z ochrompalu. Velký kruh na koberci zčernal, vydal zvuk humpf a zmizel.

"Vedle," řekl hlas na druhém konci místnosti.

Humpf.

"Bylo to ode mne netaktní, že jsem sem vnikl tímhle způsobem, ale kdybyste laskavě odložila tu zbraň -"

Humpf.

"Myslím, že bychom z našeho setkání mohli mít oboustranný užitek. Chtěla byste se dozvědět, jak se stát neviditelnou?"

Kin zaváhala a pak nejistě sklonila ochrompal.

Vzápětí se muž objevil. Přesněji řečeno, zhmotnil se. Hlava a hrudník se objevily, jako by z nich někdo stáhl kus látky, a vzápětí se stejně náhle objevily i nohy.

"To je chytré," řekla Kin. "Líbí se mi to. Jestli ovšem zmizíte znovu, nastavím tuhle hračku na široký rozptyl a pokropím celou místnost. Gratuluji, podařilo se vám vzbudit můj zájem. A to už dnes není nijak snadné."

Muž si sedl. Kin ho odhadla tak na padesát, i když mohl být o celé století starší. Jenže ti opravdu staří se pohybovali

jistým způsobem, on ne. Vypadal, jako kdyby několik let nespal - bledý, holohlavý, se zarudlýma očima. Tvář, na jakou okamžitě zapomenete. Dokonce i jeho kombinéza byla bledě zelená a když sáhl do kapsy, Kin pozvedla ruku s ochrompalem.

"Nevadilo by vám, kdybych si zakouřil?" zeptal se.

"Zakouřil?" opakovala užasle Kin. "Jen do toho. Mně by bylo jedno, i kdybyste si vzplál jasným plamenem."

S očima upřenýma na ochrompal si muž vložil do úst bílý váleček a zapálil jej. Pak ho vytáhl ze rtů a vyfoukl šedivý kouř.

Kin došla k závěru, že ten muž je nebezpečný maniak.

"Mohu vám povědět o způsobu, jak vysílat hmotu jako radiové signály," řekl.

"To já taky," přikývla Kin unaveně. "Je to nemožné." Takže to byl další obyčejný bláznivý vynálezce-zlatokop. Ale neviditelným se udělat uměl, to byla pravda.

"Kdysi se říkalo, že raketa ve vzduchoprázdnu nemůže fungovat, víte to?" ušklíbl se Žarlo. "Goddardovi se vysmívali. Tvrdili, že je blázen."

"Jenže se to taky říkalo o spoustě skutečných bláznů," upozornila ho Kin, která pro tu chvíli odsunula do pozadí otázku, co je Žarlo zač. "Máte snad vysílač hmoty, který byste mi mohl ukázat?"

"Mám."

"Ale ne s sebou."

"Ne, s sebou ne. Ale pořád ještě tady mám tohle." Udělal jakýsi pohyb a jeho levá ruka zmizela. "Dalo by se tomu říkat neviditelný plášť."

"Mohla bych tu věc - hm - vidět?"

Přikývl a natáhl k ní prázdnou dlaň. Kin k ní natáhla ruku a dotkla se - něčeho. Měla dojem, že se dotýká hrubě tkané látky. Mohlo to být i tím, že na její ruku zespoda působilo nějaké slabé silové pole, ale to nebyla schopná odlišit.

"Ohýbá to světlo," řekl a odtáhl to pomalu z jejího dosahu. "Samozřejmě, nikdo nechce riskovat, že něco takového ztratí ve skříní, a proto je tady oblast, které se stačí dotknout a efekt se vypne - tady, vidíte?"

Kin spatřila slabou, oranžově světélkující linku světla, která ohraničovala nic.

"Opravdu pěkné," přikývla Kin. "Ale proč zrovna já? Proč to všechno?"

"Protože jste Kin Aradová. Napsala jste Věčné tvoření. Víte všechno o velkých králich vřetenistů. Myslím si, že oni vytvořili tuhle věc. Našel jsem ji. Našel jsem i spoustu dalších věcí. Moc zajímavých věcí."

Kin si ho lhostejně prohlížela. Nakonec řekla: "Ráda bych si trochu vyšla na čerstvý vzduch. Už jste snídal, Jago Žarlo?"

Zavrtěl hlavou. "Po cestě sem mám všechny tělesné pochody časově úplně rozhozené, ale myslím, že bych si mohl dát večeři."

Kinin aerolet obkroužil budovu nižších úřadoven a zamířil na sever, k velkému komplexu kontinentu W. Obloukem obletěli obrovskou hmotu bývalého Hendryho agregátu, jehož operátor právě kladl pás se vzorem vnitrozemských útesů. Ten manévr jim poskytl impozantní pohled na sběrnou mísu v horní části stroje, jejíž nitro bylo dokonale, sametově černé.

"Proč tak daleko?" zeptal se Žarlo, který od toho pohledu nedokázal odtrhnout oči. Kin pomalu pohnula řídicí pákou.

"Energie sbíraná kolektory na oběžné dráze kolem planety je vysílána formou paprsku, zachycována sběrným talířem a převáděna na energii potřebnou k chodu stroje. Kdybychom přeletěli nad talířem, nezbyl by z nás ani popel."

"Co by se stalo, kdyby se operátor dopustil chyby a paprsek minul sběrný talíř?"

Kin chvíli uvažovala. "Nevím," přiznala nakonec upřímně. "Ale buďte si jistý, že operátora bychom určitě nenašli."

Aerolet minul několik dalších ostrovů. Uměle odchovaní delfini, stále ještě mírně zmatení po své cestě v megatanku, poskakovali po modré hladině a snažili se dohonit stín stroje. K čertu s Věčným tvořením!

Jenže v té době to vypadalo jako skvělý nápad. Kromě toho, udělala a dokázala už skoro všechno, jenom knihu ještě nenapsala. Psaní samo o sobě nebylo těžké. Skutečný problém spočíval v tom, že bylo třeba zjistit, jak se vyrábí papír, pak musela najmout skupinu robotů a nechat je postavit malý tiskařský příklopový stroj. Byla to první kniha vytištěná po čtyřech stech letech. Vzbudila celkem slušnou pozornost.

Slova uvnitř drahé tuhé vazby také. Kniha neříkala nic zásadně nového, ale jakýmsi nepochopitelným způsobem se jí podařilo spojit průběžné poznatky z geologie tak, že rozdmýchaly skutečný požár. Podle zpráv se její kniha dokonce stala základem pro několik okrajových kultů. Podívala se po očku na svého společníka. Nebyla schopná odhadnout jeho přízvuk - mluvil velmi pečlivě, jako někdo, kdo před krátkým časem vstřebal výukové pásky, ale neměl žádnou praxi. Šaty, do nichž byl oblečen, mohly pocházet z konfekčních strojů na pultu světů. Nevypadal jako blázen, ale to nevypadal žádný z nich.

"Takže vy jste četl mou knihu," řekla konverzačním tónem.

"Copak ji nečetl každý?"

"Občas mi to tak opravdu připadá."

Obrátil k ní silně zarudlé oči.

"Nebyla špatná. Četl jsem ji na lodi, když jsem letěl sem. Nečekejte žádné zvláštní pochvaly. Už jsem četl lepší."

Kin k vlastnímu znechucení cítila, že rudne.

"Určitě jste toho přečetl hodně, že?" zamumlala.

"Pár tisíc těch knih bylo," připustil Žarlo. Kin přepnula aerolet na automatického pilota a otočila se na sedadle.

"Vím, že nezůstalo ani pár set knih, všechny staré knihovny byly zničeny, nebo se ztratily!"

Ušklíbl se. "Nechtěl jsem se vás dotknout."

"Kdo si -"

"Není právě nutné, aby si autor sám vyráběl papír," pokračoval nevzrušeně Žarlo. "Za starých časů byli takzvaní nakladatelé. Něco jako továrny na filmy. Autor udělal jenom jedno jediné - napsal slova."

"Za starých časů? Jak starý vlastně jste?"

Muž si na sedadle poposedl. "No, nevím to tak docela přesně," odpověděl nakonec. "Několikrát jste mezitím změnili kalendář. Ale podle mého odhadu asi jedenáct set let. Plus minus deset."

"V té době neexistovala genová chirurgie," zavrtěla Kin popuzeně hlavou. "Nikdo není tak starý."

"Jenže existovaly sondy typu Terminus," odpověděl Žarlo tiše.

Aerolet minul sopečný ostrov. Bylo vidět, že v něm technici provádějí poslední zkoušky a úpravy, protože z centrálního vulkánu vystupovaly jemné obláčky dýmu. Kin na ostrov zírala nevidoucíma očima a rty se jí nehlučně pohybovaly.

"Žarlo," řekla nakonec. "Žarlo! Já si myslela, že je mi to jméno nějak povědomé! Poslyšte... ta nejdůležitější věc na lodích typu Terminus bylo, že se už nikdy neměly vrátit zpět..."

Usmál se na ni, ale v jeho úsměvu nebylo nic veselého. "Naprostě správně," přikývl. "Byl jsem tam jako dobrovolník. Všichni byli, samozřejmě, dobrovolníci. A byli jsme pěkní blázni. Ty lodě prostě pro návrat nebyly ani vybaveny."

"Já vím," přikývla Kin. "Četla jsem flimsy. Hm."

"Fajn, ale měla jste to vidět na pozadí tehdejší doby. Tenkrát to dávalo určitý smysl. A samozřejmě, ani moje loď se nevrátila."

Naklonil se kupředu.

"Jenže já ano."

Ritz byl v neoficiálním městě, které vyrostlo kolem toho, co bylo Prvním a teď už brzo i Posledním pásem. Město pomalu mizelo, jeho části se postupně stěhovaly po Troleji zpět na obrovské nákladní lodi kroužící kolem planety. Ještě měsíc a bude je následovat poslední zaměstnanec Společnosti. Bude položeno poslední sněhové pole. Budou vypuštěni poslední kolibříci.

Jejich rozhovor v zahradě restaurace na střeše hotelu byl přerušován pleskotem a chřestěním žlutých tahačů, které dýchavičně stoupaly po Troleji ze základny vzdálené necelé dva kilometry. Řady už nepotřebných hal a skladů, které vlekly za sebou, se podobaly korálkům na nitích. Stroje se však brzo ztrácely v nízkých mračcích a pokračovaly, už neviditelné, k hornímu konci Troleje. Kin si objednala ramuláš, potáplíčí hřbet a hrudomlsky. Žarlo si pečlivě přečetl jídelní lístek a pak si s neskryvanou nedůvěrou vybral omeletu z doda*." Zdálo se, že už toho začíná litovat.

Kin pozorovala, jak se její společník přebírá v jídle, ale její vědomí jí zatím neustále vnucovalo různé obrázky. V duchu viděla zvonovitě tvarovaný trup obrovské sondy Terminus, na jejíž špičce se jako malá kapka třpytila kulovitá kabina pilota. Vybavila si děsivý logický postup, který vedl k vytvoření těch technických oblud. Bylo to zhruba takhle:

Bylo lepší vyslat do vesmíru člověka než stroj. I v dokonalém neznámu dokázal člověk logicky uvažovat, odvozovat a rozhodovat. Stroje se hodily pro zaběhnuté modelové operace, ale selhávaly, jakmile nastaly nepředvídané situace a podmínky.

Vypravit do vesmíru stroj bylo ale jednodušší i levnější, protože nepotřeboval dýchat a informace odesílal zpět automaticky.

Člověk však musel dýchat celou cestu. Tam i zpět. A to bylo drahé. Když jste ovšem nepočítali s jeho návratem, vyšlo to poměrně lacině.

"Tady v té míse je celer?" zeptal se Žarlo.

"To jsou výhonky pařezovcového stromu," odpověděla mu Kin. "Nejezte ty bílé kousky, ty jsou jedovaté. No tak, jak dlouho mě ještě chcete napínat? Tak povídejte o těch vašich velkých králích vřetenistů."

"Vím jenom to, co jsem se dočetl," řekl Žarlo. "A většinu z toho, co jsem četl, jste napsala vy. Můžu jíst tady ty modré věci?"

"Našel jste nějaké sídliště vřetenistů?" Zatím bylo nalezeno jen devět vřetenistických sídlišť. Deset, když k nim připočítáte i prastarou loď. Právě v jednom ze sídlišť byl nalezen vzorový vrstvý agregát, stejně tak jako podklady pro základy genetické chirurgie. Žádný div, že mnohem víc lidí se věnovalo studiu paleontologie než technice.

"Našel jsem planetu vřetenistů," odpověděl.

"Jak víte, že patřila právě vřetenistům?"

Žarlo se natáhl a nabral si lžici pařezovcových výhonků.

"Je plochá," odpověděl.

Kin si uvědomila, že je to teoreticky možné.

Vřetenisté sice nebyli bohové, ale dokud se neobjevili opravdoví bohové, snadno tu úlohu zastali. Museli se vyvinout na nějakém světě s menší gravitací... pravděpodobně. Podle těch několika objevených mumií byli přes tři metry vysokí, ale vážili jen čtyřicet kilogramů. Na planetách s tak silnou přitažlivostí, jakou měla Země, nosili neuvěřitelně dokonalé umělé vnější kostry, bez nichž by při prvním pohybu utrpěli mnohočetné zlomeniny a změnili se v hromádku bezmocné tkáně. Měli dlouhé čenichy, ruce se dvěma palci, rudo-oranžově pruhované nohy a chodidla, která by dělala čest i cirkusovému klaunovi. Neměli mozek, nebo přesněji řečeno, jako mozek mohlo pracovat celé jejich tělo. Nikomu se však nepodařilo najít jejich žaludek.

Neypadali jako bohové.

Dokázali provést i ty nejsložitější přeměny látek s téměř nulovými náklady, ale neovládali například cestování

RYNES (rychlejší než světlo). Pravděpodobně měli odlišná pohlaví, ale exobiologové nikdy nezjistili, kde se berou malí vřetenisté.

Vysílali zprávy tak, že modulovali vodíkovou čáru ve spektru nejbližší hvězdy.

Byli to telepaté a těžci klaustrofobové...

Nestavěli si dokonce ani domy. Jejich vesmírné lodě byly... neuvěřitelné.

Žili téměř věčně a aby si nějak ukrátili čas, navštěvovali planety s mizící atmosférou a hráli si s nimi. Vybavili je zmutovanými řasami nebo neskutečně obrovskými měsíci. Vysazovali tam uměle vypěstované formy života. Rozebírali Venuše a vytvářeli Země. Jakmile jste se jednou smířili s tím, že byli tolik jiní, nebylo těžké najít v jejich počínání určitou logiku. Alespoň lidem to potíže nedělalo. Vřetenisty tlačil problém neustále rostoucí populace. Jak je vidět, jejich největším problémem byly právě mentální tlaky.

Jednoho dne zase strhli s pomocí vrstevného agregátu kůru jakési planety a objevili něco strašlivého - tedy strašlivého pro vřetenisty. Jak se ta novina během příštích dvou tisíc let šířila vesmírem, vymřeli do posledního na uraženou pýchu.

To bylo před čtyřmi sty miliony lety.

Po Troleji se spustil další tahač a i přes sonickou izolaci do ovzduší prosákl řev brzdících motorů. Technické vedení Troleje se snažilo závěrečné operace co nejvíc urychlit a proto byl náklad ve výši několika tisíc kilometrů od tahačů odpojen, byly k němu připevněny přívěsné rakety a ty ho vynesly na oběžnou dráhu, zatímco tahače se vracely zpět, aby celý postup zopakovaly.

Tahač se zhoupl v zhuštěném poli převodního systému a s hlubokým bzukotem se vydal ke vzdálenému nákladovému nádraží. Kin upřela na Žarla zúžené oči.

"Plochá? Jako Aldersonův kotouč?"

"Možná. Co je to Aldersonův kotouč?"

"Zatím ještě nikdo žádný nepostavil, ale kdyby se všechny planety v systému spojily do podoby mezikruží o průměru systému, kde by bylo v centrální kruhové výseči umístěno slunce, spodní strana tohoto útvaru by se potáhla neutroniem - to kvůli přitažlivosti, tak už by stačilo jen -"

"Proboha! Vy už teď umíte zpracovávat neutronium?"

Kin se odmlčela a po chvíli zavrtěla hlavou. "Jak jsem řekla, zatím nikdo nic takového nepostavil. Dokonce ani nenašel."

"Tenhle svět nemá v průměru víc než dvacet tisíc kilometrů."

Jejich pohledy se setkaly. Ze rtů se jí nakonec vydralo to slovo, na které čekal.

"Kde?"

"Beze mě ho nikdy nenajdete."

"A vy si myslíte, že je to artefakt, který zbyl po vřetenistech?"

"Jsou na něm věci, v jejichž existenci byste neuvěřila, ani kdybych vás přesvědčoval milion let."

"To mě opravdu zajímá. Jaká je vaše cena?"

Žarlo si místo odpovědi sáhl do váčku, který měl upevněný na opasku a vytáhl z ní tlustý svazek desetitisícových dennů. Tyhle bankovky Společnosti měly větší hodnotu než většina tvrdých meziplanetárních měn. Každá z nich představovala téměř osmdvacet let dalšího prodlouženého života, když byla použita na některé z obchodních stanic Společnosti. Úvěry Společnosti byly nejlepší. Proplácely se v prodloužené budoucnosti.

Aniž spustil pohled z Kininy tváře, přivolał Žarlo nejbližšího automatického vrchního a nacpal sloupek bankovek do odpadního otvoru. I ten nejposlednější instinkt Kin nabádal, aby vyskočila, pokusila se je odtamtud vytrhnout a zachránit, ale člověk by bez ohledu na podporu veškeré techniky nepřežil ani první tisíciletí své existence, kdyby vždycky poslouchal své instinkty. Automatický spalovač by jí upálil ruku.

"Jak..." vydralo se jí ze staženého hrdla a teprve, když si odkašlala, dokázala pokračovat, "Jak dětinské." Pak dodala: "Byly to jistě padělky."

Podal jí metuzaléma, nejvyšší bankovku, kterou Společnost vydávala.

"Dvě stě sedmdesát let," řekl. "Vezměte si ji od mne jako dárek."

Kin uchopila plátek z bílozlatého plastiku. Jen díky téměř nadlidskému úsilí se jí netřásla ruka.

Bankovka vypadala velmi jednoduše, ale přesto byla proti padělání jistěna více než dvěma sty způsoby a její pravost se dala ověřit v každé obchodní stanici. Nikdo si ji nedovolil padělat. Bylo všeobecně známo, že každý teoretický padělatel by strávil všechny roky, jejichž hodnotu by jeho padělky představovaly, ve vězení Společnosti, kde by si užíval prodloužený život novými a velmi nepříjemnými způsoby.

"V mě době," pokračoval Žarlo, "by o mně říkali, že jsem bohatý, bohatý, bohatý."

"Nebo mrtvý, mrtvý, mrtvý."

"Nezapomeňte, že jsem byl pilot Terminu. Málokdo z nás ale tenkrát skutečně věřil v nevyhnutelnost naší smrti. Takových bylo opravdu málo. Jak je vidět, já jsem se zatím nemýlil. V každém případě můžete pravost té bankovky ověřit. Ujišťuji vás, že je pravá."

Nechci nic prodávat. Přišel jsem vás najmout. Během třiceti dnů se vracím na ten... plochý svět a to z důvodů, které brzo pochopíte. Mám v plánu zůstat tam necelý rok a cena, kterou vám nabízím, je má odpověď na vaše otázky. Tu bankovku si samozřejmě můžete ponechat, i když mou nabídku odmítnete. Mohla byste si ji dát na památku zarámovat, nebo si ji uložit na stará kolena."

Pak zmizel jako démon pokušení. Když se Kin vrhla přes restaurační stůl, její ruce nahnátly jen prázdný vzduch.

Později dala zkontrolovat seznamy všech převozních lodí, pohybujících se po Troleji. Ani neviditelný muž nemohl nepozorovaně proniknout kolem identifikačních zařízení ukrytých v nástupních chodbách. Bylo velmi

nepravděpodobné, že by se pokusil nastoupit na palubu nákladní lodi - většina z nich ani nebyla vybavena umělou atmosférou.

Neobjevila ho. Teprve o něco později si uvědomila, jak to bylo jednoduché. Koupil si prostě lístek pod falešným jménem, klidně prošel bezpečnostním systémem a svou viditelnost mával jako krycím pláštěm.

Zpráva přišla o pětadvacet dní později, spolu s první vlnou kolonistů.

Hlavní Trolej mezitím zmizela. Byla navinuta do svého stacionárního satelitu, který byl pak naložen na nákladní loď. Na planetě zbylo už jen několik menších pracovních skupin, které dodělávaly drobné kosmetické úpravy na pólech. Krajina kolem Kin, která stála na oblém pahorku uprostřed husté džungle naplněné zvuky, pachy a vůněmi, nevykazovala jedinou stopu lidské přítomnosti. Kin věděla, že patnáct tisíc kilometrů pod jejíma nohama, na pólu, se soustřeďují lidé, roboti a stroje, a přesunují se přepravním mostem na palubu poslední dopravní loď - obrovské nosníkové konstrukce dlouhé téměř dvacet kilometrů, vybavené jediným gigantickým nukleárním motorem - a opouštějí svět, který vytvořili, aby ho ponechali novým osídlencům.

Navzdory tomu, že to vypadalo na první pohled poněkud zmateně, byl odchod plánován do nejmenších podrobností. Poslední budou naloženi detailisté, kteří zkontrolují pól a jeho okolí. Propagační film Společnosti kdysi ukazoval muže, kterého na Troleji pozvedli jen o několik decimetrů, a než se vydal na další cestu, sehnul se a zahladil otisky svých vlastních nohou, které jako jediné zůstaly na zemi. Nebylo to zcela přesné, ale tak daleko od pravdy to zase nebylo.

Byl to skvělý svět. Lepší než Země, ale říkalo se, že se Země poslední dobou velmi zlepšila - populace už vzrostla na tři čtvrti bilionu a v tom počtu údajně nebylo ani příliš mnoho robotů.

Lepší než v dobách jejího dětství. Kin se časem rozloučila s většinou svých raných vzpomínek, ale jednu nebo dvě si přece jen ponechala. Zamrkala, když si vybavila tu nejstarší.

Bylo to na pahorku, jako byl tehle, z něj bylo vidět nepřívětivou krajinu pokrytou cáry mlhy a na obzoru rudě zapadající slunce. Kin tam vzala její matka a stály spolu v malé skupince lidí, kteří představovali více než polovinu obyvatel celého státu. Většinou to byli roboti. Jeden z nich, robot osmé třídy, jehož kovový povrch byl pokryt jizvami po svárech a opravách, ji zvedl na rameno, aby lépe viděla.

Všichni tanečníci byli roboti, ale houslista byl člověk.

Dunn, dunn, dopadaly kovové nohy na temný trávník a nad hlavou přihlízejících se třepotalo několik netopýrů, kteří se vydali na lov dřív, než jejich ostatní druhové.

Kroky a rytmus byly dokonalé. A jak by také mohly být jiné? Mezi tanečníky nebyl jediný člověk, který by zaváhal nebo zakopl. Svět byl plný problémů, kterým se musela ta malá skupina lidí věnovat, a lidé nebyli ochotni plýtvat energií na věci, jako je tanec. Ale přesto věděli, že i tohle se musí uchovat, aby to nebylo zapomenuto v den, kdy lidé znovu v plné šíři převezmou svou vládu a povinnosti. Vpřed a vzad, sem a tam, výskoky a dřepy. Roboti tančili svůj lidový pohřební tanec.

A mladá Kin Aradová se tehdy rozhodla, že lidé nesmějí vyhynout.

Nechybělo jim mnoho. Bez robotů by byl jejich osud nenávratně zpečetěn.

Zatímco se podupávající postavy pohybovaly na pozadí rudě zabarveného západního nebe, rozhodla se Kin, že nastoupí ke Společnosti...

Křídla prvního z obrovských kluzáků zasyčela nad stromy a jeho trup těžce dosedl do trávy. Narazil do osamělého stromu, otočil se skoro do protisměru a zastavil.

Po několika minutách se odsunuly dveře na boku, zevnitř vylezl muž a upadl na zem.

Kin se dívala, jak se pomalu a pracně znovu zvedl na nohy a naklonil se zpět do kabiny. Pak zevnitř vystoupili další dva muži následováni třemi ženami. To už ji zahlédli.

Dala si na sobě záležet. Měla tentokrát stříbrnou pokožku a v uhlově černých vlasech neonové nitky. Oblékla si široký rudý plášť. Protože bylo bezvětrí, nadouval ho elektrostatický náboj, seřízený tak, aby byl efekt vlání co nejdokonalější. Tady nechtěla šetřit v ničem. Ti lidé právě přistáli na novém světě. Pravděpodobně už měli sepsanou dokonalou a pyšnou ústavu, která se leskla zlatem a svobodou. Museli být přivítáni co nejdůstojněji. Na tvrdou realitu bude později času víc než dost.

Přistávaly další kluzáky a muž, který vystoupil jako první, se vydal na pahorek, kde stála Kin. Všimla si průkopnického vousu a křídově bledé tváře. Ze všeho nejdřív ale zaregistrovala stříbrný disk na jeho čele, který odrážel první paprsky vycházejícího slunce.

Vyšel nahoru, dýchal lehce a pravidelně a pohyboval se s tou lehkou a dokonalou sebekontrolou většiny stoletých. Usmál se a v úsměvu odhalil zuby opilované do špiček.

"Kin Aradová?"

"Bjorn Čang?"

"Tak nás tady máte. Dneska prvních deset tisíc. Udělali jste skvělý vzduch - co to tady tak voní?"

"To je džungle," odpověděla Kin. "Houby. Hnijící těla šelem. Purpurový pyl z květů ukrytých orchidejí."

"A neříkejte? Dobrá, na to už se podíváme," odpověděl nevzrušeně.

Zasmála se. "Dost jste mě překvapil," řekla. "Čekala jsem nějakého mladíka s hranatou bradou a pluhem v jedné ruce..."

"... a vzorovou ústavou v druhé, co? Já vím. Někdo takový vedl lidi do nové kolonie na Čisté planetě. Slyšela jste o Čisté?"

"Viděla jsem filmy."

"Víte, že strávili celý týden rozepřemi o formách své nové vlády? A první, co nakonec začali stavět, byl kostel. Pak

přišla ze dne na den zima. Byl jsem na severním kontinentu Čisté v zimě. Vyrábíte opravdu kruté zimy."

Kin vykročila po úbočí pahorku dolů. Čang se jí držel po boku.

"Nechtěli jsme, aby zahynuli," řekla po chvíli. "Dali jsme jim všechny údaje, které se týkaly počasních vzorců a střídání ročních období."

"Jenže jste jim neřekli, že příroda taky dokáže hrát nefěr. Byli všichni příliš mladí, než aby byli dostatečně paranoidní."

"A vy?"

"Já? Já mám pocit, že se mě chce zbavit kdekdo, mám strach dokonce i ze svého druhého já. Proto si mě tihle lidé najali. Bude mi sto devadesát. Nemám v úmyslu zemřít ani náhodou, takže budu hlídat počasí jako ostříž, koupat se jen v mělké vodě a nevezmu do úst ani sousto, u kterého nebudu znát kompletní laboratorní rozbor. Když poletí meteorit, praštím sebou o zem. Mám tady smlouvu na pět let a jsem odhodlán těch pět let přežít za každou cenu."

Kin přikývla. Jeho sebedůvěra dodala jistotu i jí.

Bohužel věděla, že to všechno není tak snadné. Teoreticky platilo, že čím jste starší, tím více dbáte na to, abyste byli co nejbliž k nějakému ústavu genetické chirurgie a obchodní stanici Společnosti, kde můžete své denní vyměnit za pečlivě vypracovanou terapii na další prodloužení vašeho života. Jedině tam vám zaručili čtyřicet standardních hodin života za každý váš denní a tuhle terapii poskytovala jen Společnost. Učebnice ekonomie vycházely z toho, že Společnost vlastní jakékoliv místo a každého.

Jenže učebnice ekonomie také hovořily o zákonu snižující se návratnosti. Ve dvaceti jste pracovali opatrně a uvážlivě, neriskovali jste, protože když jste pracovali pro Společnost, měli jste před sebou celá staletí života. Bylo by nesmyslné je zahodit jenom proto, že byste jezdili příliš rychle nebo žili příliš nezdravě.

Ale ve dvou stech letech? Kdo by si s něčím takovým lámal hlavu? Byli jste už všude, dělali jste všechno. Každý nový zážitek byl jen starý zážitek v trochu jiném obalu. Ve třech stech už jste byli pravděpodobně mrtví. Ne že byste spáchali sebevraždu, rozhodně ne tak docela. Lezli jste prostě v horách pořád výš a výš, nebo jste padali volným pádem stále níž a níž, nebo jste se vydali s batohem na zádech napříč Merkurem tou nejobtížnější cestou a dříve nebo později vás štěstí opustilo.

Nuda vás doháněla až k nepříčetnosti. Smrt byla způsob, jakým vás příroda upozorňovala, že už byste měli pomalu brzdit.

Proto vedl Čang výpravu nezkušených kolonistů na nový svět. Neměl co ztratit, kromě života, který se díky nekonečnému množství prožitých let stejně změnil na tenkou nitku.

"Nestavíme krotké planety," řekla mu Kin. "I tihle budete muset dobýt."

Nad hlavou jim proletěl kluzák a zmizel kdesi mezi vrcholky stromů husté džungle.

"Budou ji nejdřív nenávidět," ušklíbl se Čang. "Tehle kluzák měl na palubě veškeré zásoby, pokrývky a samoservary. Požádal jsem kontrolu, aby ho nechala přistát o patnáct kilometrů dál. Je krásný den. Pořádná procházka nám udělá dobře a kromě toho hned na začátku zjistím, kdo z nich je ten typ, který si klidně šlápne na jedovatého pavouka."

"Co budete dělat, až vám skončí pětiletá smlouva?"

"Hm, to zatím nevím, asi tady zůstanu a nějaký čas si budu hrát na Velkého stařešinu rodu. V té době už bude tohle místo na můj vkus stejně příliš civilizované."

"Ano? Ani Rema nebyla postavena za jediný den."

"Jenže tam jsem taky nebyl předákem já."

Kolonisté je mlčky pozorovali. Žádná genová chirurgie, žádné nemocnice, žádná stanice Společnosti - a přesto tady byli všichni dobrovolně. Sta let se z nich nedožije ani jeden z deseti.

Musí se spokojit s nesmrtelností prostých lidí. Zůstanou po nich děti. Dokonce i na Zemi se začínaly rodit děti. Geny přežijí a o potřebné genetické operace se postarají drsné podmínky tohoto světa. Opracovaní na kovadlině jiného slunce a jiného měsíce budou lidé tohoto světa za tisíc let úplně jiní. Nebo alespoň dostatečně jiní na to, aby to odpovídalo Záměru.

"Takže tady se rozloučíme," obrátila se Kin k Čangovi a odepjala koženou taštičku, kterou měla na opasku. "Tady je smlouva, převodní listina a záruční list na 5 000 let bezchybného provozu, který zahrnuje i výrobní vady."

Čang zastrčil listiny do vnitřní kapsy blůzy.

"Už jste mluvili o nějakém jméně?"

"Hlasování rozhodlo ve prospěch jména Království."

Kin přikývla. "Docela se mi líbí. Jednoduché a seriózní. Možná se sem v budoucnosti zaletím podívat, abych zjistila, jak si vedete, pane Čangu."

Poslední letadlo nebyl obyčejný kluzák, ale motorové samokřídlo Společnosti. Jeho vzhled byl v ostrém kontrastu k laciným letadlům, vyrobeným z foukaných pěnových hmot a určeným na jedno použití, která měli k dispozici kolonisté. Když se k němu Kin přiblížila, odsunul se boční panel a robot Společnosti spustil schůdky.

"Kdy jste naposled podstoupila kůru?" zeptal se Čang najednou. Kin se na něj užasle podívala. "Před devíti lety. Záleží na tom?"

Rozhlédl se a pak k ní přistoupil tak blízko, aby měl jistotu, že ho nezaslechne nikdo z kolonistů.

"Společnost se dostala do vážných obtíží. Co když jsou naše denní sečteny?"

"Společnost v potížích?"

Robopilot zaregistroval, že je Kin na palubě, vyčkal tři vteřiny a zavřel vstupní panel. Poslední, co průkopníci zahlédli, byl Kinin užaslý obličej přitisknutý na velké okno v zádi příkře stoupajícího letounu.

Čang samokřídlo pozoroval až do chvíle, kdy použilo přídatné raketové motory. Pak se natáhl do nitra svého

kluzáku a vytáhl odtamtud megafon.

Dav dole se postupně změnil ve skvrnu, flíček a tečku a nakonec zanikl kdesi v džungli. Kin si sedla. Společnost vlastnila šedesát procent věčnosti. Jaké mohla mít potíže?

Netrvalo dlouho a samokřídlo předběhlo slunce, které se pomalu vydalo zpět k východu. Ještě později přistáli na malém písčném ostrůvku, který se třpytil ve světle hvězd uprostřed světélkujícího oceánu.

Proti nebi se černala linka Troleje. U její základny stál malý přepravní modul, o který se opíral muž.

"Joeli!"

Na tváři se mu objevil úsměv neandrtálce, kterým byl proslulý. "Nazdar, Kin."

"Myslela jsem, že už jsi oblastním technikem na Cífradoru!"

Pokrčil rameny. "Nabídlí mi to, ale nějak mi to nevyhovovalo. Tak vzhůru na palubu. Robote!"

"Bílý pán poroučí?"

"Připoj kluzák do vleku."

"Já udělat, jasná věc. Bílý pán Ubit!"

"A nech té opičárny a přestaň se mi pošklebovat, ano?"

Nastoupili do přepravního modulu a usedli každý na jednu stranu centrálního tažného tunelu. Joel Čenž si zhluboka povzdechl a postrčil přepínač. Modul sebou trhnul a Trolej začala ubíhat centrálním tunelem. Ten pohyb působil na mnoho lidí téměř hypnoticky.

"Jsem tady jako nový Pozorovatel," řekl po chvíli Joel.

"Oh, Joeli! To nemyslíš vážně?" Kin měla najednou pocit, že se s ní sedadlo propadá do hlubin vesmíru.

"Samozřejmě, že to myslím vážně. Jen mezi námi, víš, že se na to dokonce moc těším? Tobě by se to nelíbilo?"

"Nedovedu si tě představit -" Kin se zarazila.

- chtěla říci, že nechápe, jak by právě on mohl strávit celá staletí v mrazícím boxu satelitu, kroužícího po oběžné dráze kolem světa, který právě opouštěla. Představila si to a zhržila se.

Robotičtí pečovatelé, kteří se v neustálé pohotovosti vznášejí nad lidským tělem, připraveni použít tlakové injekce a vpravit v nutném případě do pokožky ztvrdlé mrazem na kámen potřebné látky. Další roboti, kteří neúnavně pozorují svět hluboko dole a hledají jisté výmluvné známky. Atomové hříby. Imploze. Využití vysokoenergetických zdrojů.

Některé z planet si jako prvotní cíl vytkly právě meziplanetární lety a doufaly, že se tak velmi rychle uplatní ve vesmíru. Nikdy se jim to nepodařilo. Dokonce i obyčejná atmosférická letadla byla teprve vrcholem pyramidy, obrovské a prastaré, v jejichž základech musely být tak pevné stavební kameny, jako samozásobitelské pěstitelství nebo chov domácích zvířat. Bylo nesmyslné pokoušet se létat dřív, než jste se byli schopni bez problémů uživit. Joel se naklonil kupředu a na číselníku samoservaru namačkal kombinaci požadovaného jídla. Z přístroje se vysunul stůl. Joel zachytil Kinin pohled a znovu se usmál. Joel se usmíval často. Snad se v jeho těle skutečně znovu sešla genetická kombinace dávného paleolitu. Tvář, jakou měl Joel, se musela usmívat prakticky neustále, jinak by se jí daly strašit malé děti. Když se mu po tváři rozlil úsměv, bylo to jako úsvit samotného lidstva. Rozmlouvali spolu nejen slovy. Dohromady měli něco přes čtyři sta let. Slova pro ně představovala jen podnosy, s jejichž pomocí si podávali jemné nuance myšlenek a nevyřčených pocitů.

Kin se znovu podívala na stůl.

"Je mi to nějak povědomé," zamyslela se. "Okanžik, pokousím si vzpomenout."

"Bylo to před sto třiceti lety. Tenkrát jsme se vzali, vzpomínáš? Na Tynewaldu. Bylo tam to bláznivé náboženství -"

"Ikarus Reisen," vzpomněla si Kin najednou. "A ty si dokonce ještě pamatuješ, co jsme měli o svatební hostině. Jak romantické!"

"Přiznám se, že jsem se předtím podíval do díáře," pokýval hlavou a nalil víno. "Byla jsi moje pátá žena? To jsem si nezapsal."

"Třetí, ne? Ty jsi byl můj pátý manžel."

Podívali se na sebe a vybuchli smíchy.

"To byly skvělé časy, Kin, skvělé časy! Tři šťastné roky."

"Dva."

"Tak dobrá, dva. Dobrý bože! Jak jsme si užili na Plektru, bylo to tam, že? Vzpomínáš, jak jsme -"

"Neuhýbej. Proč Pozorovatel?"

Teplota venku bleskové klesala. Za okny kabiny se Království měnilo z krajiny na obrovský kotouč, po kterém slunce pomalu posunovalo rozhraní mezi světlem a tmou.

"Hm. Život už mi připadá tak trochu vyčichlý. Kůra by mi nikdy neumožnila žít tak dlouho jako funkce Pozorovatele. Je hezké vidět, jak vzniká nový svět a nová civilizace, zjistit, co ukrývá budoucnost. Bude to stejně vzrušující jako ocitnout se v novém a neznámém vesmíru -"

"Samý blábol, Joeli. Znáš tě, víš? Nikdy jsem nezažila, že by ses nudil. Vzpomínám si, jak jsi jednou strávil dva roky tím, že ses učil vyrobit dřevěný dvoukolák. Tenkrát jsi řekl, že nikdy nepřestaneš, dokud se nenaučíš všechna řemesla. Že ještě neumíš takové věci, jako lovit tulené oštěpem nebo odlévat mosaz do pískové formy. Chystal jsi se napsat vyčerpávající knihu o pornografii robotů. To všechno už jsi udělal?"

"No dobrá. Uhýbám, protože jsem zbabělec. Stačí ti to? Už brzo se stanou jisté věci a pak bude nejbezpečnější právě mrazící box."

"Věci?"

"Potíže."

"Po -" odmlčela se. "Něco takového říkal už Čang."

"Ten velký průkopník? Mluvil jsem s ním včera, ještě když byla celá jejich skupina na oběžné dráze. Taky se snaží

zmizet v závětrří dřív, než bouře propukne."

"O čem to, prosím tě, mluvíš?"

Řekl jí to. Kin Žarlovu návštěvu skutečně ohlásila. Ohlásila také to, že je pravděpodobně schopen padělat dennové bankovky o vysoké nominální hodnotě.

"Společnost prozkoumala toho metuzaléma, kterého jsi jim poslala, Kin."

"Byl to padělek."

Pomalů zavrtěl hlavou. "Přál bych si, aby to tak bylo. Ta bankovka byla - svým způsobem pravá. Jenže ji nevydala Společnost. Byla na ní nesprávná čísla. Všechny kódy byly jiné. Ne chybné nebo nepřesné, rozumíš? Prostě a jednoduše to nebyla čísla a kódy, které by zapadaly do řad Společnosti. Bankovky s těmi čísly prostě ještě nebyly vydány.

Tak a teď se nad tím zamysli. Existuje způsob, jak padělat bankovky Společnosti. Představ si, co to znamená."

Zamyslela se nad tím.

Bankovky Společnosti měly tolik skrytých identifikačních znaků, háčeků a pojistek, že jakýkoliv padělek prostě musel být jen obyčejná napodobenina. A nebylo možné napodobit dennovou bankovku ani tak, že byste ji prohnali transmutačním oddělením vrstevového agregátu. Jednak všechny agregáty patřily Společnosti a kromě toho v každé plastické bankovce byl ukrytý kódový klíč, který by při pokusu o duplikaci vyhodil do povětří celý vrstevový agregát. Nikdo nedokázal padělat bankovky Společnosti. Ale kdyby to opravdu někdo dokázal -

Mnohostaletí by byli první, na které by rána dopadla. Měna Společnosti byla tak spolehlivá, že představovala základ bohatství i zdraví každého z nich. Jenže kdyby se dennové bankovky změnily v pouhé kusy potištěného plastiku, kdyby se jich na trzích objevilo mnohonásobné množství - Společnost by přestala existovat. Její moc byla v neochvějně spolehlivosti a spolehlivost spočívala v tvrdosti její měny.

Genová chirurgie vás dokázala uchránit před smrtí. Mohli jste samozřejmě žít i bez přídavných kůr, které byly k mání za dennové bankovky, ale v tom případě vás začalo dohánět stáří. Byli jste téměř nesmrtelní, ale senilní. Nebylo divu, že se pokoušeli ukrýt. Joel se snažil získat co největší kus nesmrtelnosti. Čang se zase chtěl vyhnout prvnímu a hlavnímu náporu. Lidé s méně stabilním myšlením pravděpodobně podnikali takové věci, jako procházky v kosmu bez ochranného oděvu.

Musí nás být alespoň milion, pomyslela si Kin. Stěžujeme si na to, že už nemůžeme ochutnat žádné jídlo, které jsme ještě nejedli, a že se nám ze života pomalu vytrácejí všechny barvy. Přemýšlíme o tom, zda je život lidí s normálním stářím plnější a pestřejší, a máme strach, abychom nezjistili, že je to pravda, protože my jsme se pro svou dlouhověkost vzdali výsady mít děti. Bylo by to strašně nespravedlivé. Jako kdyby měli lidé jen určitý přiděl citů jako jsou vzrušení, radost nebo slast, a čím déle žijí, tím nevýraznější jsou všechny prožitky.

Jenže i pak je život sladký a smrt velká neznámá. Člověk se obává především stáří. Nebo pekla.

"Pátrají po něm?" zeptala se.

"Všude, i na těch nejnemožnějších místech. Víme, že navštívil Zemi, protože všechny záznamy o sondách Terminus, uložené v Muzeu vesmírných letů, byly vymazány."

"Takže o něm nevíme vůbec nic?"

"Přesně. Najdi si taky nějakou dobrou skrýš, Kin." Krátce se zasmál. "Alespoň se ukázalo, jak správné byly záměry Společnosti. Naše světy to přežijí."

"Jeden člověk nemůže zničit celou civilizaci," zamračila se Kin.

"Ukaž mi, kde se říká, že tohle pravidlo nemůže mít výjimku," odsekl jí popuzeně, ale pak se uvolnil. "A ten jeho plášť... byl opravdu neviditelný?"

"Hmm..., teď si vybavuju, že když ses díval přímo přes místo, kde stál, byly věci za ním jakoby velmi slabě rozmazané. Jenže kdybys o tom nevěděl, nevšiml by sis."

"To by bylo něco pro staromódní špióny," ušklíbl se Joel pobaveně. "Ale stejné je to zvláštní. Nemyslím, že bychom dokázali vyrobit něco podobného. K výrobě takových hraček potřebuješ pěkně vyspělou technologii, jenže podobná neviditelnost by v době tak vyspělé technologie nebyla celkem k ničemu, protože už by existovalo bůhví kolik způsobů, jak tě odhalit."

"Taky už mě napadlo něco podobného," přikývla Kin.

"A teď to tvoje vyprávění o vysílání hmoty - všechny teorie se shodují v tom, že něco takového není v plném rozsahu možné. Dvojitý efekt, ke kterému dospěl Vonbil, to téměř umožnil, jenže jak říkám, jen téměř. Je to stejné jako s těmi stroji typu perpetuum mobile, které se také dají zkonstruovat tak, že fungují téměř neomezeně dlouho."

Satelit na horním konci Troleje se mezitím zvětšil a vzal na sebe podobu velké jasné hvězdy. Joel přeletěl pohledem kontrolní panel.

"Rád bych se s ním setkal," pokračoval. "Četl jsem si o sondách Terminus, už když jsem byl malý kluk. Když jsem se pak jednou dostal na Novou Zemi, zajel jsem navštívit Rip Van LeVinovu farmu. To byl ten, co přistál na jedné planetě a našel -"

"Znám ten případ," přerušila ho Kin.

Pokud si Joel všiml tónu jejího hlasu, a bylo by bláhové myslet si, že ne, nedal to ničím najevo. Vesele pokračoval: "Před pár lety jsem viděl filmy, které dodaly T4 a T6. Ty jsou stále ještě na cestě. Na Nové Zemi je podpůrný charitativní fond, takže zhruba každých deset let odtamtud vyšlou dvě lodi na otevřenou oběžnou dráhu, kde získají zrychlení a -"

"To všechno taky vím," řekla Kin.

Obě lodě získají prvotní zrychlení pádem do slunce Nové Země. Pak provedou skok dlouhý několik milionů kilometrů oblastí Jinudy, vynoří se, znovu přejdou do prostoru Jinudy a tenhle postup několikrát opakují. Při každém

průchodu prostorem Jinudy získají další zrychlení, a zanedlouho se vynoří rychlostí drtící světlo o několik set světelných let dál a jen několik kilometrů od obou letících sond.

Terminu čtyři se nepodařilo v příslušném bodě zpomalit a provést nezbytný směrový manévra a závada na nedokonalém počítači šestky ji navedla přímo k planetární soustavě, která tam nebyla. Za normálních podmínek by oba piloti už před několika staletími podlehlí rozkladu. Systém dlouhodobé hibernace byl v době, kdy sondy startovaly, velmi primitivní. Jenže ta pokulhávající technika byla v průběhu staletí součástí po součástce vyměněna a nahrazena novou a kontrolní posádky ji každé desetiletí znovu vylepšovaly.

Nebylo to právě levné. Bylo by mnohem snazší oba piloty rozmrazit a přivést je tak znovu k životu a nekonečnému přepychu. Jenže Rip Van LeVin, ten mrtvý a proslulý pilot dalšího z Terminů, který po letu dlouhém tisíc let nakonec přistál na planetě osídlené s pomocí lodí cestujících prostorem Jinudy už před třemi sty lety, byl v okamžiku, kdy spáchal sebevraždu, velmi bohatý muž. Dost bohatý na to, aby zaplatil skvělé právníky, a ti už prosazovali jeho přání. Založili charitativní organizaci, která měla pro piloty v sondách čtyři a šest udělat všechno, co se udělat dalo, s jedinou výjimkou - nesměli být vzbuzeni.

"LeVinův trust nás má v hrsti," pokračoval Joel. "První, co lidi ve Společnosti napadlo, bylo vzbudit pilotku T4 a zeptat se ji na Žarla. Prodělali spolu celý výcvik, takže by mohla vědět něco, co by pomohlo. Jenže zjistilo se, že kdyby se o to Společnost pokusila, udělala by nám celá Nová Země ze života peklo."

"Joeli, a co si o tom nápadu myslíš ty?"

Jejich pohledy se setkaly. "Já si myslím, že je nechutný," odpověděl.

"Já také."

Zůstala na satelitu, dokud Joel nevyčistil systém, a pozorovala, jak zaktivoval příslušné okruhy a přerušil tak uměle sestavené molekuly s dlouhými řetězci, které tvořily Trolej. Království teď mohlo spoléhat už jen samo na sebe.

Nestála o to vidět, jak si připravuje mrazicí box.

Její soukromá loď byla zaparkována nedaleko satelitu na horním konci Troleje. Teoreticky měla volno až do okamžiku, kdy se připojí ke svému týmu na Ach kčertu, kde už přípravné skupiny vyčistily atmosféru a zesílily planetární kůru. Před mnoha měsíci si naplánovala, že využije přesunu a zastaví se na Ostro-Spitzi a prohlédne si nové vykopávky na místě sídla vřetenistů. Mezi lidmi se šířily pověsti o tom, že tam byl objeven další vrstvý agregát.

Jenže to se jí teď ani zdaleka nezdálo důležité. Zaklapla za sebou vnitřní přiklop kabiny.

"Zdravím vás, madam," přivítala ji loď. "Ložní prádlo bylo vyvětráno. Máme natankovánu plnou. Mám vám připravit koupel?"

"To bych ráda."

"Kurs byl propočítán a nastaven. Přejete si, abych provedla odpočítání?"

"Myslím, že bez tohoto vzrušení se klidně obejdeme," odpověděla Kin unaveně. "Takže bych prosila hlavně tu koupel." Když se loď vydala na cestu, voda ve vaně se zakývala o něco víc než obvykle, ale nepřelila se přes okraje. Kin, kterou vždycky vedli ke slušnosti vůči strojům, řekla: "Šikovná!"

"Děkuji vám. Pět hodin a tři minuty k přechodu do prostoru Jinudy."

Kin si zamyšleně mydlila paži. Po několika minutách zvedla hlavu. "Lodi?"

"Ano, madam?"

"Kam to vlastně máme, k čertu, namířeno? Nepamatuji si, že bych ti dávala nějaké pokyny."

"Na Kung, madam, podle vašich jednoznačných příkazů, které jste mi zadala před 338 hodinami."

Kin se zvedla jako namydlená Venuše Anadyoménská a proběhla lodí do řídicího centra, kde klesla do velitelského křesla.

"Ten příkaz," vydechla, "opakuj mi ho." Pak napjatě pozorovala obrazovku a její ruka se celou tu dobu vznášela těsně nad klávesou, jejíž stisknutí by otevřelo spojení s kontrolním satelitem Království. Joel ještě nebude ležet v mrazicím boxu, protože celý postup zabral několik hodin. A i kdyby, přístroje by ho prostě znovu rozmrazily. Důležité bylo to, že satelit měl vysílač silný natolik, aby se mohl spojit s nejbližší stanicí Společnosti. Bylo jí jasné, že v téhle věci má prsty Jago.

Přijatý příkaz byl celkem jednoduchý. Začínal volacím znakem lodi a Kininým osobním kódem. Přišel běžným spojením země-vzduch. Mohlo ho vyslat půl tuctu vysílačů, protože v té době nebyly práce na Království zdaleka ukončeny.

Jeho závěr zněl takto: "Je to plochý svět. Vy, Kin Aradová, jste velmi zvědavý člověk. Nepřidejte se ke mně a navěky budete přemýšlet o tom, co všechno jste mohla vidět." Kinina ruka pomalu klesla a vyhnula se přitom spojovací klávese.

Nemůžete vybudovat plochý svět, to je prostě nemožné.

Jenže právě tak se nemůžete vrátit, když jste pilotem Terminu.

Stejně tak, jako nemůžete padělat denny Společnosti.

"Lodi?"

"Madam?"

"Pokračuj ke Kungu. Hm, a otevři vstup obrazovky v mé kabině."

"Hotovo, madam."

Byla to chyba. Určitě dělá obrovskou hloupost. Tohle ji zaručené připraví o zaměstnání.

Podívej se tam, nebo se užirej do smrti.

Ubíhající čas vyplnila tím, že si zopakovala znalosti své základní ekungštiny a přečetla si zhuštěné údaje o reáliích planety. Podle toho, co se dočetla, měli teď kungové svou vlastní Trolej, ale jak se zdálo, nikdo se neunavoval tím, aby vydal nějaký zákon, zakazující přistání vesmírných lodí na planetě samotné. Na Kungu toho bylo vůbec velmi málo

zakázáno, dokonce ani vražda ne. Nechala počítač prověřit všechny dostupné údaje a zjistila, že Kung je teď jediný svět v okolním vesmíru, který povoluje lodím přistát s pomocí vlastního pohonu. Bylo snad právě tohle důležité?

Kung doslova prahl po cizí měně. Planeta nebyla schopná vyprodukovat skoro nic, co by mohli lidé využít, s výjimkou několika zajímavých typů chorob podobných zápalu plic, ale o to více toho potřebovala. Proto se pokoušela zavést v turistickém průmyslu...

Kin už tam kdysi byla. Vybavila si déšť. Kungové měli dvaatřicet různých výrazů pro déšť, ale ani ten počet nestačil k přesnému popsaní té nekonečné symfonie šumící a zurčící vody, padající ve dne v noci pětatřicet minut z každé hodiny. Na planetě nebyly hory. Nízká přitažlivost sice umožnila vznik mnoha horských celků, ale současně také dovolovala prudkým větrům unášet s sebou obrovské množství mořské tříště, která je zase rychle spláchlá. Těch pár nízkých pahorků, které vytrvávaly, mělo beznadějně navhlhlý vzhled.

Občas se z některého z nich stal ostrov. Kin si vybavila příbojové vlny.

Obtuně velký měsíc a chladné malé slunce měly na svědomí příliv, podobající se noční můře. Vegetace byla buď z říše hub, které dokázaly bleskově vyrazit a dozrát v době nízkých přílivů, nebo z těch ojediněle přizpůsobivých druhů, které se postupně měnily na rostliny napůl vodní.

A turisté sem opravdu jezdili. Jezdili sem dokonce i přes to, že většinu svého pobytu museli trávit v bezpečnostních záchranných vestách, které je měly chránit v případě výjimečně vysokého přílivu. Byli mezi nimi hlavně rybáři, ale také milovníci mlh, houbaři a mykologové a potulní studenti biologie. A sami kungové...

Vypnula obrazovku a pohodlně se opřela.

"Měla bys to oznámit Společnosti," řekla si tiše sama pro sebe. "Pořád ještě máš čas."

Po chvíli si odpověděla. "Jenže víš, co se stane. Možná, že je blázen, ale rozhodně není hlupák. Bude připravený na každou past a léčku. Kung není lidský svět a moc Společnosti je tam velmi omezená. Uklouzne nám, zamává a bude navěky ten tam."

Pak pokračovala. "Máš své povinnosti. Představuje nesmírnou hrozbu a ty ji nemůžeš nechat poletovat vesmírem jen proto, abys ukojila svou vlastní zvědavost." Odpověděla si. "Proč ne?"

Jak bohatá je Kin Aradová, pravá pozemšťanka a autorka knihy Věčné tvoření? Společnost platí své zaměstnance v dennech, ale protože vydělají mnohem víc, než jeden denně, odprodávají často přebytečný čas za mnohem běžnější měny. Její konto momentálně vykazovalo stav tři sta šedesát osm let, pět týdnů a dva dny, plus sto osmdesát tisíc kreditů - a kredit se i dnes těšil velké důvěře a měl svou hodnotu.

V každém případě byly kredity podloženy denní. V galaxii se vyskytovalo více než dostatečné množství vzácných prvků. Transmutační oddělení v srdci každého vrstevového agregátu nebo samoservar dokázaly vyrobit prakticky cokoliv. Co jiného mohlo v tom případě sloužit jako záruka? Jedině dlouhověkost. Kin si mohla koupit život. Mohl něco takového udělat Šalamoun? Mohl si to dovolit Hughes?

Byla bohatá.

Zablikala varovná signálka. Na čelní obrazovce se objevilo slunce Království, podobné černému kotouči s oslnivým lemem, který senzory odhalily už dlouho předtím.

Kin vypnula hlas lodí, protože nenáviděla odpočítávání před přechodem do prostoru Jinudy. Bylo to jako čekání na smrt. Jestliže se počítač nemýlil, a on se nikdy nemýlil, loď přejde do prostoru Jinudy v tom okamžiku, kdy získá přijatelné zrychlení s ohledem ke vzdálenosti - (Několikavteřinová závrať, krátký záchvěv zoufalství. Nepřilíš přesně se tomu říkalo "opožděná duše". Bylo prostě jisté, že něco uvnitř lidského mozku se vzpírá cestovat rychleji než - bylo to laboratorně ověřeno - 0.7 světelného roku za vteřinu. Po každém, byť i krátkém skoku prostorem Jinudy, zmizel člověk na několik vteřin v temné a prázdné časové dutině, odkud se vynořil ve chvíli, kdy ho dohonily souvislé myšlenky, které očividně cestovaly o něco pomaleji...) cílové planety. Kin ucítila, jak se jí vrací rovnováha, vzpamatovala se a vyhlédla ven. Kungské slunce byl chladnoucí rudý trpaslík. Údaje říkaly, že je malý. Údaje lhaly. Ze vzdálenosti šesti set tisíc kilometrů to byl obr. Kung se prakticky pohyboval v horních vrstvách jeho atmosféry - a teď už planetu zahlédla - černý kotouček viditelný i z téhle vzdálenosti pouhým okem. Kin se usmála. Kung, který se prakticky neustále pohyboval pod příkrovem hustých mraků, byl dost šilený, aby na něm mohlo začít její dobrodružství. Jaké náboženství by se tady bylo asi vyvinulo, kdyby obyvatelé planety alespoň občas zahlédli čisté nebe?

O tři hodiny později opustila loď několik kilometrů od satelitu Troleje.

Satelit byl vyzdoben v kungském stylu. Z barev převažovaly šedá a hnědopurpurová, které byly tu a tam překvapivě doplněny plochami v neuvěřitelně agresivní rudé. Imigrační ani celní kontrola tady neexistovala. Kung vítal pašeráky. Byli bohatí.

Trysky na jejím skafandru ji jemně přistrčily ke vstupu do jedné z bezpočtu přechodových komor. Příklop se automaticky otevřel, vsál ji dovnitř a znovu se uzavřel.

Vrchol Troleje! Horní konec monomolekulárního lana, které spojovalo každý civilizovaný svět s ostatními prostory galaxie! Brána ke hvězdám, kde se roboti potýkali s desetiokými mimozemšťany, pohybovali se tajní agenti a obchodovali kupci se zlatavými plnovousy. Vesmír, v němž se prodávalo vzácné koření, jehož působením ztráceli lidé rozum a hovořili k bohům, a zmrazení chlapi nosili podivuhodné elektronické přístroje, které zesilovaly emoce. Vrchol Troleje! Pořádný odraz nohama - a dosáhl jste únikové rychlosti. Vrchol Troleje! Práh vesmíru!

Takové alespoň byly představy části lidstva. Tohle však byla realita a Kung byl, co se turistiky týkalo, ve velmi špatném období. Kung, který se klátil chodbami stacionárního satelitu, vypadal opravdu malebně, nicméně i okoukaně. Jistě, byl tam i jednonohý Ehft, který v jedné chodbě obsluhoval uklidový automat, ale pokud to byl zvěď galaktické federace, musel být současně i mistrem převleků.

Obrovská tabule v ústřední hale ohlašovala, že do odjezdu dalšího osobního modulu na planetu zbývá celá hodina. Kin našla bar, jehož prosklenou stěnou viděla do haly. Bar se jmenoval U položeného bubnu.

"Proč?" zeptala se kunga** za barem. Přestože měl oči velikosti talířů, vrhl na ni prázdný pohled, společný barmanům v celém vesmíru.

"Něco takového nemůžete porazit," odpověděl. "Dáte si?"

"Myslela jsem, že kungové nemají smysl pro humor."

"To je pravda." Barkung2 si ji pozorně prohlédl. "Ze Země?" zeptal se nakonec.

"Ano," přikývla Kin.

"A ze které? Mám bratrostrýce na Pravé Ze -"

"Z té skutečné," odpověděla mu Kin poněkud popuzeně. Znovu si ji zamyšleně prohlédl, pak sáhl pod pult a vytáhl filmskazetu, jejíž obal Kin poznala na první pohled. Srdce v ní pokleslo.

"Vaše tvář mi od začátku připadala povědomá," prohlásil barkung triumfálně. "Hned jak jste vešla, pomyslel jsem si: To je velmi známá tvář - uznáte, že holo na titulu kazety je dost mizerné - ale i tak... Ha! myslíte, že byste mi na ni mohla udělat hlasový otisk, slečno Aradová?" strašlivě se zašklebil.

Statečně vykouzila na tváři úsměv a převzala z jeho vlhké čtyřprsté ruky audiopřepis Věčného tvoření.

"Samozřejmě to není pro vás, že, ale pro vašeho synovce Jiříka, co?" zabručela s nezvyklou krutostí. Kung na ni upřel užaslý pohled.

"Já nemám žádného synovce Jiříka," odpověděl, "ale mám v úmyslu ji darovat svému synobratrovi Brtklcovi. Jak jste to poznala?"

"Kouzla," povzddechla si Kin.

Odesla si pít k velkému oknu a bez zájmu pozorovala tahače, posunující nákladní moduly na řadicích linkách, zatímco barkung za ní s někým vzrušeně hovořil interkomem. Najednou se u jejího křesla kdosi zastavil. Ohlédla se a zvedla pohled vzhůru. Za ní stál kung.

Prohlédněme si ho. Měří zhruba dva metry třicet a na hlavě má navíc vysoký rudý hřeben z něčeho, co se velmi vzdáleně podobá vlasům. Dvě oči velikosti talířů zabírají téměř celý obličej. Ty jsou však teď ze dvou třetin přivřené, aby se chránily před světly, které barkung rozsvítil na Kininu počest. Tělo je hubené, ovšem kosti jsou v některých místech pokryty kulturistickými svaly, které tak vypadají jako korále navlečené na drátě. Mezi lopatkami má velký hrb, v němž se ukrývá třetí plicní lalok. Jeho skafandr je mistrovským dílem krejčovského umění. Jinak by to ani nešlo. Tenhle kung má totiž čtyři ruce. Usmál se. Úsměv kunga se tak trochu podobá harfě - je to rudý pŕlměsíc přerušovaný desítkami lesklých nitek slizu.

"Jmenuju se Marco Farfarer," oznámil jí, "a jestli vám to pomůže přestat na mě zírat, tak vám řeknu, že jsem úředně uznáný člověk. Vy si jen myslíte, že vidíte obyčejného kunga. Nedejte se mást tím, že při mém narození došlo k náhodnému nedorozumění."

"Omlouvám, se," řekla Kin. "To jen ten druhý pár rukou."

"Tak, tak," přikývl. Sehnul se až k ní a zašeptal jí hlasem podobným dechu močálů: "Ploché svět?"

Přisedl ke stolu. Pátravě se zadívali jeden na druhého, aby ve tváři svého protějšku našli něco, co by jim napovědělo, jak dál.

"Jak to víte?" zeptala se nakonec Kin.

"Kouzla," odpověděl. "Samozřejmě, že jsem vás poznal. Vaše kniha se mi velice líbila. Víím, že Kin Aradová pracuje pro Společnost. Teď ji zahlédnu sedět na vrcholu Troleje na Kungu, což je místo, kde by ji těžko kdo hledal. Zdá se, že je dost nervózní. Vzpomenu si na to, jak jsem byl před měsícem na Ehftnii. Nemohl jsem sehnat místo na žádné lodi - jsem teprve třetí nejlepší pilot dálkových letů v oblasti - a najednou se na mě obrátil jeden muž, který -"

"Myslím, že toho muže znám," přikývla Kin.

"Vyprávěl mi jisté věci a učinil mi jisté návrhy. Co nabídl vám?"

Kin pokrčila rameny. "Mezi jiným i neviditelný plášť."

Kungovy oči se v rámci daných možností ještě zvětšily. "Mně nabídl malý kožený sáček, který vyrábí tohle," zabručel. Kin zvedla bankovky, které položil na stůl. Měly hodnotu 100 a 1000 dennů, pak tam byla ehftnická 144 pjumová tyčinka a tenká rolička různých lidských platidel, několik set jednotek Mezihvězdné obchodní komory a počítačová karta.

"Část těch peněz jsem nabídl bankéři na Ehftnii," pokračoval Marco, "a on ji bez nejmenšího zaváhání přijal. Lepší důkaz o jejich pravosti byste těžko hledala. Pokud jste kdy byla na Ehftnii, víte, co tím myslím. Myslím, že ta počítačová karta je klíč k autobance, pravděpodobně na Ehftnii. Bylo toho ještě mnohem víc, většinou ehftnické dolarové tyčinky. V té době jsem neměl ani zlamanou grešli."

Kin prstem postrčila pjumovou tyčinku a pozorovala, jak se pomalu koulí po stole.

"A to všechno vyrobil ten váček?" zeptala se pomalu.

"Právě. Nebyl o mnoho větší než zaťatá pěst. Na vlastní oči jsem viděl, jak z něj všechny ty peníze vypadly. Myslel jsem si, že je od Společnosti. Chtěl si mě najmout."

"Jako pilota?"

Kung neurčitě zamával dvěma rukama. "Dokážu lítat se vším, o tom nepochybujte. Dokonce i bez matrixových záznamů. Jsem ten nejlepší - co tady chce tenhle?"

Ke stolu se přibližoval barkung a s nesmělým výrazem za sebou táhl rozměrný chlupatý zvon, který poskakoval po své jediné noze. Na oblém vrcholku měl v srsti připevněný hlasový syntezátor.

"Tohle je Zelený-s-odstínem-do-indiga. Ehft," oznámil barkung. "Je to sanitární důstojník satelitu."

"Jsem ráda, že ho poznávám," přikývla Kin. Ehft neslyšným pohybem vytáhl zpod svého... pláště? kůže? ... průhlednou skříňku a nastavil ji Kin několik centimetrů před oči. Zaslechla, jak Marco zasyčel.

"Vbila! Regardez!" zaječel syntezátor. "Pozemšťanský! Nevíme! Myslíci! Otázka!" Velký černý pták uvězněný ve skříňce naklonil hlavu ke straně, upřel na Kin temné, korálkově lesklé oko a pak se vrátil k probírce peří.

"Objevilo se to tady včera," vysvětloval barkung. "Říkal jsem Zelenému, že je to pták, to znamená pozemské zvíře. Jenže ono to mluví. Hledali jsme to v Průvodci myslících druhů, ale tam je jen jediný létající druh a tenhle to není."

"Mně připadá jako trochu přerostlý havran," řekla Kin a uchopila skříňku. "A v čem je problém?" odmlčela se. "Aha, už je to jasné. Vy nevíte, jestli to máte zatknout, nebo zničit, co? Počkejte, a jak se sem ten pták vlastně dostal?"

"Hádanka!"

V náhlém popudu Kin otevřela skříňku. Pták vyskočil na okraj jedné stěny a podíval se na ni.

"Je neškodný," řekla. "Pravděpodobně něčí mazlíček."

"Mazlíček?"

"Duševní spřízněnec," zavrčel Marco. "Lidi jsou prostě blázniví."

Ehft nejistě poskočil kupředu a znovu natáhl ke Kin své chapadlo. Tentokrát v něm držel velký svitek složitě zauzleného provazu. S vynechávajícím srdcem si Kin uvědomila, že je to ehftnická doteková kniha.

"Když jsem mu řekl, že vy jste vy, vypravil se napříč celým satelitem až do své kabiny, aby si přinesl ehftský překlad vaší knihy," vysvětloval barkung poněkud blahosklonně. "Byl by hrozně rád, kdybyste mu -"

Ale to už Kin ohmatávala osobní uzel na začátku svitku.

"Rozuměj! Ne! Já!" zaskřehotal syntezátor. "Pro! Mládě! Patří! Soulihňák!"

"On chce říct, že -" začal barkung.

"Já mu rozumím," přikývla Kin unaveni.

"Žarrló," zakrákoral havran.

"Odneste si to," řekl barkung a vstrčil skříňku Marcovi do jednoho páru rukou. "Může se to krmit, sníst, učít to zpívat, nebo se s tím milovat nebo co já vím, co lidé se svými malíčky dělají."

"Mazlíčky," opravil ho Marco. Převzal skříňku. Nezdálo se, že by měl na vybranou.

Ehft se za nimi díval, když zamířili k nástupišti osobních modulů.

"Blázniví! Otázka!"

"Vesmíru teď šéfují humanoidi," zabručel místo odpovědi barkung zatrpkle. "Pokud je tohle bláznovství, tak bych si taky přál trochu se zbláznit. Všiml sis, že většina z nich chodí, jako kdyby jim patřila galaxie?"

Ehft o tom chvíli uvažoval. Vždycky pro něj bylo velmi obtížné porozumět způsobu pohybu, který nezahrnoval použití chapadel.

"Nevšiml," odpověděl.

V kabině modulu bylo jen několik cestujících. Prožili okamžik několikanásobného přetížení, když pomocné raketové motory vytáhly rozkývaný modul z haly stanice, ale pak už se kabina začala klidně spouštět po Troleji dolů.

"Tentokrát s sebou budu mít alespoň domorodého průvodce," řekla Kin a usmála se, aby ukázala, že to byl žert. Jenže jak se zdálo, tenhle kung o smyslu pro humor něco věděl. Úředně uznaný člověk?

"Myslel jsem si, že byste mi v tom mohla naopak nějak pomoci vy," řekl Marco a ze svého cestovního vaku vytáhl malý váček. "V životě jsem tam dole nebyl. Občas jsem sem přivedl dopravní loď, ale ty končily nahoře."

"Tím chcete říct, že jste byl tak blízko a nikdy jste se nebyl podívat na svět svého lidu?"

"Či svět? Já se narodil na Zemi."

Z kapsy vytáhl dýmku v barvě slonové kosti, nacpal si ji z váčku a zapálil ji věčnou zápalkou - permohníkem. Kin nakrčila nos.

"Co je to, ksakru?"

"Tabák," odpověděl Marco. "Cutty Peerless VI. Posílá mi ho jeden člověk z Londýna. Z Londýna v Anglii, aby bylo jasno."

"A chutná vám to?" Ozvalo se tiché zabzučení, které signalizovalo, že se v kabině zapnuly vzduchové filtry. Marco vytáhl dýmku z úst a podíval se směrem k nim.

"Abych se vám opravdu přiznal, tak ne," odpověděl, "ale je to historicky uspokojující. Mohu vám položit jednu otázku?"

"Jen se neupejpejte."

"Máte nějaké zvláštní nápady, co se kungů týče? Po sexuální stránce, myslím."

Kin se podívala do těch obrovských šedých očí, přeletěla pohledem skvrnitou kůži a prudká odpověď jí odumřela v hrdle. I ona tu a tam zaslechla nějaké pověsti. Z hubené Marcovy postavy vyzařovala sebejistota a odvaha silnějšího pohlaví. Kungští samečci kolem sebe šířili až neuvěřitelně mužskou atmosféru. A také priapickou. Kungská pohlaví byla jednoznačně a výrazně oddělena, samičky a samečci, žádná ta nesmyslná škála odstínů, jakou najdeme mezi absolutní psychikou samečka a absolutní psychikou samičky u lidí.

"Nikdy. Ani za dalších tisíc let," odpověděla přímo. "Můžete si o mně třeba myslet, že jsem staromódní."

"Díky bohu," řekl kung spokojeně. "Doufám, že jsem vás neurazil?"

"Nic, co by se nevstřebalo. Proč jste se na to... jaksi... ptal?"

"Oh, mohl bych vám vyprávět historky, kterým byste odmítla věřit, Kin Aradová. Mohl bych vám vyprávět o mladých lidských ženách s dokonalým účesem v podobě Freftr-hřebenu, oblečených do něčeho, co považovaly za poslední kungskou módu, a s uměle vypěstovanou zálibou v tlengové hudbě. Když jsem jednou hrál na piano v nočním klubu na Krespu - bylo to v době, kdy jsem byl právě bez zaměstnání - musel jsem si v noci zamykat okno. Jednou mi dvě mladé -" zarazil se a poněkud změnil směr hovoru. "Samozřejmě, je mi jasné, že vy jste žena znalá světa. Jenže jednou jsem musel udeřit ženu velvyslance Nové Země židlí."

Havran ve své průhledné kleci několikrát poskočil. Kin ho chvíli pozorovala.

"Co budeme dělat, jestli se s námi Žarlo opravdu spojí?" zeptala se.

Marco vytáhl dýmku z úst. "Co? Chci ten plochý svět navštívit. Co jiného?"

Když modul v oblacích páry z brzdících polštářů dorazil na dolní stanici, byl právě příliv. Kungové vyřešili problém nevypytatelných přílivů tak, že konečnou stanici a přilehlé budovy postavili na obrovském voru, který se po Troleji posouval nahoru a dolů podle toho, jak se po povrchu planety přesouvaly vody oceánů.

Kin vyhlédla do hustého šedivého deště. Kolem staničního voru se houpaly na kotvách další budovy pletené z proutí. I takhle časně byl na vodě celkem rušný provoz a Kin zahlédla několik kungů, veslujících na svých malých proutěných člunech vymazaných jilem. Hnali se rozkývanou vodní ulicí, jako by se tam pořádával závod Glumů.

Dovnitř večvachtal Marco a za sebou táhl malého, k smrti vyděšeného kunga. "Tohle nic mi tvrdí, že ho někdo najal, aby nás tady vyzvedl. To není pravé dramatické, co?"

Člunař, postrkovaný Marcem, je vedl po molu kolem směsice loděk a člunů všech možných typů, tvarů a velikostí, až ke kombinovanému cestovnímu prostředku postavenému pro lidské turisty. Jeho čtyři balonové pneumatiky teď byly podhuštěné a sloužily jako plováky. Kin se zasunula na zadní sedadlo. Déšť byl teplý a už se stejné cítila na kůži promočená. Zdálo se, že kungská voda v sobě má něco nezvykle pronikavého.

Marco postrčil člunaře na přední sedadlo spolujezdce a sám se usadil na místo řidiče. Uvazovací lano se napjalo, zadrnčelo, ale pak prasklo a plavidlo vyrazilo v záplavě vodní tříště kupředu.

Marco řídil se třema rukama ledabytě přehozenýma přes opěradla.

Čtyři ruce. Čtyřruční kungové byli vzácní. V těch ošklivých, zlých časech před Revolucí používali kungové z nejvyšších kast mitogenetické techniky, s jejichž pomocí ovlivňovali vývoj embrya. Čtyřruční - to byli válečníci. Kin se rozhodla zkusit to oklikou.

"Jak je možné," začala opatrně, "že máte košile vyrobené speciálně pro vás?"

Ani se neohlédl. "To je rodinná tradice," odpověděl jí. "U nás v rodině se vždycky počítalo s tím, že jeden sameček se dá na vojenskou kariéru, takže mou matku operovali, jenže - vzpomínáte si na přetržení Troleje v padesátém osmém?"

"Samozřejmě. Země byla celý měsíc odříznutá od vesmíru. Nějaký šílenec odpálil současně bomby na horním i dolním konci."

"Správně. Mí rodiče tenkrát byli v personálu velvyslanectví na Novém Stavangeru. Než Trolej znovu uvedli do chodu, matka porodila." Kungové věřili, že když se dítě narodí, vstoupí do jeho otevřeného vědomí nejbližší duše, která je právě bez těla...

"Abych vám řekl všechno, můj otec se tenkrát nezabil jen proto, že mu v tom zabránil shandský kulturní atašé, se kterým právě obědval," pokračoval Marco vyrovnaně. "Otec si myslel, že by se ke mně dostal jako první, chápete? Jenže se mu to nepodařilo. Takže mi dali vystavit lidské doklady, našli mi domov u jedné starších manželů v Novém Mexiku a odletěli ze Země. Konec příběhu. Jak je možné, že jste holohlavá?"

Kinina ruka vylétěla k paruce, kterou měla na hlavě.

"Hm. To je věkem. Vlasy to nedokážou přežít."

Marco pozorně sledoval obzor. "Aha," přikývl. "Jen tak mě to napadlo. Vždycky jsem si myslel, že za takové věci by se člověk neměl stydět, co?"

Plavidlo projíždělo mezi naplň zaplavenými keři a flotilami vesnic. Nakonec zpomalilo a zastavilo docela, když vjelo do husté spleti vodního rostlinstva, které mu znemožnilo další cestu. Marco zaklel a stiskl několik tlačítek na ovládacím panelu.

"Už zas ten mizerný odliv," bručel. S trupem zvednutým metr nad úroveň polotuhého podkladu se plavidlo vydalo na další cestu. Několik pomalejších ryb, kterým zmizela voda pod břichy, se zoufale snažilo domrskat k okraji zelené plochy a vrátit se do svého přirozeného živlu. Na Kungu se dožívali vyššího věku jen obojživelníci.

Nakonec vegetace a stoupání terénu naznačily, že se ocitli v místech, které zalévala voda sotva jednu z každých dvaceti hodin. Člunař ukázal na stezku, která se klikatě zvedala k travnaté planině, kam už voda nevystupovala nikdy. Kdyby byl Kung svět lidského typu, tenhle prostor by byl dokonale obdělán a využit do poslední pídky. Kungové se mu však vyhýbali jako poušti.

Plavidlo, které se teď pohybovalo na dohuštěných balonových pneumatikách, se přehouplo přes hřeben.

Před cestovateli se objevilo kulaté údolí. Jeho dno pokrývalo nezbytné jezero a uprostřed něj se pohupovala kosmická loď.

"To je Neutrino, vyrobené u General Motors. Má fúzní motor s prstencovým okrajem, stavěný na starty a přistání přímo na povrchu planet, vřetenistické unibrzdy, čtyřiatřicet kajut a spoustu věcíček ke zpříjemnění života," prohlásil Marco a zapálil si dýmku. "Vnitřní systémy - to je chuťovka! Kdysi jsem s něčím takovým letěl. Staví je tak, aby vyhověly i požadavkům, které jednoho vůbec nenapadnou."

Lod' vypadala jako tlustý lívanec.

"Má nějakou výzbroj?" zeptala se Kin mdlým hlasem.

"Žarrló!" zakrákal spokojeně havran.

"No, nechtěl bych být na opačné straně fúzního plamene."

Kungský člunař zíral s hrůzou na Marcovu dýmku. "Kromě toho je na palubě zbrojnice - vyberte si hrůzu dle vlastní libosti."

Když vystoupili na plošinu u otevřeného vchodu lodi, nastartoval člunař své plavidlo a vyrazil zpátky přes jezero tak rychle, že plavidlo při otáčení málem převrhlo.

"Vypadá to, že odsud vede jediná cesta - vzhůru," řekla Kin. "Zajímalo by mě, co našeho člunaře tak vyděsilo."

"Já," odpověděl jí s pýchou v hlase Marco a neslyšně vykročil k ústí vstupní chodby. Vzápětí zasyčel a přikrčil se do bojové pozice.

Z hlubin lodi se vynořil obludný stín. Zasuté vzpomínky vycházející z dědičných rasových instinktů ječely na Kin, aby se co nejrychleji rozběhla a vyšplhala na ten nejvyšší strom, který najde. Ta... věc, která se k nim blížila, musela mít jediný cíl. Zatnout své hrůzu nahánějící drápy do měkkých tkání a ještě děsivější tesáky smočit v tělních tekutinách bez ohledu na jejich barvu a teplotu. Jenže dědičné rasové instinkty se oproti době poněkud opožďovaly. Kin se společensky usmála.

Kdyby se mixka ve vysoké chodbě narovнала, zbývalo by od hrotů jejích drobných uší ke stropu ještě několik centimetrů, což znamenalo, že je téměř tři metry vysoká. Pohybovala se však v typickém nahrbení, s pokrčenými koleny a ohnutými zády. Byl to postoj, jaký zaujímalí všichni mixové v prostorách patřících menším rasám, jakoby v hrůze, že někoho omylem sežerou.

Byla stejně široká jako vysoká, což byl další z typických znaků většiny mixů, stejně jako mohutné ruce s tvrdými mozoly na hřbetech prstů. Paže měly dva klouby a mohly v případě potřeby sloužit jako přední pár nohou. Tvář připomínala inteligentního medvěda, ale byl to medvěd s očima o parametrech mnohonásobně zvětšujícího teleskopu, kopulovitě vypouklou mozkovnou a několika mroži mezi zakladateli vývojové linie. Jako každý z jejího rodu měla i tahle mixka dva mohutné kly, které její předci původně užívali k seškrabávání lastur a mušlí na dnech ledové chladných oceánů. Teď pro ni měly asi stejný význam jako slepé střevo a proto je nosila podle módy ozdobené značkami, udávajícími původ a postavení. Její čenich...

"Měvi jfte pfijemnou feftu?" zašišlala přátelsky na uvítanou.

Na některých vyřezávaných znacích, zdobících její kly, bylo něco velmi povědomého. Kin si zastrčila prsty do koutků úst, aby docílila kelného efektu, a vyzkoušela svou mixštinu. "Já patřím k těm, co jsou Téměř-okoralí-a-vyschlí a tenhle kung je Malá-skrvna-putující-daleko," vyplivla. "Zdravím tě ve vši tučnosti, ó mixko, pocházející z Nižší vypukliny Deltové moře. Pokud je tvůj původ jiný, musím se strašlivě mýlit."

"Blahopřeji ti k ovládnutí Řeči," odpověděla jí mixka uctivě. "Mé jméno má padesát šest slabik, ale můžete mi říkat Stříbřena. Míříte také na plochý svět? Je ten kung nebezpečný? Vypadá nejistě."

"Myslím, že to bude tím, že nerozumí mixsky. Na druhé straně, víš sama dobře, že všichni kungové vypadají nejistě. Má to pravděpodobně něco společného s těmi bleskovými přílivy. Tenhle je mimochodem člověk, takže o jeho kungství mluv opatrně."

"O čem to tak dlouho mluvíte?" zeptal se Marco podezřívavě.

Než je Stříbřena dovedla do pozorovací kabiny lodi, dospěli k určitému kompromisu. Kin a Marco na ni mluvili v unimlůvu, kterému mixka rozuměla, ale kterým nedokázala kvůli svým klům mluvit, Stříbřena mluvila mixštinou a Kin její slova Marcovi tlumočila do unimlůvu. Nakonec došli po pečlivém překládání k tomu, že Stříbřena je socioložka, srovnávací historička, lingvistka a pasačka zvířat chovaných na maso.

"To všechno?" nevěřil Marco.

"Kdysi jsem znala mixe, který byl liftboyem, biochemikem a lovcem tuleňů," přikývla Kin.

"Dorazila jsem sem teprve včera," vysvětlovala jim Stříbřena. "Pracovala jsem na Pedikvaku, když se objevil ten muž -"

"Známe ho," přikývla Kin. "Co nabídl tobě?"

"Nerozumím," odpověděla mixka zmateně.

"Návnadu," vysvětlovala Kin. "Abys letěla s ním na plochý svět."

"Aha, už chápu. Nic. Měl mi něco nabídnout?"

Kin to přeložila Marcovi. Marco užasle zíral na mixku, pak zabručel a zmizel kdesi v hlubinách lodi.

"Tvé jméno je mi nějak povědomé," řekla Stříbřena Kin.

"Napsala jsem knihu nazvanou Věčné tvoření."

Stříbřena se společensky usmála. "Vážně?"

Marco zmizel. Obě dámy se vydaly na prohlídku lívancovité lodi. Kin byla s každým krokem nejistější. Tohle byla velmi podivná loď.

Tak především ji majitel přeměnil v nákladní loď. Zbyly jen čtyři kajuty. Zbytek vypuklého kotouče vyplňovaly palivové nádrže.

Ta loď byla navržena jako hračka pro nějakého nesmírně bohatého idiota. Jenom boháči a špióni používali lodě, které se dovedly vymanit ze zajetí gravitace vlastní silou.

Vždyť si to představte: na každém užitečném světě byla Trolej, a když jste se dostali na vrchol Troleje, stačila vám k cestě na jinou planetu a vrchol její Troleje jen velká bedna s vnitřním tlakem, zásobou vzduchu a tabulky parametrů pro skok Jinudy. Jen několik specializovaných obchodních společností a turistický průmysl používaly lodě schopné cestovat slunečním systémem. Existovaly i lodě, které v případě nutnosti nebo nouze dokázaly vystoupat z povrchu planety na oběžnou dráhu. Ale nikdo nepotřeboval loď, která by dokázala vzlétnout z planety na oběžnou dráhu, cestovat meziplanetární soustavou vlastní silou a současně byla vybavená pro přesun Jinudy.

Tahle loď to všechno dokázala. Kininou nejistotou začalo probleskovat vzrušení. Trolej a vzorce rozsekaly celý vesmír na kousky mezi téměř totožnými halami na vrcholku Trolejí. Tahle loď - to bylo něco jiného. Byla tam malá nemocnice, která by nedělala hanbu slušně velkému městu. Byl tam také mrazicí box, což bylo tak nezvyklé, že Kin nadzvedla víko.

"No to jsem blázen," prohlásila.

Stříbřena nahlédla dovnitř a několikrát přehrábla zmrzlé baličky.

"Nic zvláštního," řekla nakonec. "Maso, ryby, zvířina, různé zelené listí, barevné bobule - samá lidská potrava."

Kin ukázala na samoservar, který si tiše pobrukoval opodál.

"Už jsi někdy zažila, aby se některá z těch věcíček porouchala?"

"Nikdy se neporouchají," odpověděla Stříbřena. "Kdyby se to stávalo, nikdy byste nás, vy lidé, nepustili do vesmíru."

"Proč potom plýtvat prostorem na tyhle zbytečné krámy? Kdyby byl nervózní nebo měl strach, vzal by s sebou náklad mixké potrawy... aha. Samozřejmě, to je ono. Zapomněla jsem, že je starý."

"Starý?"

"Dost starý na to, aby mu moc nechutnala potrava připravená strojem. Tyhle věcíčky ho musely stát celé jmění."

"Prosím, vysvětlí mi slovo ‚starý‘" naléhala Stříbřena. Kin mixce vyprávěla o sondách Terminus. Když skončila, všimla si, že na ni obryně upírá zvláštní pohled.

"Vy, lidé, musíte být posedlí vesmírem," řekla mixka nakonec.

Otočily se, když do místnosti vešel Marco, který se třásl zlostí.

"Co je to za loď?" zvolal. "Má takovou výzbroj, že by se s ní dala zničit slušně velká planeta."

"A spoustu malých ručních zbraní jistě taky," zabručela Kin. Marco na ni chvilku upíral oči, zatímco Kin cítila, jak se ji myšlenky rozbíhají jako splašené.

"Přesně. Jak jste to uhodla?"

"Já to neuhodla. To, co jsem viděla, mi stačilo. Stříbřeno, byl tady nějaký vzkaz od Žarla, když jsi sem přišla?"

"Kung na člunu mi řekl, že mám čekat. Proč?"

Kin se s naléhavostí v hlase obrátila ke kungovi. "Marco, někde tady musí být skafandry. Jestliže se k nim dostaneme, mohli bychom v nich opustit loď?"

"Tady dole? Loď by implodovala. Musel bych s ní vzlétnout a to -"

"Tohle je jehlová pistole Klip ráže 0003. Kdybyste se na mě vrhli všichni najednou, je dost pravděpodobné, že bych vás všechny nedostal, ale koho bych asi zastřelil prvního?"

Ve dveřích stál Žarlo a v jedné ruce nedbale svíral pistoli. Kin si představila, co dokáže proud jehel z klipu, a rozhodla se zůstat velmi klidně a tiše stát. Podívala se na Stříbřenu.

Mixka se nedívala na Žarla, ale upírala oči na Marca.

Ten se přikrčil do podivného postoje. Nohy měl pokrčené, ruce odtažené od těla jako starodávní pistolníci, a z úst se mu dral tichý sykot.

"Řekněte té obludě, že pokud zaútočí, budu střílet," pronesl Žarlo. "Řekněte mu to!"

"Víte, že vám rozumí," pokrčila Kin chladně rameny. Slyšela, jak Stříbřena mumlá mixsky: "Během minuty dojde ke strašlivému boji, Kin. Ten, kdo vyhrožuje kungovi, nezůstane naživu."

"Marco je oficiálně člověk," odpověděla jí Kin v unimluvu.

"Ano, to mě znáto," řekl Žarlo. "Měl jsem si to lépe ověřit. Řekl jsem tomu pitomému agenturnímu počítači na Pravé Zemi, aby mi vybral tři osoby, které by vyhovovaly mým požadavkům, a on mi dal tři jména. Ta mizerná věc se ovšem už neunavovala tím, aby mi prozradila, že dva z těch tří jsou bemáci*."

Jen Stříbřena, studentka historie, porozuměla tomuhle hanlivému názvu. Nepřátelsky zavrčela.

"Jistě se ten počítač zmínil o planetě původu," upozornila ho Kin.

"Ta přerostlá žába se stejně narodila na Zemi a ten medvěd na lodi obíhající Mix," řekl Žarlo. "Copak už dneska druhy nikoho nezajímají? Úředně člověk! No maucta! Nehýbejte se."

"Přemýšlela jsem o tom, kde jste byl," řekla Kin. "Měla jsem hledat pruh rozmazaného vzduchu - vy vykradači hrobů."

Křivě se ušklíbl. "To slovo je dost, eh... ošklivé, ale konec konců pravdivé. Společnost z nich vykradla vrstvé agregáty a Trolej monomolekulární techniku."

"To není pravda. Společnost ty vynálezy využívá k všeobecnému prospěchu."

"Prima, jenže výtěžek tohoto výletu bude sloužit jen mému soukromému prospěchu. Myslím si, že mi všichni pořád ještě něco dluží. Znal jsem jak LeVina, tak ty ostatní. Prodělal jsem s nimi výcvik. Vyberu si svou odměnu hned. Vyhrál jsem jackpot."

Z oblouku chodby za ním vyskákalo něco malého a černého. Kin si už všimla, že Marco, odhodlaně lidský, se pokusil s havranem spřátelit. Nadcházela doba krmení.

"Budu potřebovat pomoc," oznámil jim Žarlo.

"Máte bezedný sáček," řekla Kin. "To mi připadá jako jackpot."

"Houby. S tím, co vezeme s sebou, můžeme na místě, kam máme namířeno, založit svou vlastní Společnost." Sáhl do postranní kapsy a vytáhl z ní navigační cívkou. "Je to všechno tady."

"Dala bych pvednoft tomu, kdybychom mohli dál mluvit bev té piftole," řekla Stříbřena s námahou unimluvem. "Je to od vás velmi nelafkavé."

Havran vyskočil Žarovi na rameno a zakrákoral mu do ucha - proud Klipo jehel se s drnčením zaryl do stropu - Marco se pohnul tak rychle, že jeho přesun z místa, kde stál, do místa, kde stál Žarlo, se dal odvodit pouze z toho, že kung najednou seděl obkročmo na ležící postavě. V jedné ruce svíral pistoli a tři ostatní měl pozvednuty, aby Žarovi roztříštil hlavu - pak ale zamrkal a rozhlédl se kolem sebe, jakoby se probouzel ze sna.

Podíval se na Žarla a naklonil se kupředu.

"Je mrtvý," řekl s bezmocným výrazem. "Vždyť jsem ho ani neuhodil."

Kin poklekla vedle ležícího těla.

"Byl mrtev dřív, než jste se k němu dostal."

Viděla, jak Žarova tvář při havraním skřeku zbělela. Ve chvíli, kdy k němu Marco dorazil, Žarlo už padal.

Byl tak krátce mrtev, že stálo za to vsunout jeho tělo do vstupního otvoru lodního sarka, na jehož čele se okamžitě rozsvítila řada rudých světél. Kin prostudovala údaje na dolním panelu. Popraskané buněčné stěny, potřhané vnitřní orgány, poškození mozku. Až se dostanou zpět do lidského světa, bude to pro Žarla představovat přinejmenším šest měsíců v regeneračním tanku. "Infarkt?" nadhodila Stříbřena.

"A jak rozsáhlý," přikývla Kin. "Měl štěstí."

Zavládlo ticho a když se Kin otočila, zjistila, že na ni mixka užasle zírá.

"Infarkt, to je celkem jednoduchá záležitost," vysvětlovala. "To umíme spravit. Snadná věc. Kdyby se do něj byl Marco opravdu dal, tak by z něj jistě nezůstalo tolik, aby to stálo za to vložit do regeneračního tanku. Vždyť Marcovi vyhrožoval."

Stříbřena pomalu přikývla. "Kungové jsou paranoidní. Jenže on se chvílemi taky chová jako člověk."

"Jen si všimni, jak vchází do místnosti. Ta jeho chůze - to je pohotovostní postoj, je připraven k boji. Kung nezná význam slova strach."

"To je hezké," zašklebila se přátelsky mixka. "Napůl člověk a napůl kung. No, já tedy znám význam slova strach a musím říct, že v téhle chvíli jsem pěkně vyděšená."

"Ano, je mi jasné -"

(několik vteřin závrati a nekonečného zoufalství)

První věc, kterou Kin uviděla, když se jí vrátil zrak, bylo okno kabiny a pohled ven. Zdálo se, že je loď obklopena mlhou plnou ledovců.

Jakoby mimochodem zaregistrovala poplašné signály, které náhle umlkly.

Všimla si matných hvězd a uvědomila si, že se vznáší, protože přitažlivost se tiše vytratila. Stříbřena v těžkém bezvědomí plula u toho, čemu se za normálních okolností říkalo strop.

Tak. Pomalu a logicky. Loď byla na hladině jezera. Teď se vznášela ve vesmíru. Kolem ní se pohupoval zmrzlý vzduch a pěkný kus jezera, takže tam na Kungu teď musí zuřit strašlivé bouře, protože do prostoru Jinudy bylo spolu s lodí vtaženo několik krychlových hektarů vzduchu a vody...

Kinin přirozený génus se v beztlížném stavu cítil poněkud nesvůj. Postupně doplávala a dostrkala se do řídicího střediska, kde se nad hlavním ovládacím panelem hrbil Marco podobný obrovskému pavouku, a zakřičela mu do ucha.

Chytil ji, stáhl ze vzduchu a obrátil ji obličejem k velké obrazovce vsazené do vzdálenější stěny.

Zírala na ni s otevřenými ústy.

Po chvíli se vydala pro Stříbřenu, která si v lodní nemocnici ošetřovala drobné zranění na hlavě a klela při tom jako starý vesmírný vlk. Doporučila ji sledovat obrazovku.

Když films doběhl, pustili si ho znovu.

"Vložil jsem do navigátora Žarlovu cívku," řekl jí Marco nakonec. "Tohle je její součást."

"Pusť to ještě jednou," vyzvala ho Kin, která se rozhodla upustit od formálností. "Chtěla bych se znovu podívat na jedno nebo dvě místa."

"Kvalita těch záběrů je výjimečně dobrá," upozornil ji Marco.

"Divla bych se, kdyby to tak nebylo. Vždyť se počítalo s tím, že budou vysílány na desítky parseků -"

"Jeřtli váf mohu na páv vtevin pvevufit," ozvala se Stříbřena. Uchopila každou rukou jeden za svých klů a začala s nimi otáčet. Kin v užaslé hrůze pozorovala, jak si mixka oba kly vyšroubovala a pečlivě uložila do malého koženého pouzdra. Kin sice viděla na Mixu mixy bez klů, ale to byly buď děti, nebo odsouzení zločinci.

"Když chce někdo být dobrým lingvistou, musí být připraven přinést jisté oběti," řekla Stříbřena bezchybným unimludem. "Myslíš si snad, že jsem se té operaci podrobila jen tak? Uvnitř jsem strádala studem a zpytovala vlastní duši. Marco Farfarere, připadáš ti snad jako nevrlý tvor s cholerickou povahou?"

"Ne. Proč?"

"Jestli se pokusíš provést ještě jednou podobný kousek, zabiju tě."

"A já si vždycky myslela, že je to nemožné," pokusila se Kin řešit vzniklý spor diplomaticky.

Marco se podíval z jedné na druhou.

"Není to nemožné, jenom dost komplikované a vysoce protizákonné," odpověděl opatrně. "Udělej to špatně a skončíš uprostřed nejbližšího slunce. A co se týče tvého prohlášení, Stříbřeno, tak jsem ho... hm, vzal na vědomí."

Jeden druhému se vážně uklonili.

"Dobrá," řekla Kin spokojeně. "Prima. Teď nám ten films pusť ještě jednou."

Buď byl ten films pravý, nebo byl Žarlo neobjevený génus v oboru vytváření speciálních efektů.

Mohla to být oblast Nové Země kolem pólu, nebo místo kdekoliv na Serendipitě. Rozhodně ne na Njalu ani na Mlékorožci, protože na těch světech nebyli žádní ptáci a na jednom ze záběrů bylo vidět v dáli hejno ptáků. Alespoň to tak vypadalo, dokud Stříbřena obraz mnohonásobně nezvětšila. Ať to bylo cokoli, ptáci to být nemohli, rozhodně ne s těmi koňskými hlavami, temnou šupinatou kůží a černými netopýřními křídly. V lidské historii pro ně však jméno existovalo a najednou se vynořilo z Kinina podvědomí. Draci.

Na záběrech viděli moře a pokud nebylo s velikostí vln něco zásadního v nepořádku, museli být ti tvorové, kteří prolétali těsně nad nimi, dlouzí skoro kilometr.

Mihlo se tam i několik vzdálených pohledů na útvary, podobající se městům. Pak několik úsvitů, z nichž alespoň jeden byl natáčen ze vzduchu, a množství záběrů souhvězdí na noční obloze.

"Vrať se k tomu vzdušnému záběru východu slunce," požádala Kin. "Co na něm nesedí?"

"Obzor je divný," odpověděl okamžitě Marco.

A byla to pravda. Křivka horizontu se zdála podivně plochá. A ještě něco, na co Kin zatím nedokázala přijít...

"Nebýt toho," řekla Stříbřena, "vypadalo by to jako obyčejný lidský svět."

"Je to zvláštní," zamyslela se Kin, "ale Žarlo mluvil o ploché Zemi, ne o nějakém plochem světě."

"To mě nepřekvapuje. Lidé byli jediní tvorové, které napadla ta nesmyslně primitivní myšlenka, že by svět mohl být plochý," zabručel Marco a vrátil films až k místu, kde byla zachycena souhvězdí. "Jestli tomu nevěříš, tak si to najdi. Kungové si vždycky mysleli, že žijí na vnitřní straně koule, a mixům odedávna visela nad hlavou Velká dvouhvězda a ta jim poskytovala základní orientaci v kosmologii."

Kin si pohrdavě odfoukla. Později si udělala chvilku a našla si údaje v lodní knihovně. Měl pravdu, ale co to dokazovalo? Že lidé byli poněkud přhloupí a silně egocentričtí? To příslušníci všech nehumanoidních ras dávno věděli.

"Ověříme si přesnou povahu toho plochého světa v okamžiku, kdy tam dorazíme," uzavíral jejich rozhovor Marco.

"Moment," pozvedla Kin ruku. "Zpomal. Co myslíš tím, až tam dorazíme?"

Kung na ni vrhl mírně pohrdavý pohled. "Už jsem nastavil program. To pískání - to je matrixová baterie, která se právě nabíjí."

"Kde jsme teď?"

"Půl milionu kilometrů od Kungu."

"Takže ještě můžeš přistát a vysadit mě. Já v tom nejedu."

"A jaké máš plány?"

Kin zaváhala. "No, především bychom mohli odvézt Žarla na oživovací kliniku," řekla nakonec. "Mohli bychom vyčkat někde nablízku a... hm... pak bychom mohli..."

Zmlkla. I jí samotné to znělo jako pěkná pitomost.

"Máme kurz, loď i čas," zavrtěl Marco hlavou. "Tomu chlapovi se v sarku nemůže vůbec nic stát. Jestli zaváháme, budeme muset spoustu věcí vysvětlovat a myslím, že ze všeho nejdřív Společnosti, která by se jistě zajímala o to, proč jsi je neinformovala pravdivě a v plném rozsahu."

Kin se podívala na Stříbřenu, jako by u ní hledala podporu, ale mixka jen přikývla. "Nerada bych ztratila takovou příležitost," řekla.

"Podívejte se," zkoušela to Kin, "vydat se na ten výlet s Žarlem, to vypadalo jako dobrý nápad, že? Ale takhle nevíme o tom místě, kde máme přistát, skoro nic. Já se jenom snažím být rozumně opatrná, to je všechno."

"Tak, a tady máš celou tu zvědavost chlubit se opice," obrátil se Marco k Stříbřeně. "To je celá ta jejich dynamická přizpůsobivost osudu, o které s takovou oblibou mluví a -"

"Jste šílení - oba!"

Marco pokrčil rameny, což byl s dvěma páry ramen velmi efektivní posunek, a zvedl kostnaté tělo z pilotního křesla. "Dobrá," přikývl, "odvez nás zpět."

Kin se zasunula na jeho místo a stáhla si panoramatickou obrazovku do úrovně očí. Podívala se na ovládací panel, který ze tří stran obklopoval křeslo. Našla na něm několik číselníků a informačních ploch, které jí byly velmi povědomé. Tamhleten černý panel mohl být ovladačem výměny vzduchu a regulace teploty. Zbytek jí připadal jako dokonalá a neznámá země. Kin byla zvyklá na loď s velkými mozky.

"S tímhle já létat neumím!" prohlásila nakonec popuzeně. "A tys to určitě věděl!"

"V tom případě vítej do party," řekl Marco a podíval se na hodinky. "Co kdybyste si vy dvě chvíli zdřímly?"

Kin ležela na svém lůžku a přemýšlela. Myslela na to, jak stereotypní představy si jednotlivé rasy vytváří o jiných rasách. Mezi lidmi je všeobecně známo, že kungové jsou paranoidní, krvežízniví a pověřiví. O mixech se říká, že jsou chladní, krvežízniví a občas jedí lidi. Mixové a kungové si o lidech myslí, že jsou tvrdohlaví, krvežízniví a pyšní. Všichni si myslí, že ehftové jsou legrační a nikdo neví, co si myslí ehftové.

Byla pravda, že kdysi dávno vnikli čtyři kungové do zakotvené lodi pozemšťanů a zabili pětaticet členů posádky dřív, než poslední z nich padl pod vahou jehel z automatických zbraní. Pravdou bylo i to, že při jistých protokolárně zapomenutých příležitostech mixové s velkou obřadností pojídali lidi. No a co? Jak byste něco takového chtěli soudit, pokud nedokážete myslet jako příslušník jiné vesmírné rasy?

Odmítáme se navzájem na základě několika klišé, pomyslela si. Je to jediný způsob, jak můžeme žít jedni s druhými. Musíme na mimozemšťany myslet jako na lidi v jiné kůži, přestože jsme byli jak my, tak oni vykováni jinou přitažlivostí a na kovadlinách jiných světů...

Sedla si a zaposlouchala se do tmy. Loď si tiše pobrukovala.

Kin vyšla vyšla do ústřední chodby. Z podvědomí se jí vynořilo něco, co až dosud nedokázala postihnout, a ona si to musela ověřit...

O deset minut později vstoupila do řídicího centra, kde před obrazovkou seděl Marco.

"Marco?"

Sklonil hlavu, pak vysunul obrazovku nahoru a usmál se.

"Všechno klape. Co to neseš? Vypadá to jako rozteklá plastická socha."

"Tohle je ta skříňka, ve které byl havran. Je z bioplastu. Ten se roztápí až při tisíci stupních. Našla jsem ji v přechodové komoře," utrhla se na něj Kin a hodila mu kus pokrivené umělé hmoty do klína.

Marko otočil trosku několikrát v rukou a pokrčil rameny.

"No a? Jsou ti ptáci inteligentní?"

"Částečně, ale nemají ve zvyku nosit s sebou plazmový hořák."

Rozhostilo se ticho, zatímco se oba dívali na zničenou skříňku.

"Mohl to udělat Žarlo," řekl nakonec Marco nejistě. "Ne, tak to být nemohlo - když toho ptáka uviděl, byl skutečně

překvapený."

"To tedy byl, když to řekneme velmi mírně. Já nemám takovéhle záhady ráda, Marco. Viděl jsi v poslední hodině toho havrana?"

"Ne od chvíle, kdy to vzalo Žarla. Hmm." Natáhl se a zmáčkl tlačítko lodního poplachu.

Lodními prostory se rozezněly zvony a sirény. Během několika vteřin vdušala do řídicího centra Stříbřena, které na srsti stále ještě lpěly zbytky sněhu z odpočinkové nory. Když viděla, že se na ni dívají, zastavila se a nevrle zavrčela. "To má být nějaký lidský žertík?" zeptala se. Vysvětlili jí, co se děje.

"To je zvláštní," přikývla. "Neměli bychom prohledat loď?"

Marco pronesl delší nesouvislou řeč o množství menších lodních prostorů v lodi této velikosti. Dodal několik podrobností a teorií o tom, co všechno by se mohlo stát, kdyby se něco malého a opeřeného vplížilo do životně důležitých šachet, nebo naklovo některý z hlavních kabelů.

"No dobrá," přikývla nakonec Kin. "Tak co uděláme?"

"Vy dvě se vraťte do svých kabin," řekl nakonec Marco. "Zapečetěte je a prohledejte, abyste zjistily, že se havran neskrývá právě tam. Já potom otevřu přechodové komory. To je běžný postup, který se používá, když je potřeba odstranit z lodi cokoliv živého."

"Ale tak ho zabiješ," řekla Kin.

"To mi nevadí."

O něco později seděl Marco v pilotním křesle, pozoroval, jak narůstá množství rezervní energie v toroidním poli prstencového okraje fúzního motoru, a uvažoval o havranovi. Pak si podobné hlouposti vyhnal z hlavy a myslel na to, jestli si ty dvě všimly, že Žarovi po smrti sebral magický váček. Udělal to samozřejmě z čisté prozíravosti...

Stříbřena se v zasněžené noře své kabiny obrátila na druhý bok a myslela na to, jestli si některý z těch dvou všiml, jak vytáhla magický váček z úkrytu, kam ho Marco uložil, a schovala ho na místo, o kterém věděla jen ona. Samozřejmě to udělala jen proto, aby ho později mohla pečlivě prostudovat...

Kin ležela na zádech, pozorovala blikající rudé světlo, které signalizovalo, že lodní prostory vyplnilo vzduchoprázdno, a cítila k havranovi jakousi vzdálenou sympatii. Myslela na to, jestli má některý z těch dvou podezření, že vytáhla magický váček z místa, kam si ho Stříbřena ukryla, a vhodila ho během přesunu Jinudy do odpadní šachty lodi. Touhle dobou už se váček blížil k okraji vesmíru, poháněn neustálým proudem dennových bankovek, které se řinuly s jeho rozvázaného ústí.

Na čtyřech hypotetických světových stranách po obvodu lodi byly umístěny čtyři bezpečnostní komory, které tam vestavěli už v loděnici, aby bylo vyhověno požadavkům Obchodního výboru. Kdyby došlo k náhlému poklesu tlaku, mohl se tam uchýlit kterýkoliv člen posádky a vyhnout se tak hledání a zdoluhavému oblékání skafandru. Byl to skvělý nápad.

Nad každou z komor bylo obrovské rudé světlo, které mělo blikat, pokud uvnitř někdo byl a umožnit tak zachráncům jít najisto. Lodní prostory teď byly pochopitelně prázdné, ale kdyby nebyly, jistě by si někdo všiml, že část chodeb kolem jedné z komor ozařují v pravidelných intervalech záblesky rudého světla.

Uvnitř seděl havran, oběma nohama křečovitě svíral tlakovou páku, zobák se snažil zastrčit co nejhlouběji do mřížky přírodního vzduchového potrubí, a myslel na přežití.

Během jedné z těch nudných chvil, kterých má každá podobná cesta mnoho, požádala Stříbřena lodní knihovnu o jednu kopii Věčného tvoření. Kniha tam bohužel nebyla, ale knihovna místo ní dodala Stříbřeně následující výtah, uveřejněný v časopise Literární výběr deseti světů. Bylo tam vypuštěno sto šedesát sedm řádků úvodu, v nichž se mluvilo především o obtížích se znovuobjevením technologie výroby papíru. Citujeme:

"Hlavní význam knihy spočíval v tom, že její autorka spojila dohromady výsledky několika výzkumných linií, a to v oboru archeologie, paleontologie a astronomie, a vytvořila z nich Teorii. Teď, s odstupem času, to vypadá velmi jednoduše a mnozí říkají, že celá Teorie byla očividná od samého začátku. Jistě, očividná byla, ale byla tak očividná, že ji to dokonale ukrývalo před většinou myslících tvorů - s výjimkou planetární architektky, zvyklé myslet v termínech druhotného tvoření, a navíc nenasytné čtenářky."

Teorie sama zněla takto:

Kdysi existovali vřetenisté. Byli to telepati; a to tak dokonale a silně, že jich kvůli mentální statické energii nemohlo obývat běžnou planetu víc než tisíc současně. A my, lidé, jsme si při tom mysleli, že máme populační problémy. Po vřetenistech zůstaly knihovny a vědecké přístroje a dávno se zjistilo, že uměli přetvořit planetu k obrazu svému. Potřebovali totiž k myšlení prostor. Byli pyšní. Když na Bobuli objevili pozůstatky vrstvého agregátu kolečníků, pohříbené pod pět set metrů silnou vrstvou žuly, jejich pýcha se zbourala. Vřetenisté nebyli prvními pány stvoření, jak se sami o sobě do té doby domnívali, kolečníci je v tom o nějakého půl milionu let předběhli. Šok z toho poznání způsobil, že se přestali rozmnožovat.

Jedna z jejich lodí, nabitá knižními záznamy, se nakonec objevila ve známém vesmíru a pomalým tempem prolétala pozemskou sluneční soustavou, kde se jí podařilo zastavit. Uvnitř trupu, zbrzděného rýhami po nárazu meteoritů, byly objeveny tři mumie. Byla to posádka. Tři posádky.

Loď byla delší než šestnáct set kilometrů a většinu její délky tvořil prázdný prostor spojený jednoduchou konstrukcí. Místo pro myšlenky...

Kolečníci se podobali silikonovým polokoulím a pohybovali se na třech přirozeně vyvinutých kolech. Nezachovalo se z nich nic jiného než plášť a kola, ale pod onou silnou vrstvou žuly byly i slisované zbytky jejich měst. Začaly se objevovat další pozůstatky kolečníků.

Podle určitých známek pocházeli kolečníci z původní rasy paleotechnů. Panovaly domněnky, že paleotechnové stvořili hvězdy typu II. a planety jejich soustav. Specialitou paleotechnů bylo iniciování vzniku nov jako základního a

nezbytného procesu pro vznik těžkých kovů. Proč? Ale proč ne? Jednání paleotechnů bylo naprosto nevyzpytatelné. (Kin Aradová kdysi došla logickou úvahou k uspokojivé odpovědi na jednu z otázek, které jí nedávaly spát. Proč vlastně paleotechnové tvořili hvězdy? Loď, která předčasně vystoupila z prostoru Jinde, aby provedla nutnou opravu, objevila jednoho mrtvého paleotechna - mrtvého alespoň podle pozemských měřítek (i když Kin poukazovala na to, že paleotechnové pravděpodobně žijí v jiném časovém rozměru a že tenhle zdánlivě mrtvý trup může být naopak plný života, kdybychom to posuzovali podle pomalého metagalaktického času). Vypadal jako tenkostěnný válec dlouhý tři čtvrtě milionu kilometrů.

Kolečnická legenda mluvila o vyleštěném, hladkém světě, na který paleotechnové zachytili celé své dějiny, zahrnující i legendy o prepaleotechnech, ChTónech, vytvářejících obrovské hvězdy z galaktické hmoty, a o RIMEch, kteří jako vedlejší produkt vlastních biologických pochodů vylučovali vodík...

Teorie tedy pravila: Tyto rasy vznikly, dospěly k vývojovému vrcholu, změnily vesmír tak, aby jim vyhovoval, a vymřely. Pak z trosek jejich civilizací povstaly další rasy a ty stoupaly a stoupaly až k před Totální nicotě. Věčné tvoření. Nikdy neexistovalo nic, co by se dalo nazvat přirozeným vesmírem. (Kin kdysi byla na přednášce, kde se řečník velmi opovržlivě vyjadřoval o vřetenistech v souvislosti s tím, že manipulovali s celými světy. Vstala a řekla: "A co má být? Kdyby to byli nedělali, Země by byla dodnes směsice horkého kamení a hustých mračen. Oni to všechno změnili, vytvořili měsíc a tak dále, ale víte, co je na tom všem nejlepší? Dali nám minulost. Naprogramovali své vrstevné agregáty tak, abychom nacházeli hluboko v zemské kůře zkameněliny věcí, které nikdy neexistovaly. Ichtyosaura a lilijce a křidu a praoceány. Možná, že se necítili dobře, když pod nohama neměli několik set metrů fosilních vrstev, stejně jako se necítili dobře, když se k nim přiblížil další vřetenista na méně než osmdesát kilometrů. Jenže já si myslím, že to bylo jejich umění. Nevěděli, jestli to spatří ještě někdo jiný, ale přesto v tom pokračovali až do smrti.")

Kin si našla chvíli, aby prozkoumala lodní zbrojnicí. I když Marco mřel s lodí na svět s nestabilní vládou, bylo na palubě dost zbraní k vyzbrojení celé povstalecké armády. Zbrojnice obsahovala něco, co vypadalo jako složitý systém raketových střel, a několik stojanů malých ručních zbraní, které musel Žarlo vyrobit podle starých vzorů. Jedna z nich dokonce vypalovala ostré dřevěné kulky. Proč?

Loď - nedostali se k tomu, aby jí dali nějaké jméno - vystoupila do reálného vesmíru. Marco, který počítal se vším a proto očekával palbu na přivítanou, seděl s rukama pozvednutýma nad ovládacím panelem.

Nic se nestalo. V okolí lodi dokonce nebyla jediná hvězda.

"Jsme stále ještě na okraji prozkoumaného vesmíru," zabručel Marco. "Támhle ten modrý obr, to je Dagda Secundus. Je od nás asi půl světelného roku."

"Dobrá, tak jsme tady, ale kde to je?" zeptala se Kin. "Takováhle hvězda pravděpodobně nemá žádné planety, a už teprve ne pěkné a slunečné."

"Počítač právě prohledává okolí," odpověděl jí Marco zachmuřeně. "Jehla. Stoh slámy. Třeba najdeme nějakou ledovou kouli, která si tady bude poletovat oběžnou rychlostí dvaceti uzlů."

"Zatím bychom se mohli najíst," navrhla Stříbřena.

Každý z nich navolil na číselníku samoservaru, na co měl chuť, a když byli obslouženi, vrátili se s jídlem do řídicího centra.

"Dejme mu hodinu," řekla Kin. "Tahle část vesmíru byla prozkoumána. Myslíte si, k sakru, že může najít něco, co minuly průzkumné posádky?"

"Pochybuju, že tak pečlivě prohledávaly i takovéhle kouty," řekla Stříbřena. Pocítili krátkou nevolnost, když počítač po korekčních výpočtech přesunul loď ještě o pár milionů kilometrů.

"Drželi jsme se Žarlova navigačního záznamu," řekl Marco. "Hrozně nerad bych zjistil, že -"

Počítač zabzučel jako mrzutý cvrček. Marco se vsunul do velitelského křesla a pohnul s kontrolkami obrazovek.

Uviděli obraz vesmíru a daleko v pozadí malou nezřetelnou polokouli. Zklamaneč na ni zírali.

"Obyčejná malá planeta," povzddechla si Kin.

"Je nějak moc jasně osvětlená, na tu vzdálenost," přikývl

Marco. "Že by ohlazený led?"

Stříbřena si omluvně odkašlala. "Já tedy nejsem astronom, ale je jasné, že tady něco není v pořádku."

"Myslíš, že to není led? No, mohlo by to být taky helium IV."

"Ty mi nerozumíš," zavrtěla mixka hlavou. "Neměla by být ta ozářená polokoule obrácena spíš ke svému slunci?"

Marco a Kin chvíli nechápavě zírali ven. Nakonec Marco vykřikl: "U všech d'áblů, ona má pravdu!" Podíval se na obrazovky počítače. "Je od nás půl bilionu kilometrů. To bych měl zvládnout jedním skokem. Hmm, takže..."

Jeho čtyři ruce, podobné letce jestřábů, se na okamžik rozprostřely nad kontrolkami.

Pak se snesly dolů.

Nebe se jim řítilo na hlavu. Pak Marco jakoby v hypnóze obrátil loď a pod nimi, podobná míse naplněné skvosty, se objevila plochá Země.

Vypadala jako talíř plný světadílů. Mince vyhozená do vzduchu nerozhodným bohem.

Loď vystoupila do reálného vesmíru nějakých třicet tisíc kilometrů nad ní a kousek stranou. Kin upírala oči na nezřetelnou mapu temné pevniny a lesklých oceánů, tu a tam zastřenou nočními mračky. Okraje mračen se v měsíčním svitu leskly jako postříbřené. Na jedné straně těsně u okraje bylo něco, co by se dalo pro nedostatek jiných výrazů - kdo kdy mapoval plochou planetu? - nazvat polární čepičkou.

Měsíční svit? Byl tady měsíc, zhruba ve výši několika tisíc kilometrů nad talířem toho podivného světa, a svítil. Nemohlo to být odražené světlo. Měsíc neměl co odrážet. A pak tady byly hvězdy - mezi lodí a talířem země byly hvězdy.

Nezřetelný kruh ležel pod průhledným, mírně matným příklopem. Marco překládal, co mu lhostejně sdělovaly palubní

přístroje. Zemský kruh ležel pod průsvitnou polokoulí o průměru dvacet tisíc kilometrů, a hvězdy byly - "ano přesně to jsem řekl, Kin," - připevněny k ní. Na okraji kruhu se objevila záře, zaplála do zelena, šířila se po okraji na obě strany a trojice najednou zjistila, že zírá přímo do otvoru ve vesmíru, obklopeného zelenými a stříbrnými plameny. Pak za okrajem kruhu vypučel jiskřící diamant, utrhł se, vystoupil výš a změnil se ve slunce. Vyšlo maličké slunce.

Jeden z přístrojů oznámil, že je to atomový reaktor s vnějším vyzařováním světelné energie. Vypadal jako slunce.

Tak tohle si budu pamatovat do smrti, pomyslela si Kin. Tu zelenou záři při východu slunce, protože celý okraj je lemovaný vodou. Voda padá přes okraj vodopádem vysokým pětapadesát tisíc kilometrů a slunce září padající vodou - není divu, že z toho byl Žarlo celý pryč.

Diskem kráčelo ráno. První zareagovala Stříbřena. Zachichotala se.

"Říkal tomu plochá Země, že? A je to pravda, nebo ne?"

Kin se dívala. Světadily nebyly tak docela na svých místech a jak se zdálo, docela tady chyběl Nový svět. Ale to dole byla skutečně Země. Poznávala Evropu. Byla to Země, ale plochá.

Marco naprogramoval loď na co nejnižší oběžnou dráhu a tři hodiny ani jeden z nich neopustil řídicí centrum. Dokonce i Stříbřena si odpustila jídlo a sytila místo těla svou zvědavost.

Použili maximální zvětšení a prohlédli si vodopád. Po okraji kotouče se táhla přerušovaná řada skalnatých ostrůvků, mnoho z nich bylo porostlých stromy a některé tvořily převisy nad bezednou hlubinou. Byl by to dlouhý pád - osm set kilometrů do hustého víru mračen. Sám kotouč však byl jen několik kilometrů silný. Když loď prolétala nad opačnou stranou, zjistili, že tam není nic než hladká plocha, temnější než černí vesmíru. "Lidé kdysi věřili, že je svět plochý a spočívá na hřbetech čtyř slonů," poznamenala Stříbřena.

"Ano?" podívala se na ni Kin. "A na čem stálí ti sloni?"

"Na krunýři obrovské želvy, která plula vesmírem."

Kin se nad tou představou na okamžik zamyslela. "To je ale pitomost," zhodnotila ji nakonec. "Co by asi dýchala?"

"To se ptáš mě? Je to mýtus tvé rasy, ne?"

"Dala bych nevím co za to, kdybych zjistila, jak je možné, že ta voda neustále padá dolů a přitom je jí pořád dost."

"Pravděpodobně bude dole v těch mracích molekulární síto," odpověděl Marco, aniž zvedl hlavu od měnících se obrazovek. "Rozvodná síť už je potom maličkost. Kde jsou obyvatelé? Tahle věc je bezpochyby artefakt, musí být uměle vytvořená."

"Nikdo se s námi nepokouší spojit?"

"Copak nevidíš, jak jsem vzrušený?"

"Nejsi, takže předpokládám, že to znamená, ne. Možná, že je to tak lepší. Pořád musím myslet na všechny ty zbraně ve zbrojnici."

"Mě ta myšlenka taky nechce pustit. Třeba chtěl Žarlo lovit mořské hady, ale dost o tom pochybuju. Nemůžu si pomoci, ale tak nějak si říkám, že ten, kdo dokázal postavit takovouhle věc, by si ze zbraní, které máme na palubě, jistě nedělal těžkou hlavu."

"Třeba obyvatelé vymřeli," nadhodila Stříbřena. Kin s Marcem se na sebe podívali.

"To je velmi nepravděpodobné," zavrtěl hlavou Marco. "Spíše už překonali to neohrabané stádium fyzické existence. Třeba už se v těchto okamžicích zabývají zpytováním nevyzpytatelného."

"No, myslím, že v tom případě je v nejbližší budoucnosti čeká pěkný šok," ušklíbla se Kin. "Celý tenhle systém musí ke svému provozu spotřebovat obrovské množství energie. Oběžná dráha slunce je nesmyslná. Co zásobuje moře vodou a jak? Proč musí mít své vlastní hvězdy, když jsou všude kolem ty právě -"

"No, tohle bych ti možná mohl vysvětlit," řekl Marco. "Vypadá to tak, že ta polokoule je průhledná jen zvenčí. My vidíme dovnitř, oni nevidí ven. Neptej se mě proč."

"Přistaneme?" zeptala se Stříbřena.

"Jak bychom se dostali dovnitř?" podívala se na ni Kin. Marco se zašklebil.

"Jednoduše. V té kopuli je kruhová díra o průměru osmdesát metrů. Minuli jsme ji při posledním obletu."

"Cože?"

"Ty jsi měla oči jen pro vodopád, a kromě toho se mi to v té chvíli nezdálo nijak důležité. Obyvatelé té placky asi podnikají meziplanetární lety."

O dvacet minut později se už vznášeli nad otvorem. Byl mírně oválný a zdálo se, že jeho okraje jsou jakoby roztavené. Mohl vzniknout tak, že by někdo nad kopulí velmi opatrně manévroval lodí s fúzním pohonem, pomyslela si Kin. Nebo kdyby použil geologický laser. Byl nějaký geologický laser na palubě Terminu? Pravděpodobně ano.

"Jsme pořád ještě dost vysoko nad vrstvou atmosféry," poznamenal Marco. "Doufám jenom, že obyvatelé toho talíře nemají nic proti lidem, kteří jim dělají díry do nebe."

"No, můžeme jim nabídnout, že opravy zaplatíme," řekla Stříbřena.

Kin napadlo, jestli to vůbec byl vtip. Proč by se někdo tímhle způsobem izoloval od vesmíru? To nedávalo smysl, pokud ti tvorové nebyli dokonale paranoidní. No, pomyslela si Kin, pokud nejsou, tak je to čeká, až nás uvidí.

"Ne," odpověděla sama sobě nahlas. "Blázni by nikdy nedokázali postavit něco takového."

"Vypadá to jako Země a pozemšťani jsou přece blázni," upozornila ji Stříbřena. "Předpokládám, že si pozemšťané nenechali pro sebe nějaké informace a nestaví si pro vlastní potěšení takovéhle hračky?"

"Samozřejmě, že ne..." začala Kin. Všimla si, že se na ni oba její společníci dívají poněkud jízlivě. "Já... vlastně nevím," řekla nakonec rozpačitě. "Ono to tak vážně vypadá, připouštím."

"To máš tedy pravdu," zabručel Marco.

"Taky bych řekla," přikývla Stříbřena.

"A teď nedýchejte," upozorňoval je Marco. "Bude to dost těsné, místa je tam tak tak. Spouštíme se dovnitř."

Lod' pomalu proletěla otvorem za hukotu, pískotu a jeku distančních detektorů, protože po obvodě zbývalo sotva několik metrů volného místa. Detektory ještě neutichly, když Kin zvedla hlavu a zjistila, že se k nim velkou rychlostí blíží jakési těleso.

Zasáhlo je v prostoru jednoho z lodních skladišť, prorazilo lodní trup a šíleným způsobem jim rozhoupalo nebe nad hlavou. Bezpečnostní přepážky zapadly na svá místa, řídicí středisko sebou trhlo, poháněno vlastními motory se odpoutalo od zbytku lodi a změnilo se v nezávislý záchranný člun.

Poškození lodi ale nebylo nic proti tomu, co postihlo útočníka. Ten se rozložil na atomy.

Okolní oblohu zaplnily modrozelené zbytky a když se Kin konečně sebrala z podlahy, obrazovky se leskly, jako kdyby je zaplnil modrozelený prach.

Vnitřní dveře přechodové komory se otevřely a dovnitř vstoupil Marco, který si dvěma rukama stahoval přilbu skafandru. V další ruce držel laserovou pušku, kterou zachránil z druhé části lodi. Ve čtvrté ruce nesl opatrně dlouhý kus skla.

"Vypadá to, jako kdyby po nás někdo hodil láhev," řekla Kin.

"Ale mířil opravdu dokonale," odpověděl jí Marco nevrle. "Mohl bych s námi odletět ke zbytkům lodě, ale myslím, že to ani nestojí za tu námahu. Ztratili jsme schopnost přesunu Jinudy. Nedokážu vybudovat ani nouzové pole. Většina obsahu skladišť odletěla buhví kam, to znamená, že naše zbraně jsou ty tam. Všechny pomocné systémy však fungují. Pravděpodobně bych dokázal tenhle modul dovést domů jen s použitím fúzního motoru."

"No, pak ještě není nic ztraceno," zabručela Stříbřena.

"Není, jenže ta cesta by trvala zhruba dva tisíce let. Dokonce ani tahle pitomá puška není k ničemu. Někdo považoval za skvělý nápad zabalit energetické cívký do jiné bedny."

"Takže nám nezbývá nic jiného než přistát," prohlásila Kin klidně.

"No, já jenom čekal, kdo to řekne," poznamenal Marco. "Uvědomte si, že na tuhle cestu neexistuje zpáteční jízdenka. Ten člun už se sám z povrchu nezvedne."

"Co nás to zasáhlo?" zeptala se Stříbřena. "Myslela jsem, že vidím asi desetimetrovou kouli..."

"Měla jsem takový strašlivý pocit, že vím přesně, co to je," zamumlala Kin.

"Ano, byla to zbraň," odpověděl jí Marco. "Připouštím, že nedokážu pochopit, jak mohlo při nárazu dojít k jejímu dokonalému zničení, ale faktem je, že jsme mívali lod'. Už ji nemáme. Rád bych, než přistaneme, provedl ještě alespoň jeden oblet."

Stříbřena nesměle zakašlala. "Co tak asi -" zadržela se "-budeme jíst?" Trvalo několik hodin, než se jim z trosek lodi, které se líně otáčely těsně pod nebeskou klenbou, podařilo dopravit na palubu záchranného člunu samoservar. Na Kinino naléhání s sebou vzali i sarko s Žarlovým tělem a připojili ho k náhradnímu systému člunu. Servar měl vlastní energetický zdroj - tak, jak požadovala nařízení. Nikdo nestál o to, strávit poslední hodiny svého života v temné lodi, v obavách a nejistotě, zda se na palubě nepohybuje hladový mix.

Nový oblet je vedl kolem měsíce, který přestal zářit a nebyl pravděpodobně zdola na nebeské báni vidět. Všimli si, že jedna jeho polovina je černá.

"Fáze," řekla Kin. "Rozkývej měsíc kolem jeho os a dostaneš fáze měsíce."

"A kdo ho tak asi rozkývá?" zeptal se Marco.

"Copak já vím? Ten, kdo chtěl, aby celá tahle věc z povrchu vypadala jako Země. A nedívejte se na mě takhle - přísahám, že tuhle záhadu lidé nepostavili."

Vyprávěla jim o umělých světech - o prstencích, kotoučích, Dysonových koulích a solárních tunelech.

"Nic z toho nefungovalo," řekla nakonec. "Tedy přesněji řečeno, to všechno je strašlivě poruchové a zranitelné. Příliš závislé na civilizaci, která to stvořila. Je na nich tolik věcí, které se mohou zvrtnout. Myslíte, že by Společnost přeměňovala různé planety na světy pozemského typu, kdyby existovaly nějaké lacinější způsoby? Protože planety prostě vydrží. Přežijí všechno."

Jsem si taky jistá, že tohle nepostavili vřetenisté. Pro ty byly důležité planety. Museli cítit pod nohama vrstvy a nad hlavou neomezený vesmír. Měli jakýsi smysl, kterým to vycítili. Kdyby měli žít na něčem, jako je tohle, zešíleli by. A navíc, vždyť vymřeli přinejmenším před čtyřmi miliony let a já vím, že tahle věc nemůže být tak stará. Vždyť to celé musí udržovat v chodu nějaké přístroje a mechanismy, a ty stárnou."

"Tam dole jsou i nějaká města," hlásil Marco. "A pokud to má být Země, pak jsou i na správných místech." Pak zvedl hlavu. "No jo, Kin, ty už se toho nemůžeš dočkat. Tak co nás to tam nahoře trefilo?"

"Byl ten otvor, kterým jsme proletěli dovnitř, na ekliptice?"

Marco se sehnul nad ovládací panel a chvilku klepal do klávesnice počítače. "Ano," odpověděl nakonec. "Je to důležité? Slunce bylo kus pod námi."

"Měli jsme pěknou smůlu. Já si myslím, že do nás narazila planeta."

"Přesně to jsem si myslela i já," přisvědčila vážně Stříbřena, "ale nechtěla jsem to říkat, aby si o mě někdo nemyslel, že jsem se zbláznila."

"Planeta?" opakoval nechápavě Marco. "Planeta, která narazila do lodě?"

"Já vím, že to obvykle bývá naopak," uklidňovala ho Kin, "ale mám dojem, že začínám chápat, jak celý tenhle systém funguje," pokračovala. "Je tady falešná obloha, takže tady musí být i falešné planety. Jejich oběžné dráhy - to musí být něco. Jestli to má opravdu vypadat jako pozemská obloha, musí se občas pohybovat retrográdně, to znamená zdánlivě nazpět."

"Mýlil jsem se," řekl Marco nešťastně. "Měli jsme se pustit na cestu k domovu. Měli jsme připojit sarko zvenčí k člunu a střídát se v něm. Dva tisíce let zas není tak strašně dlouhá doba. Nevím, které agentuře Žarlo zaplatil za informaci, že já jsem správná osoba pro tuhle prácičku, ale měl by dostat své peníze nazpět."

"No dobrá, ale ten pohled není špatný."

Loď znovu prolétala pod kotoučem. A znovu se objevil ten úžasný zelený závoj, když slunce ozářilo vodopád na okraji kruhové země.

Pak do nich znovu něco narazilo.

Tentokrát to nebyla planeta. Byla to loď a když se Marcovi podařilo zabrzdit otáčky, které díky nárazu jejich člun získal, visely její zbytky stále ještě v zadní anténní soustavě.

Tentokrát vystoupila ven Kin a když obhlížela jinovatkou pokrytý vrak, přidržovala se pahýlu jedné z ulomených antén.

"Marco?"

"Slyším."

"Naděľalo to pěknou paseku v anténním systému."

"To už mi taky napadlo. Kromě toho ztrácíme tlak. Vidíš nějakou trhlinu?"

"Je tady všude strašně hustá mlha. Porozhlédnu se."

Slyšeli, jak její boty duní na vnějším plášti modulu, a pak se rozhostilo ticho tak dlouhé, že Marco vykřikl do rádia. Když se Kin znovu ozvala, mluvila nezvykle pomalu.

"Je to loď, Marco. Ne, to jsem se nevyjádřila přesně. Je to dřevěné námořní plavidlo. Plachetnice. Víš, co myslím, to, co se plaví po moři."

Zvedla hlavu k obrovskému černému kruhu lemovanému ohnivou září, který se jí vznášel nad hlavou.

Stěžeň byl zlomený a většina prken obšívky odpadla silou nárazu, ale na palubě zůstalo ještě několik smyček a uzlů provazu, ve kterých zbývalo dost, aby bylo jasné, že loď měla pasažéra.

"Marco?"

"Kin?"

"Na palubě byl cestující."

"Humanoid?" Kin si popuzeně odfrkla. "Podívej, ta loď přepadla s vodou přes okraj do vzduchoprázdna a pak narazila do našeho modulu! Jak si představuješ, že ti ho popíšu? Vypadá to tady jako po výbuchu v márnici."

Kin byla zvyklá na násilnou smrt. Dlouhověci tak umírali často - skoky volným pádem bez padáků, procházky mezi klonovanými slony, kteří byli právě vysazeni na nových světech, přemístkování bezpečnostních systémů a vstup do sacího násypníku vrstvého agregátu - jenže pak se vždycky na místě objevily záchranné zdravotní týmy a všichni ostatní museli opustit prostor. Málokdy zůstala nějaká stopa, snad kromě případů vrstvových agregátů, a i pak to byl maximálně podivný otisk v čerstvě položeném uhelném ložisku.

Klekla si jako robot. Vlhké oblečení ve vzduchoprázdnu zmrzlo na kámen, ale bylo to dost kvalitní oblečení, z pevně tkané látky. Uvnitř něj...

Stříbřena později provedla rozbor vzorku tkání a prohlásila, že na palubě lodi cestoval humanoid podobný člověku natolik, že by mohl nazývat Kin svou sestřenkou. Kin by velmi překvapilo, kdyby to dopadlo jinak, přestože nedokázala říci proč.

Doplul na kraj světa a přepadl přes něj. Ta myšlenka jí nahnala husí kůži. Každý věděl, že svět je plochý, vědělo se to odedávna, bylo to tak samozřejmé a jasné. Jenže se vždycky našel někdo, kdo se vysmál tvrzením starců a vydal se do nebezpečných moří, aby dokázal, že nemají pravdu. Ale strašlivě se mýlil.

Kin byla ráda, že přišla na jiné myšlenky díky dohadování kolem skafandrů. Měli jich na palubě pět, z toho dva v mixské velikosti. Jeden z dalších nebyl, jak se zdálo, docela v pořádku, a každý z trojice se cítil natolik protřelý vesmírem, že by pochybnému skafandru nikdy nevěřil. "Musíme s sebou vzít i samoservar," upozornila je Stříbřena. "Možná, že vy dva se dokážete uživit z toho, co na tom světě najdete, ale mě by to zabilo."

"Tak si ho naprogramuj, aby ti vysypal pytel potravinového koncentrátu," rozhodl. "Ten čtvrtý skafandr budeme potřebovat na jiné věci."

Stříbřena zabručela. "Rozhodně ne tak, jako tu mašinu. Umí provést analýzu potravin. Dokáže vyrobit oděvy. Kdyby to nešlo jinak, stačí nám k přežití."

"Přikláním se k tomu, co říká Stříbřena," přikývla Kin.

"Jenže to spotřebuje nosnou sílu celého skafandru!"

"To si s sebou chceš raději vzít laserovou pušku, která nestřílí?" zamračila se na něj Stříbřena. Zuřivě se dívali jeden na druhého.

"Musíme vzít samoservar už kvůli Stříbřeně," uklidňovala je Kin spěšně. "Víš dobře, jaký problém může pro mixe představovat hlad."

Marco nakonec pokrčil rameny. "Dobrá, tak si ho vezměte," prohlásil a sundal se stěny skříňku s příručním nářadím. Zatímco Stříbřena s Kin cpaly velký stroj do přebytečného skafandru a obkládaly ho termopokrývkami, začal rozebírat velitelské křeslo. Výsledkem jeho snažení byl dlouhý kus ploché kovové výztuhy, oboustranně vybroušený do vražedného ostří a opatřený na jednom konci rukojetí z plastiku. Kin pozorovala, jak zamyšleně zvažuje zbraň v ruce. Byl připraven pustit se do boje s výrobcí světa o průměru pětadvacet tisíc kilometrů podomácku vyrobeným mečem. Byl to známý nezdolný duch lidí, nebo proslulá nesmyslná kungská odvaha?

Otočil se a všiml si jejího pohledu.

"To jsem si neudělal proto, abych nahnal strach jim, ale abych zahnal ten svůj. Jsme připravení?" Naprogramoval autopilota tak, aby se deset minut vznášel několik set kilometrů od vodopádu. Vyrázili na cestu poháněni záchrannými pásy svých skafandrů a Stříbřena při tom za sebou táhla na kusu lana z monovlákná další skafandr.

Kin se ohlédla, když modul zapnul motory a na plamenném sloupu začal stoupat na naprogramovanou oběžnou dráhu. Pak se obrátila k obrovské vodní stěně a malým ostrůvkům na jejím vrcholu. Na druhé straně kruhového světa

zapadalo slunce.

Nikde nebylo vidět jediné světlo.

V nepravidelné řadě se vydali ke zpěněné vodě a hromovému rachotu na okraji světa.

Nikdo z nich si nevšiml, že těsně předtím, než loď vyrazila vzhůru, vyplul z přechodové komory bezchybně fungující pátý skafandr. Okamžitě se nafoukl, jako prázdný balón navlečený na trysku plynového potrubí.

Ve velké bublině helmy seděl havran a pečlivě zkoumal ovládací prvky. Skafandry byly zkonstruovány tak, aby sloužily prakticky ke všemu - mohli jste v nich přeletět napříč sluneční soustavou a přistát na libovolném světě. Měly i kontrolní prvky, které se daly ovládat jazykem.

Havran se natáhl kupředu a opatrně do jedné z nich ťukl zobákem. Skafandr se pohnul kupředu. Havran se chvíli rozhlížel a pak zkusil další kontrolku...

Přišlo vlhké ráno. Kin se vzbudila provlhlá mlhou. A pak se řekne termopokrývky.

Byla to dlouhá noc. Ostrov ležící těsně na začátku krajopádu byl tak malý, že by se na něm neuživila žádná větší šelma, pokud by nebyla obojživelná. Jenže Marco poukázal na to, že plochý svět se může obojživelnými šelmami jen hemžit, a trval na tom, že bude držet hlídku. Kungové, je-li to třeba, vydrží jednou za čas beze spánku i několik týdnů.

Kin přemýšlela, zda mu má povědět o svém osobním ochrompalu, který měla bezpečně ukrytý v jedné z kapes skafandru. S pocitem padoucha se nakonec rozhodla, že bude mlčet. Svedla dlouhý boj se svým svědomím, ale nakonec zvítězila opatrnost.

Marco očividně usnul, když začalo vycházet slunce. Ležel stočený do klubíčka, jako kdyby v těle neměl jedinou kost, a ani v nejmenším mu nevadilo, že z keře, pod který se ukryl, hustě odkapává voda. Mlhou Kin zahlédla Stříbřenu, sedící na převisu skály nad vodopádem.

Vylezla za ní. Mixka se usmála a poposedla si, aby jí udělala místo na sluncem vyhřátém kameni. Pohled, který se tam otevíral, připadal Kin jako pohled ze špičky jehlanu. Kamenný útes vyrůstal z něčeho, co vypadalo jako malý lesík jasanů a javorů. Za lesíkem se od stříbřité zelenavé hladiny moře odráželo slunce. Na každé straně tvořil bílou zpěněnou plochu vodopád, ztrácející se v kotouči mlhy. Za ním...

Stříbřena ji zachytila právě včas.

Když se Kin vzpamatovala a nabyla znovu rovnováhu, opatrně se posunula od okraje skály. Sedla si na místo, z něhož neviděla přímo dolů z převisu, a zeptala se Stříbřeny: "Ty tam vážně dokážeš sedět a nemít závrat'?"

"Jakou závrat'?" V lodi, když mezi tebou a věčností byla sotva metr silná stěna, jsi taky neměla závrat', podívala se na ni Mixka s údivem.

"To je něco jiného. To, co máš před sebou, je skutečně otevřená hlubina."

Stříbřena zvedla čenich a nasála vzduch.

"Led," prohlásila. "Cítím led. Kin, mohla bych ti udělat krátkou přednášku o slunečním záření?" Kin se automaticky otočila ke slunci. Její vědomí jí říkalo, že má velikost miniaturního asteroidu. Jenže vypadalo přesně tak, jak by slunce na Zemi mělo vypadat. Cítila, jak ji příjemně hřeje na kůži.

"Dej se do toho," pobídla svou společnici. "Řekni mi něco, co ještě nevím."

"Všimla jsem si, že přes okraj padají velké kusy ledu. Proč asi? Víme, že tahle plochá země má své polární ostrovy. Ale přesto jsou tady kolem ostrovy zelené. Zamysli se nad vzdáleností mezi rovníkem a polárními ostrovy. Proč nejsou sever a jih tohotole kotouče zmrzlé na kámen a rovník rozpálený do žhavá?"

Kin si podepřela bradu rukama. Mixka mluvila o zákonu nepřímé úměrnosti závislé na čtverci vzdálenosti. Jestliže bylo slunce v poledne třináct tisíc kilometrů nad rovníkem, bylo v téže době skoro osmnáct tisíc kilometrů od míst, kterým se tady říkalo póly.

Upřímně řečeno, křivka, kterou slunce opisovalo, se nedala nazvat oběžnou drahou. Pohybovalo se spíše jako řízená kosmická loď. Jenže to nevysvětlovalo, proč je tady takové teplo. Uvažujme: Na většině světů byly póly od slunce jen o pár tisíc kilometrů dál než rovník, a přesto byla teplota na těchto dvou místech často neuvěřitelně rozdílná. Jestliže však člověk uvažoval vzdálenosti na tomhle kotouči a chtěl by na ně aplikovat podobné teplotní zákony, jaké platily na Zemi, musely by být póly oblastí věčného ledu s teplotou pohybující se kolem absolutní nuly, jako na Wotanu, zatímco oblasti kolem rovníku by spaloval nesnesitelný žár, jako na Venuši.

"Myslíš, že je to záležitost nějakých energetických čoček?" pokusila se hádat. "Tady už jsem ochotná věřit všemu. Je jasné, že oběžná dráha slunce se musí plynule a pravidelně měnit."

"Nerozumím."

"No přece kvůli ročním obdobím."

"Aha... roční období. Ano, lidé by trvali na ročních obdobích."

"Stříbřeno -"

Mixka znovu zavěťřila. "Je to dobrý vzduch," řekla.

"Stříbřeno, přestaň uhýbat. Ty si myslíš, že jsme to tady postavili my."

"Hm, probírali jsme to s tím kungem, to je pravda."

"To si, k čertu, myslím, že ano! Bude dobře, když si v tom uděláme jasno jednou a provždy. Lidé jsou možná blázni, ale ne hlupáci. Jako výtvar nebeské mechaniky je tahle hračka stejně efektivní jako gumový hasák. Aby se udržela v chodu, musí se do ní nalévat obrovské množství energie. Pro všechny svaté, kdo by byl tak hloupý a spolehl se, co se budoucnosti jeho potomků týká, na výkonnost bezvýznamných sluníček a falešných hvězd? Proč ti, kteří tuhle hračku postavili, nenechali svůj výtvar obíhat kolem skutečného slunce? Jistě by to pro ně nepředstavovalo žádný problém. Místo toho se tady vynořili odkud a postavili svět, který vypadá, jako kdyby vypadl z hlavy nějakého středověkého mnicha. To není lidské."

"Tvor na lodi byl člověk."

Kin o tom tvorovi dlouho a důkladně přemýšlela. Občas jí v posledních bezesných nocích vstupoval do myšlenek nepozván. Než se odhodlal odpovědět, krátce zaváhala.

"Já... já opravdu nevím. Možná, že stavitelé kotouče unesli kdysi v minulosti skupinu lidí. Nebo někde došlo k paralelnímu vývoji..."

Měla sama na sebe zlost za svou nevědomost a ještě větší zlost na mixku, která diplomaticky nepoukázala na velké mezery v Kininých argumentech. Kdyby někdo Kin nabídl možnost okamžitého návratu do pohodlí Země, byla by si jen odplivla. Bylo tady příliš mnoho otázek, na které nejprve musela najít odpovědi.

Nahlas řekla: "Žarlo mluvil o okamžitém přenosu hmoty. Moc by mě zajímalo, jak dostávají vodu z dolního konce vodopádu nahoru do oceánů."

Po skále za nimi vylezl nahoru Marco. Od okamžiku, kdy přistáli na ploché Zemi, se změnil. Kin si vzpomínala, že na lodi byl náladový a jízlivý - teď se jí zdálo, že přímo překypuje jakýmsi skrytým nadšením.

"Musíme si udělat plán," řekl.

"Ty už nějaký plán máš," opravila ho Kin.

"Nejdůležitější ze všeho je spojit se s těmi, kteří tenhle svět ovládají," odpověděl jí s příkypnutím Marco, aniž si všiml jejího sarkasmu.

"Takže jsi změnil názor," ozval se shora Stříbřenin hlas. Stála na vrcholku skály a nasávala vzduch.

"Musíme se postavit čelem k faktům, i kdyby byla sebenepříjemnější. Loď opravit nedokážeme. Oni jistě budou mít možnost to udělat, nebo třeba vlastní vesmírnou loď, kterou bychom si mohli pronajmout. Žarlo se taky dostal zpět. Nebo tady chcete strávit zbytek života?"

"Já si naopak nemyslím, že by nám mohli obyvatelé ploché Země pomoci," zavrtěla hlavou Stříbřena. "Neobjevili jsme žádné energetické zdroje, žádný přenos energie. Přistáli jsme, aniž se s námi kdokoliv pokusil navázat spojení. To všechno mohou být druhotné důkazy toho, že se obyvatelé téhle podivné planety vrátili k barbarství."

"Druhotné důkazy?" nadhodila Kin.

Stříbřena zabručela. "Blíží se sem loď," řekla. "Podle tvaru pochybuji o tom, že by to byla hračka zhýčkaných příslušníků pokročilé rasy."

Oba se na ni užasle zadívali a rozběhli se na vrcholskaliska. Marco předběhl Kin několika obrovskými skoky a upřel oči přes vodní hladinu.

"Kde? Kde?"

Kin zahlédla daleko na moři drobnou tečku.

"Je to veslice, dvanáct vesel na každé straně," řekla Stříbřena a mírně přimhouřila oči. "Má jeden stěžeň a podkasanou plachtu. Smrdí. Posádka smrdí. Pokud neuhnou ze současného kurzu, minou nás necelé dva kilometry na západ."

"Míří k vodopádu?" užasla Kin.

"Místní obyvatelé jistě ovládli umění, jak se s vodopádem vypořádat," usklíbl se Marco. "Nezdá se, že by byl proud nějak zvlášť silný. Je to celé nějaké podivné."

Kin si vzpomněla na muže v člunu, který přepadl přes okraj.

"Oni vědí, že míří k okraji světa, ale nevědí, jak ten kraj světa vypadá, natož, že je tam vodopád," řekla. Stříbřena přikývla.

"Páchnou, protože mají strach," dodala. "Teď změnili kurs přímo k ostrovu. Na přídi stojí jeden muž a dívá se k vodopádu."

Marco byl náhle plný spěchu.

"Musíme se připravit," zasykl. "Jdeme dolů." Rozběhl se dolů, k místu pod stromy, kde přenocovali, a v patách se mu kutálely uvolněné kameny.

Kin přenesla pohled z nehybné mixky na blížící se loď. Teď už rozeznávala postavy na palubě i ona. Z listů pohybujících se vesel odkapávaly stříbřité krůpěje vody. Měla dokonce dojem, že tu a tam zaslechla výkřik.

"Nevěřím, že to dokážou," řekla tiše.

"Máš pravdu," přikývla Stříbřena. "Podívej, jak je strhává proud."

"Taky to může být zkouška," podívala se na ni Kin. "Každý den, který jsme tady zatím strávili, víš, co myslím?"

Stříbřena znovu zavěťla. "Můj nos mi říká, že to tak není."

Podívaly se na sebe. Kin neměla ani v nejmenším úmysl pít se s tři sta padesáti miliony čichových buněk. Teď už viděla lidi v lodi naprosto jasně. Byl mezi nimi jeden malý, vousatý muž, který pobíhal mezi lavicemi veslařů a pobízel je k většímu úsilí. Při veškeré snaze dosáhli jen toho, že se loď na vodě zastavila.

"Ehm," ozvala se Stříbřena.

Kin zvedla zamyšlený pohled k nebi.

"Vzpomínáš si ještě na to monovláknové lano, na kterém jsi sem přitáhla rezervní skafandr?" řekla jakoby bez zájmu. "Jak může být asi dlouhé?"

"Standardní délka monovlákná, patnáct set metrů," odpověděla Stříbřena a dodala: "Mohla bys na něj zavěsit i planetu."

"Jenže bychom tím taky mohly udělat velkou chybu," řekla Kin a rozeběhla se dolů ke stromům. Stříbřena dusala za ní.

"Žaludek mi říká, že ne," prohlásila. Kin se usmála. Mixové měli jiné představy o sídle emocí.

Kin vyletěla zavěšená na pohonném opasku skafandru, který i s lesklou přilbou nechala v úkrytu na ostrově. V ruce držela velkou smyčku, kterou udělali na jednom konci monovláknového lana.

"Považuji to za neobyčejně hloupé," ozval se Marcův hlas v mikrosluchátku.

"Možná," připustila Kin. "Ale k naší rozbité lodi jsem se taky vypravila já, to nezapřeš."

Chvilku bylo ticho, zatímco jí do jednoho ucha hučel vítr a do druhého se ozýval praskot statické elektřiny zesluchátka. Nakonec znovu uslyšela Marcův hlas. "Zaměř na loď kameru ve sponě opasku."

To už ji veslaři spatřili. Většina z nich vyčerpaně visela na svých veslech.

Loď byla zhruba pětadvacet metrů dlouhá a měla tvar podélně rozevřeného hrachového lusku se zvýšenými konci. Stříbřena byla zbytečně pesimistická. Kdokoliv postavil tuhle loď, měl velmi dobrou představu o hydrodynamice. Uprostřed měla loď jediný stěžeň se skasanou plachtou. Místo, které zbývalo mezi lavicemi veslařů, bylo vyplněno nádobami a ranci.

Kin zamířila k rudovlasému muži na přídi a spustila se mnohem níž. Proletěla těsně nad hladinou a zastavila ve výši jeho užaslé tváře. Pak přehodila smyčku mono-vláknového lana přes vysokou zdobenou příď a zakřičela na Stříbřenu. Lano vylétlo z vody, napnulo se a zkropilo Kin sprškou vodní tříště.

"Řekněte jim, ať veslují," zvolala Kin na ryšavce a snažila se mu napovědět divokými gesty rukou. "K ostrovu," dodala a dramatickým pohybem ukázala k skalnaté zátocce.

Rudohlavý chvíli zíral na ni, sklouzl očima k ostrovu, upřel pohled na napjaté lano a pak se ohlédl za obloukovou stopou za zádi plavidla, které Stříbřena začala přitahovat k ostrovu. Nakonec se rozběhl uličkou ve středu lodi a křičel na užaslé muže. Jeden z nich vstal a očividně mu začal odporovat. Rudohlavý sebral z paluby náhradní ráhno, udeřil muže do hlavy a když se svezl k zemi, vytáhl ho do uličky a zasedl na jeho místo k veslu.

Kin vylétěla vzhůru a pozorovala loď, které se teď za zádi pěníla stopa jako za motorovým člunem. Pak zamířila zpět k ostrovu tím směrem, kterým se táhlo napjaté lano. Minula zalesněné břehy, přeletěla ostrov napříč a začala pátrat na namodralé obloze napůl mizící v kotoučích vodní páry nad vodopádem.

Nakonec našla, co hledala. Malé bílé zrno, které se vznášelo nad hlubinou. Spustila se dolů a zaslechla tiché vhum, když kolem ní silové pole opasku vytvořilo odlišně tvarovaný ochranný obal.

Motor na Stříbřenině opasku tiše předl. Skafandrové pásy dokázaly zvednout jejich nositele i v přitažlivosti deseti g a Stříbřena musela vážit alespoň dvě stě třicet kilo. To mělo samozřejmě za následek zvýšení tažné síly, která působila na konci lana.

Když jí Kin zamávala a zamířila zpět nad moře, zabručel ze sluchátka Stříbřenin hlas. "To lano několikrát povolilo."

Kin se zadívala dolů. Napříč ostrovem se táhla řada vyvrácených kmenů. Takže stromy, kolem kterých protáhli lano, aby zesílili odpor, přece jen nebyly dostatečně silné. Teď se lano ohýbalo přímo přes hranu skalního útesu a končilo na Stříbřenině opasku.

"Všechno je v pořádku," řekla. "Máme proti tomu proudu náskok. Lano jenom vyvrátilo pár stromů, to je všechno."

Loď už se obrátila bokem k vodopádu a pomalu vyplouvala z pásma zpěněné vody před jeho okrajem k mělčinám u pobřeží ostrova.

"Výborně, Stříbřeno," řekla Kin. "Skvěle. Marco se chtěl setkat s domorodci a za chvilku jich tady bude mít celou spoustu. Opatrně. Pozor. Stůj. Stůj!"

Kýl lodi zaskřípěl na písku a plavidlo vjelo do pobřežního pásma stromů. Vesla praskala jako třísky. Několik mužů vypadlo ven.

"Vytáhli jsme ji na zem!" zvolala Kin a snažela se k lesu. "Jestli mají jenom trochu slušnou představivost, měli by tu zem teď líbat," zabručela Stříbřena.

"Výborně. Doufáme jenom, že Marco bude mít dost zdravého rozumu, aby se neukazoval."

Ve sluchátku jí zapraskalo. "Já jsem tě slyšel! Rád bych se od celého tohoto podniku distancoval..."

Kin se začala snášet dolů. Vzpomněla si, jak jí kdysi kdosi řekl, že ať si věda a vědci říkají cokoli, ještě nikdo se nenaučil cizí řeč tak, že by odposlouchával spojení a vysílání příslušného národa.

Nakonec muselo vždycky dojít k osobní konfrontaci. Na posuňky. Na kreslení kruhů do písku.

Kruhů do písku?

No, zůstaňme pro jistotu u těch posuňků.

Mnohem později našla Marca a Stříbřenu na malé mýtině na lesnatém úbočí kopce nad pláží. Stříbřena seděla vedle samoservaru a vyjídala velkou mísu, ze které si nabírala plnými rukama jakousi šedou a červenou kaši. Marco ležel na břiše a mezerou mezi listy pozoroval muže na pláži.

Ti mezitím zapálili oheň a něco vařili.

Stříbřena jí kývla na pozdrav a dotkla se kontrolek samoservaru.

"Už jsem jedla," povzddechla si těžce Kin. "Kaši z nějakého zrní a sušenou rybu. Neviděli jste?"

"No, abych ti řekla pravdu, objednala jsem ti dávidlo."

Marco se obrátil na záda. "Snědla jsi nějaké jídlo, které jsi nepodrobila ani základní analýze! Máš v úmyslu umřít co nejdříve?"

"Potřebujeme jejich důvěru," odpověděla mu Kin. Hodila Stříbřeně kus sušené ryby. "Já si ten tvůj zatracený bližavec vezmu, ale tohle strč servaní pod nos. Abyste věděli, jídlo z té mašiny vždycky chutná, jako kdyby ho jedl už někdo před námi. Když už jsme tady, můžeme si jednou užít pořádného jídla."

Přijala ze Stříbřeniných tlap mísu růžové kapaliny, přešla na druhou stranu mýtiny a tam krátce a hlasitě zvracela. Stříbřena se natáhla a naprogramovala samo-servar na kávu.

Po nějaké době se ze stroje vysunul pásek zeleného plastiku. Stříbřena ho utrhla a přečetla si ho.

"Vysoký obsah proteinů a vitamínů," řekla. "Nějaké uhlovodany a stopové množství dehtu, který se tam dostal při procesu sušení. Ten může být při dlouhém požívání karcinogenní, ale jak se zdá, požívání téhle hmoty s sebou v zásadě

nenese žádná rizika."

"To je skvělé," zamračila se Kin a nalila si kávu. "Najednou mám pocit, že už se do konce života na sušenou rybu nedokážu ani podívat. Tak a teď, jste připraveni na velké odpovědi? Pokud tomu rozumím, tak ten malý chlápek si říká Leiv Eiriksson."

Stříbřena vhodila pásek s analýzou do odpadního otvoru samoservaru.

"To je buď skvělá shoda okolností, nebo taky něco úplně jiného," řekla chladně.

"Ty to snad myslíš vážně."

Marco se znovu obrátil od své pozorovatelné. "Co je skvělá shoda okolností? Všimla sis, jaké mají zbraně?"

"Mají meče - hm - z ručně vykovaneho a zakaleného železa. Snadno se to otupí," pokračovala Kin zamyšleně. "Jejich největší zbraní je ta loď. Znáš výraz, který zní tak nějak jako. postavit s překládaným oplátkováním?"

Přikývl.

"Výborně, mně to nic neříká. Jsou rychlí. Tihle lidé se svými loďmi a meči vládnu velké části oceánu. Někteří z nich jsou piráti, ale i tak mají celkem důmyslný systém zákonů. Jsou odvážní. Cesta dlouhá patnáct set kilometrů v takovémle skořápce není nic vzácného."

Marco na ni užasle zíral. "To všechno ses od nich dozvěděla?"

"Ne, jediné, čemu jsem porozuměla bylo jeho jméno a to ještě jenom proto, že už jsem ho slyšela dříve. To, co jsem říkala, už vím dávno." Podívala se na mixku, jako by u ní hledala potvrzení svých slov. Ta přikývla.

"V roce tři sta dvaadvacet byl Eiriksson svým pánem," zarecitovala, "a s lodí svou plavil se modrým oceánem?"

"Jak poetické," odpověděl jí Marco nevzrušeně. "A teď, budeš tak hodná a vysvětlíš mi to?"

"Jestli tě vychovali v Mexiku, nemohl jsi o tom slyšet," řekla Kin. "Tam dole jsou pěkní snobové, co se jejich historie týče. Leiv Eiriksson..." začala stručný výklad příslušného období pozemské historie, "... víc než tři sta let po tom, co bitva u Haelcoru ukončila třetí a poslední Říši římskou, objevil Vinland."

Automaticky následovala rozsáhlá migrace. Turkové se začali znovu tlačit na západ a na sever. Leivův otec, Eirik, byl zkušený mořeplavec. Jak se ukázalo, jeho Grónsko ani zdaleka nebylo tak zelené a skvělé, jako ho viděl ve svých snech, ale z Vínka Leiv promyšleně dovážel bobulovité plody a divoké obiloviny. Seveřani se znovu pustili na západ.

V pravidelných vzdálenostech za sebou nechávali po východním pobřeží svá sídliště, až k té kamenité a nehostinné krajině v okolí Tykerského moře a dál, podél Dlouhého fjordu až ke Středozemnímu moři. Tam objevili krajinu svých snů. Nazvali ji Valhalla.

V té oblasti samozřejmě žili domorodci. Jenže nově přichozí byli zemědělci jen z přinucení - pod tenkou slupkou pěstitelů byli stejně krvežízniví, jako kdykoliv předtím. Ty kmény, které nedokázali přemoci silou, přemohli lstí. Když se srazili s objibvejskou konfederací, uzavřeli s ní dohody. A pronikali stále dál a splývali s prostředím.

Podle všech teorií by to tady mělo končit. Ani domorodci, ani dobyvatelé nežili podle učebnicového způsobu sociálního rozvoje, jaký si vybudovali a praktikovali Řemané. Ze seveřanů se mohl stát jen další kmen s modrými očima a světlými vlasy.

Jenže teorie se mýlily. Něco, co bylo latentně uloženo v obou rasách, se najednou probralo k životu. Jejich světadíl byl velký a bohatý.

V krátkosti: Tři sta let po Leivovi se v ústí středozemního moře objevila obrovská flotila. Většina z lodí byly plachetnice, ale byly mezi nimi dvě tři malé a velmi rychlé lodě, náchylné k výbuchu, které dokázaly plout i proti větru. Plachty velkých lodí nesly znak Velkého orla Valhally na pruhovaném pozadí, které představovalo barvy oblohy, sněhu a krve.

Bitva o Gibraltar byla krátká. Evropa za sebou měla dvě stě let stagnace.

Na střelbu z děl odpovědět nedokázala."

"Pokud tomu rozumím," skočil Marco Km do řeči, "tak tenhle Leiv je jedna z klíčových postav pozemské historie. Jenže co já vím, tak tohle není Země."

"Vypadá to jako Země," nedala se Kin odradit. "Země, kterou někdo vybudoval jen podle svých představ, ale přece jen Země."

"Ty chceš vážně tvrdit, že -"

"Řeknu ti, co chci tvrdit. Myslím si, že máte se Stříbřenou pravdu. Myslím si, že tohle celé vybudovali lidé. Jenže mě nenapadá proč."

Stříbřena zabručela. "Ale pak by musely existovat nějaké záznamy v -"

"Nemusely, pokud by je Společnost zamlčela a odstranila."

To byla logická odpověď. Společnost tenhle artefakt postavila tajně. Žarlo byl jen návnada, kterého poslali, aby je sem dostal. Proč ale Společnost plochou Zemí postavila? Kin měla pocit, že odpověď zná, a ani trochu se jí nelíbila. Nedovedla však pochopit, proč se muselo udělat takové představení, aby sem někdo dostal je tři.

Ale konec konců, jedno logicky zapadalo do druhého. Byla tady snad nějaká jiná odpověď? Tajemná neznámá rasa? To by musela být opravdu velmi tajemná. Pokud to měla na svědomí Společnost, Kin byla připravena ji za to nenávidět.

"Hrozí nám stále nebezpečí ze všech stran," upozorňoval je Marco s přesvědčením. "Své záchranné pasy nesmíme nikdy odkládat. Navrhnu, abychom se přesunuli do středu civilizovaného světa. Jedině tam bychom mohli najít nějaké klíče k původu plochého světa."

"Pak támhle to je náš dopravní prostředek," řekla Kin a ukázala směrem k lodi. "Nevím, jak dlouho vydrží energetická zásoba záchranných pásů, ale jestli máme překonat moře, popluju přes něj raději na lodi."

"Mohlo by se stát, že by se k nám chovali nepřátelsky," řekl Marco a zadíval se na pláž.

"Až uvidí tebe a Stříbřenu?"

Kin si byla jistá, že představení obou zástupců jiných ras bude dost velký problém. Kin celou věc vyřešila tak, že

vyšla k tábořišti nahá. Byla přesvědčená, že po tom, co se jim představila jako bohyně záchrany, by muži raději znásilnili aligátora.

První se k ní rozeběhl Leiv a padl před ní na kolena. Podívala se na něj s výrazem o kterém doufala, že je milostivý.

Byl menší než většina mužů jeho posádky. Přemýšlela o tom, jak si asi vydobyl svou autoritu - alespoň do chvíle, než zachytila ten lstivý záblesk v očích, který signalizoval, že je to mistr nesportovních kopů a úderů do ledvin. Byla ráda, že si vzala ochrompal, který ukrývala v dlani.

"Poskytnu vám úžasnou příležitost udělat si nové přátele," oznámila mu sladce. "Z tohoto vznikne sága, které nikdy nikdo neuvěří. Tak fajn, Stříbřeno, vylez."

Mixka se vynořila z lesa v dostatečné vzdálenosti od místa, kde stála Kin a klečel Leiv. Když vykročila směrem k táboru, několik mužů se začala spěšně vzdalovat opačným směrem. Jakmile se přiblížila natolik, že byly vidět její kly, následoval je další pultucet mužů.

Kin, která jen stěží zadržovala smích, vykročila mixce v ústřety a vložila ruku do její obrovské ztvrdlé dlaně.

"Přestaň se, ksakru, usmívat," procedila nenápadně zaťatými zuby.

"Já fi myflela, ve je to tvocho ukvidní!"

"Vypadáš při tom, jako když máš hlad."

Leiv stál na místě, jakoby mu nohy vrostly do země a Kin vedla mixku přímo k němu. Pak vzala Leivovu ruku do své.

"Klekni si a koř se," zamumlala.

Stříbřena se poslušně složila do písku. Leiv se nejdříve podíval na ni a pak na Kin. Nakonec se natáhl a dotkl se Stříbřeniný paže.

"Hodný kluk," řekla Kin a usmála se na něj. Rychle o kus uskočil.

Jako signál k zahájení fáze dvě si začala Kin pískat starou robotickou taneční melodii Žena mistra pekaře byla přes noc na fáře.

Stříbřena s pochmurným výrazem tančila v písku a v pravidelných intervalech zvedala s výrazem nesmírného utrpení hlavu k nebesům. Držela se však rytmu a pohybovala se dost neohrabaně. Kin, která mnohokrát viděla, jak se to obrovské tělo pohybuje tišeji a hladčeji než olej na vodě, obdivovala dokonalé vylepšení Stříbřeniný role. Cokoliv dostatečně neohrabané bylo směšné a směšné bývá málokdy nebezpečné.

Muži se začali trousit nazpět. Stříbřena tančila dál, vykopávala malé gejzíry písku a poskakovala z jedné nohy na druhou. Kin přestala pískat.

"Prošla jsi," řekla. "Už nemají daleko k tomu, aby ti začali házet kousky cukru. Odpočiň si. A pokus se nežítvat. Marco?"

Marco zasyčel a vystoupil z křoviska.

V šedém pracovním obleku a plášti, narychlo vyrobeném z termopříkrývky, vypadal jakž takž lidsky, i když dost vysušeně. Oči měl příliš velké a nos nezvykle dlouhý. Jeho tvář byla stejně šedá jako jeho pracovní oblek.

Zato na hlavě se mu vlnila záplava ohnivě rudých vlasů. Nebyly to skutečné vlasy, ale byly rudé. Skutečná pastva pro oči.

Muži ho pozorovali ostražitě, ale tentokrát neutekl jediný.

Jeden z nich přistoupil k Leivovi, chvilku na něj vzrušeně mluvil a vytáhl krátký meč. Nastal krátký zmatený okamžik, který skončil tak, že Marco stál na svém místě přikrčen v bojové póze a onen muž ležel na písku o tři metry dál a na něm seděl obkročmo Leiv, který ho odzbrojil a zkroutil mu ruku za záda. Muž strašlivě křičel.

"Spustíme loď," řekla Kin bez nejmenšího zaváhání.

Stříbřena dodusala k lodi, která bezmocně spočívala na písku, a zapřela se ramenem do její přídě. Chvilku se nedělo nic, ale pak loď začala klouzat po pláži a zastavila se až ve chvíli, kdy se zád' začala stáčet stranou v pobřežním proudu. Kin vzala Leiva za paži a jemně, ale rozhodně ho vedla k lodi. Chápal rychle. Během pěti minut byli muži na palubě, vedle stěžně si pobrukoval samoservar a všechny oči se upíraly na Stříbřenu, která se už vznášela nad pobřežní mělčinou a loď táhla na konci monovláknového lana za sebou.

V místech, kde se voda kolem ostrova dělila před svým pádem do nicoty, bylo kus nehybného moře. V okamžiku, kdy na loď začal slabě dotírat proud, letěla už po vlnách.

Cestu oživily dvě nehody. Nejdříve podal mírně nervózní Leiv Marcovi dutý roh naplněný jakousi nasládlou tekutinou.

Marco nápoj podezřívavě očichal a trochu nalil jako vzorek na testovací plošku samoservaru. "Zdá se, že je to nějaký nápoj bohatý na glukózu," řekl, když se podíval na výsledky. "Co si o tom, Kin, myslíš?"

"Co říká samoservar?"

"Rozsvítil zelenou. Mohl by to být nějaký posilující nápoj, ne?"

Vypil polovinu rohu a olízl si krůpěje, které mu ulpěly na rtech. Pak se nejistě zasmál a dopil druhou polovinu.

Později naprogramoval samoservar tak, aby nápoj napodobil, a když muži na palubě překonali svůj úžas, který se jich zmocnil tváří v tvář plastikovým kelímkům, podávali je zpět k naplnění tak rychle, jak je přístroj stačil plnit. Zanedlouho většina z přítomných začala zpívat, muži vypadávali z rytmu a vesla o sebe narážela častěji a častěji. Nakonec Kin na Leivovu nevyslovenou prosbu přístroj vypnula.

Později si Stříbřena sedla k veslu, aby si vyzkoušela, jaké to je. Sedla si do střední uličky, uchopila každou rukou jedno veslo a okamžitě se přizpůsobila rytmu ostatních. Veslaři jeden po druhém odpadali a s užaslými výrazy ji pozorovali. Loď nezpomalila, dokud vesla v Stříbřeniných rukou nepraskla.

Marco našel Kin sedět v koženém přístřešku, který pro ni dal Leiv vztyčit u paty stěžně. Seděla tam, popíjela martini a přemýšlela.

"Rád bych si s tebou důvěrně promluvil," řekl.

"Prima," přikývla Kin a poklepala na koberec vedle sebe. "Co dělá tvoje hlava?"

"Už je to lepší. To pití očividně obsahuje nebezpečné příměsi. Myslím si, že nejbližší hodinu nebo dvě se mu vyhnu." Zalovil ve váčku, který mu visel u pasu, a vytáhl z něj roličku plastiku. Jak se ukázalo, byla to vzdušná fotografie ploché Země.

"Vyzádal jsem si ji na počítači, než jsme opustili loď," vysvětlil.

"A proč jsi mi ji neukázal už dávno?"

"Nechtěl jsem podporovat nějaké nesmyslné výzkumné projekty. Jenže když teď musíme po tomhle světě cestovat... Podívej na tu fotku. Co tady chybí?"

Kin vzala fotografii do ruky. "Chybí toho tady spousta," řekla. "Vidíš to sám. Žádná Valhalla. Proto Leiv našel vodopád. Žádná Brazílie. Mlčící oceán je docela malíčký, podívej, tady vzadu za Asií -"

"Něco navíc?"

Kin se rozhlédla po fotomapě. "Nevím," odpověděla po chvíli. Marco ukázal palcem se dvěma klouby do středu kotouče.

"Ty mračna to částečně zakrývají a tohle by tady podle mě být nemělo. Tenhle ostrov v Arabském moři. Všimla sis, jak je dokonale kulatý? Je to zeměpisný střed celého kotouče."

"A co?"

"Copak to nevidíš? Je to anomálie. Jestli někde na téhle ploché Zemi najdeme civilizaci, která má něco do činění s jejím vznikem, bude to tady. Tihle lidé jsou jen divoši. Inteligentní ano - ale vesmírné cesty?"

Podíval se na ni.

"Nebo máš strach, že se z toho vyklube artefakt Společnosti?" nadhodil opatrně. Přikývla.

"Existuje jedna stará kungská pověst," začal Marco laskavě a jeho hlas byl stejně tichý a uklidňující, jako písek, přesypající se po úbočí duny, "o pánovi, který si dal postavit vysokou věž. Pak svolal mnoho moudrých kungů a řekl: 'Dám svou nejlepší ústřicovou farmu a proslulá chaluhová ložiska v Těp-pč kungovi, který určí výšku téhle věže jen s pomocí barometru. Ten ovšem, komu se to nepodaří, bude poslán do vyhnanství do suchých zemí, protože tak končí všichni, kteří nejsou dostatečně moudří'. Moudří kungové to zkoušeli, a i když dokázali určit výšku věže na několik chedtů, bylo to pánovi málo přesné, a jednoho po druhém posílal do suchých krajů."

"Mám ráda lidové pověsti," řekla Kin. "Ale myslíš si, že právě tahle je -"

"Pak jednoho dne," pokračoval Marco bez ohledu na přerušení, "nejmoudřejší z kungů, který se zatím neodhodlal odpovědět, odnesl barometr do domu pánova stavitele a řekl: 'Dám ti tenhle překrásný barometr, když budeš tak laskav a řekneš mi, kolik měří pánova věž.'"

Padl na ně stín, když se pod koženou stříškou objevila Stříbřena a zablýskla na ně svými kly.

"Odpuťte ve vyvufuju," řekla, "ale myflela jfem fi, ve tohle by váf mohlo vajímat..."

Podívali se jí přes rameno. Většina mužů přestala veslovat a upírala pohledy k nebi.

Kin zvedla oči stejným směrem. Vysoko na nebi zahlédla tři drobné tečky, které se pohybovaly po modré ploše jako letka proudových letadel.

"Kondenzační stopy," ušklíbl se Marco. "To budou Oni. Je jasné, že se nás vydali hledat. Nebudeme muset jít k nim a nabízet jim svůj barometr."

"Co vidíš, Stříbřeno?" zeptala se Kin. Mixka si s pomocí klu zvláštním způsobem mlskla.

"Zdá se, že to jsou létající ještěři," odpověděla. "Jaká síla je pohání, to je mi skutečně záhadou, ale brzo bychom se mohli dozvědět víc, protože rychle klesají."

Leiv zatahal Kin za rukáv. Muži kolem nich začali systematicky vyhazovat vesla a rance přes palubu a sami se vrhali za nimi. Malý mužík, jak se zdálo, zoufale hledal slova. Nakonec si na jedno vzpomněl.

"Oheň?" nadhodil a strčil do Kin tak, že přepadla přes lodní pažení pozpátku do vody. Chlad jí v prvním okamžiku téměř ochromil, ale byla natolik při vědomí, že několikrát kopla nohama a vynořila se na hladinu. Chvilku šlapala vodu a pak se zachytila jednoho z vesel, jejichž účel ve vodě jí v tom okamžiku nemusel nikdo vysvětlovat. Zvedla hlavu k nebi. Tři body provedly širokou zatáčku a nad mořem se dvakrát převálilo vzdálené zadunění, jaké provází nadzvuková letadla. Marco se Stříbřenou zůstali na palubě a se zájmem očekávali, co se bude dít.

Zanedlouho tři ještěři těla s pohádkově netopýřími křídly přeletěla nevysoko nad hřebeny vln. Zatímco obludy se svištivým zvukem drásaly vzduch šesti páry děsivých drápů, oblétny v dokonalé formaci loď a z rozšířených nozder jim unikaly obláčky dýmu.

Pak poodlétly klouzavým letem o něco k severu, a teprve když se změnily ve tři malé skvrnky na obzoru, znovu se obrátily. Současně začaly nabírat výšku. Kdyby to byla letadla, pomyslela si Kin, řekla bych, že to bude bombardovací nálet.

Když se první drak se slyšitelným svistem přiblížil k lodi, položil Leiv Kin jednu ruku na hlavu a rozhodným gestem ji potopil pod vodu.

Po krátkém zápase se mu vztekle vytrhla a vystrčila hlavu na hladinu. Z vody se zvedala pára a z lodi dým.

Voda vedle ní najednou zabublala a z bílé pěny se vynořil Marco, který klel a lapal po dechu. Mnohem větší zašplouchání ohlásilo Stříbřenin návrat z hlubin.

"Co se stalo? Co to bylo?" vypravila ze sebe Kin.

"Zastavil se nad lodí a vyfoukl na ni oheň," odpověděla Stříbřena.

"Něco takového si na mě nebude žádná zatracená ještěrka dovolovat!" zařval Marco. Vyrázil dlouhými tempy k začernalému lodnímu trupu a při svém pokusu vylézt na palubu jej divoce rozkýval.

Z nebe se začala snášet další obluda. Ozvalo se tiché zašplouchání, když Stříbřena vykoplala nohy do vzduchu a jako zkušený potápěč zmizela v hlubinách.

Z hrdel mužů, kteří šlapali vodu kolem zbytků svého plavidla se vydraly ustrašené výkřiky, protože to bylo poprvé, kdy spatřili Marca bez pláště a to v okamžiku, kdy všema čtyřma rukama uchopil jedno z několika vesel, která zbyla na palubě. Když se drak přiblížil, byl dost chytrý na to, aby se ve vzduchu zastavil právě mimo dosah Marcovy zbraně. Zatímco vzduch vířený bušícími křídly vytvořil na mořské hladině obrazec, jaký by na něm v podobné situaci vytvořil vrtulník, začala se obluda nadechovat.

V tom okamžiku se z vody vynořilo něco bílého, co setrvačností vyletělo vysoko nad hladinu jako korková zátka a zachytilo se momentálně nehybných dračích spárů. Zaskočená obluda visela ještě chvilku i se Stříbrenou ve vzduchu, ale pak se propadla a křídla se jí s třeskem srazila nad hřbetem, když se zřítíla do moře. Ozvalo se hlasité zasyčení.

Třetí drak musel být nejchytřejší. Ti nejchytřejší se vzdychy pouštějí do boje poslední. Bylo už pozdě, aby zastavil let. Místo toho se pokusil proletět nad lodí s křídly rozestřenými jako padáky a právě když svištěl nad Marcovou hlavou, kung zuřivě vykřikl a vyskočil vysoko do vzduchu.

Měl svůj záchranný pás. Drak se pokusil obrátit téměř na místě, převrátil se, pak se mu podařilo znovu vyrovnat a chtěl co nejrychleji nabrat výšku a odletět do bezpečí. Měl smůlu.

Voda nedaleko lodi se divoce zpěnila a nad hladinu se na okamžik vynořila špička křídla. Pak se moře uklidnilo a lodní trup se nebezpečně nahnul na jednu stranu. Stříbřena lezla na palubu.

Muži kolem Kin nadšeně zařvali, pustili se k lodi a se smíchem šplhali nahoru.

Jediný drak, který přežil boj a teď se vznášel vysoko nad místem srážky, strašlivě zařval a vyrazil neuvěřitelnou rychlostí k východu. Tu krátkou chvilku, než zmizel z dohledu, sledovala Kin s úžasem způsob pohybu, který mu umožnil neuvěřitelné zrychlení. Pohádková netopýří křídla se hodila jen pro pomalý a neohrabaný let. Obluda je teď složila a přitiskla k bokům, pak natáhla krk a ohnula ho tak, že jí hlava spočívala pod tělem, tlamou dozadu. Pak jí z nozder vyrazily dva plamenné jazyky. Vzápětí byla tak daleko, že Kin nedokázala rozeznat podrobnosti a plamen pod dračím břichem žhnul oslňující žlutí.

Kin pohledem sledovala, jak něco padá z oblohy a vletu se to líně otáčí. Byla to dračí hlava. Krátce po ní, i když to mužům, sledujícím celé drama se zatajeným dechem, připadalo jako věčnost, následovalo tělo. Klesalo širokou spirálou, protože křídla byla stále ještě do široka otevřená. Na hřbetě mezi nimi seděl Marco a zuřivě se oháněl nožem. Když dopadl i s tělem do vody, rozlehl se hromový jásot.

Ten se vzápětí změnil ve výkřiky nevole a zlosti, když se zjistilo, že Stříbřena za sebou táhne na palubu i draka, který byl stále ještě naživu. Muži začali rychle ustupovat na všechny strany a Kin si konečně mohla tvora pořádně prohlédnout.

Obluda sebou smutně pleskala po palubě a z křídel jí odkapávala voda. Pak zvedla hlavu, obrátila ji ke Kin a hlasitě kýchl.

Kininy nohy zasáhly dva proudy teplé vody.

Muži pomáhali Marcovi na palubu a táhli ho přitom nahoru za všechny čtyři ruce současně. Hřeben na hlavě plál kungovi ohnivou červení a když se nakonec postavil uprostřed obdivného zástupu, zvedl černě potřísněný nůž nad hlavu a zařval:

Kin se podívala na mixku, která si opodál odšroubovávala kly. Mixka se ušklíbla.

"Ty, řekni mi znovu, že támhleto je oficiálně člověk," prohlásila. "Nějak na to začínám zapomínat."

"Co s tím chceš dělat?" zeptala se jí Kin a ukázala na draka. Jeden z mužů vytáhl meč a rukojetí napřed ho pyšně nabízel mixce. Stříbřena si ho nevšímala.

"Je to mrtvé," odpověděla, "ale máme tělo. Hrozně by mě zajímalo, jak může organický tvor dýchat oheň." Chytla obludu za krk a za ocas a táhla ho na zád'

Ke Kin se kolébavým krokem přiblížil Marco. "Já triumfuju!" vykřikl.

"Jistě, Marco."

"Vyhlásili nám válku! Poslali proti nám draky. Ale to dělali účty beze mě!"

"Jistě, Marco."

"Spikli se proti mně a přesto jsem zvítězil!" zařval a oči mu zeskelnatěly. Pak mu nadšený výraz z tváře zmizel.

"Ty si určitě myslíš, že jsem jenom obyčejný para-noidní kung, co?" vypravil ze sebe napůl váhavé a napůl zarputile.

"No, když už jsi se o tom zmínil..."

"Jsem pyšný na to, že jsem člověk. Neplet' se! A co se týče toho ostatního," dodal a otočil se, "to že je někdo paranoidní, ještě neznamená, že mu Oni nejdou po krku."

Pozorovala, jak se vrací mezi muže, kteří se kolem něj okamžitě zhlukli. Báł se všeho, s výjimkou okamžitého fyzického ohrožení. A člověkem byl stejně jako tygr.

Stříbřena si otráveně prohlížela samoservar. Nebyl poškozený, ale jeho plastické obložení už nikdy nebude vypadat jako předtím.

Když muži znovu zasedli k veslům, vytáhla Kin ze skafandru skříňku s nářadím a rozložila dračí tělo na nevelké palubě, jak nejlépe to šlo. Nářad'ový zásobník byl celkem malý, ale dostačující a efektivní. Byl sestaven tak, aby s ním mohl kosmonaut - trosečník mohl přežít v neznámém světě celé roky. Někteří to dokonce i dokázali. Kin si vybrala skalpel.

Netrvalo dlouho a otevřela skříňku o další stupeň a vyhledala mnohoúčelové dláto.

O minutu později sáhla ještě hlouběji a vytáhla vibrační pilu. Jekot, který se ozval, když list pily klouzala skřípal po dračích šupinách ji drásl nervy, ale pilu nevypnula, dokud se list nezlomil.

Pak vyhledala Marca a Stříbřenu, kteří se střídali u vesel a přisedla mezi ně na bobek.

"Ti draci létají na reaktivní pohon," začala. "Podařilo se mi otevřít mu krk - uvnitř je porostlý jakousi lehkou

houbovitou látkou, která se dá řezat jako rosol. Když jsem na ni zkusila laserovou svářečku, ani se nezahřála."

"A co to tělo?" zeptal se Marco.

"Ty šupiny jsou opravdu pěkně tvrdé. Jistě jste si všimli, že v ruce držím vibrační pilu se zbytkem kotouče. Říká se, že touhle pilkou můžete proříznout plášť kosmické lodi."

Stříbřena se usmála. "To aby jeden uvažoval o druhu tvorů, kteří pijí petrolej."

Kung si odfrkl. "Určitě jsi ho zapomněla přejet geigerem?"

"Nezapomněla. Zkusila jsem to i z téhle strany. Nic."

"To mě udivuje."

"Zajímalo by vás, co se stalo, když jsem rozřízla ten krk a vsunula geiger do tělní dutiny?"

"Jsem plný očekávání!"

"Je tam žár jako v pekle. To stvoření je živý atomový reaktor. A nevykládejte mi, že se něco takového vyvinulo samo od sebe, rozhodně ne na planetě pozemského typu. Je zkonstruovaný! Když najdeme místo, odkud pochází tahle věc, najdeme i ty, kdo postavili tuhle plochou Zemi."

"Střed disku," řekla zamyšleně Stříbřena. Kin na ni upřela nechápavý pohled a mixka, která se stále opírala do svého vesla, jakoby mimochodem přikývla.

"Mám určitou zkušenost s jazyky, jak víš," vysvětlovala. "Mluvila jsem s několika z těch mužů. Dostali jsme se do známého stádia řeční a ukáž. Oni tyhle draky znají, občas se s nimi setkávají. V místních krajích ty obludy přilétají od východu, ale když se loď pohybuje na jih, objevují se pravidelně od severovýchodu. Z toho usuzuju, že přilétají ze středové oblasti. Proč na mě tak zíráš?"

"Marco už je pevně rozhodnutý dostat se do středu," odpověděla jí Kin. "Myslím, že jim chce nabídnout barometr."

Další ráno je zastihlo v okamžiku, kdy z moře, které bylo stále rozbouřenější, vplouvali do velkého fjordu mezi bílými hřebeny hor. Tam stálo něco jako vesnice, jejíž domy z nespojovaných kamenů měly drnové střechy. K přistavišti se rozběhl zástup lidí, kteří se ovšem dali s hlasitými výkřiky na ústup, když za veselých úšklebků celé posádky vyskočila na mělčinu Stříbřena a sama vytáhla loď i s muži na pláž.

Na vysoké přídě loď byla jako ozdoba přivázaná dračí hlava se skelnýma očima.

Leiv vedl společnost do dlouhého domu s nízkou střechou. Když Kin budovu uviděla, okamžitě ji napadlo, co se asi stalo s Grendelem*. Ale odpověď byla jasná, Grendel se jí přece klátil po boku, kýval svými mnohými rukama a pozoroval dav neznámých, pro případ, že by se v něm objevil nějaký nepřítel.

Když si její oči přivykly na šero uvnitř, zjistila, že tam hoří otevřený oheň, rozdělaný ve velké jámě, a vedle něj že sedí v hrubém křesle jakýsi muž. Jednu nohu měl nataženou před sebe. Měl rudé vlasy i vousy.

Muž nejistě povstal ze sedadla a objal Leiva. Oba muži se při tom drželi opatrně, jakoby tady hrozilo zanedbatelné, nicméně přece jen reálné nebezpečí, že by se jeden druhému mohl pokusit vrazit do zad nůž. Pak se dal mladší do řeči.

Byla to dlouhá sága. Po nějaké chvíli vynesli staršího muže ven a ukázali mu, co zbylo z draka. Představili ho Stříbřeně a on několikrát zvědavě obkulhal Marca, který ho neustále pozoroval koutkem oka. Pak se rozzářeně zašklebil na Kin způsobem, který zcela jednoznačně vyjadřoval horizontální touhy.

Ostatní obyvatelé, kterým jeho chování dodalo odvalu, se pomalu vraceli. Kininu pozornost přitáhli dva muži v černých pláštích. Jeden z nich vyděšeně pozoroval Marca a mumlal při tom jakési zařikadlo v podivné řeči.

Stříbřenina hlava se k němu obrátila jako přitahovaná magnetem.

Pak mixka pronesla větu v témže jazyce.

Od té chvíle fungovala Stříbřena jako tlumočnice.

"Ta řeč, to je latina, řeč Říše římské. Rozdíl je jen v tom, že tihle lidé mluví o Římu a ne o Řému."

Kin se na okamžik zamyslela. "Romulus a Rémus," rozjasnila se jí vzápětí tvář. "Zakladatelé Řému. Slyšela jsi někdy tu legendu?"

"Myslím, že jsem ji zahlédla v jakési antologii folklóru."

"Takže tady, na ploše, vyhrál souboj o právo pojmenovat město Romus, ne Remulus. Co ještě říkají?"

"No, spoustu nesmyslů o démonech, takové ty obvyklé povídačky těchhle primitivních kmenů. Slyšela jsi někdy výraz troll?. Pořád se dívají na Marca a opakují tohle slovo. Taky toho hodně namluví o bozích, ani byste nevěřili." Kin se rozhlédla kolem. Tihle lidé byli buď skutečně primitivní, nebo to museli být nepřekonatelní herci. Možná, že plochu postavili právě ti jejich bohové.

"Zeptej se na ty bohy," požádala Stříbřenu. Následoval dlouhý rozhovor. Starší muži při něm občas ukazovali k nebi. Leiv a jeho otec mlčky přihlíželi a pozorně naslouchali.

Nakonec Stříbřena spokojeně pokývala hlavou a obrátila se ke Kin. "Tak, teď jenom doufám, že jsem to všechno pochopila správně," řekla. "Oni mají tam nahoře dost velké množství bohů, ale ten hlavní se jmenuje Christos. Jeho nejvyšší kněz žije v Římě. Pak tady existoval ještě jiný bůh, který tenhle svět stvořil v šesti dnech. Protože jsem předvíдалa vaše otázky," zvedla tlapu přesně v okamžiku, kdy Kin už už otvírala ústa, "vyžádala jsem si další podrobnosti. Ten bůh-stvořitel měl množství menších pomocných bohů s křídly, a pak je tady ještě jakási nižší bytost, tvor jménem Saitan, který mi podle jejich vyprávění připadá jako agitátor. A to všechno je zabaleno do běžného religiózního balastu."

"Šest dnů, to je příliš rychle," zavrtěla Kin hlavou. "Společnosti by to trvalo přinejmenším šest let a to i když počítám s panelovými díly. Fakticky, tohle bych odsunula mezi mýty."

"Je to nezvykle přímočaré," upozornila ji Stříbřena. "V převážném množství vesmírných mýtů je svět většinou vytvořen z dvanácterníku otčíma božské bytosti, krve svatého brouka, nebo něčeho takového."

Kin se zamračila. Země měla mnoho náboženství a přijala jich alespoň stejné množství, kolik jich poskytla jiným

světům. Pro každou sektu lidí, podílející se na složitých ehftnických časových rituálech, byla vyčleněna skupina mixů-bubeníků, oblečených v šafránově zbarvena roucha, kteří neustále s bubnováním a modlitbami procházeli zasněženými mixskými ulicemi. Bylo to ovšem většinou tak, že zaměstnanci Společnosti, kteří se sami účastnili podnikání v oboru tvoření, se žádnou vírou neunavovali, a když, tak volili něco podstatnějšího a ne-rozporuplného, jako je vicca nebo buddismus.

Kin ve své době pila z rozličných pohárů, jen tak, prostě ze zvědavosti. Postav se, klekni, vystup na horu, zpívej, chod' nahá, toč se, tancuj, hoduuj, třes se hrůzou, přejídej se, modli se - občas to bylo celkem zábavné, ale vždycky obrácené do nitra člověka a většinou velmi neskutečné.

Leivúv otec měl dlouhý rozhovor s jedním z kněží a ten se zase obrátil ke Stříbřeně. Stříbřena se rozesmála a odpověděla mu.

"Chtěl by koupit ta kamna z Valhally," překládala.

"Co chce koupit?"

"Samoservar. Říká, že je známo, že ve Valhalle všichni muži neustále hoduují a pijí. Teď už ví proč - protože mají tyhle kamna, ze kterých se řine jídlo a pití."

"Řekni mu, že není na prodej." Podívala se přímo na Eiricka Raudeho. Rudého Erica. Tam na Zemi byl v srdci Valhally nízký pahorek; stál v místě, kde se do Dlouhého fjordu vlévaly vlny pěti vnitrozemských moří. Tomu místu se říkalo Ericova brada a v pahorku byl pohřben Rudý Eric. Byla to velká turistická atrakce.

Stříbřena se zhluboka nadechla.

"Potom taky chtějí, abychom opravili slunce," pokračovala. Muž, který pozorně sledoval Kininu tvář, začal pomalu mluvit latinsky.

"On tvrdí, že tuhle zimu prý bylo jaro. Pak údajně poněkud pohaslo slunce. Zažili několik nocí, kdy blikaly hvězdy. A - hm - teď se prý taky něco stalo s jednou planetou." Kin se na starého muže chvíli dívala. Pak zašla do haly, kde nechala Stříbřena stát samoservar, a namačkala na jeho klávesnici pohár sladkého piva. Přinesla ho zpět a vtiskla ho do Ericovy zjizvené ruky.

"Řekni mu, že to byla naše vina. Řekni mu, že kdybychom odhalili tajemství tohoto světa, pověsili bychom na oblohu novou planetu a pokusili se opravit slunce. Říkal, že hvězdy blikaly?"

"Tohle se ale očividně čekalo. Ten dříve zmíněný Christos se narodil téměř před tisíci lety a oni tady všeobecně věří, že se zhruba touhle dobou znovu vrátí na svět. Podívej se na moře."

Kin se obrátila. Vlny olizovaly pláž dokonce i tady, daleko v klidném fjordu. Až sem od moře doléhal hukot bouře. A nebe při tom bylo modré jako šmolka.

"Říkala jsem hned, že plocha není spolehlivá," řekla. "Vypadá to, jako kdyby se její ovládací systém porouchal. Ale Erick mi zase nepřipadá příliš ustaraný, Stříbřeno."

"On říká, že toho slyšel mnoho o bozích a některé z nich už dokonce viděl. Říká, že je může přijmout za své, nebo si jich nevšímat. Jestliže prý jim opravíme počasí, dají nám spoustu dřeva."

"Dřeva?"

Stříbřena se obrátila a pohledem přeletěla vesnici. "Zdá se, že je to tady velmi vzácný materiál," upozornila Kin. "Všimni si, že tady nejsou žádné stromy."

Tohle by mělo být klimatické optimum, pomyslela si Kin. Nebo tak to alespoň bylo na Zemi. Expanze na sever proběhla během delších teplých období, v době, kdy byl prakticky obyvatelný celý pobřežní pás Grónska...

Tady zase některé noci blikaly hvězdy. Marco s Kin strávili noc v hale, zatímco Stříbřena dala přednost přírodnímu chladu a uložila se ke spánku v lodi. Nikdo si ani nedovolil naznačit, že by se měla Kin uložit mezi ženami. Bohyně jsou něco jiného.

Ležela a upírala pohled do plamenů ohně. Až sem, dovnitř, zřetelně doléhalo dunění příboje. Vlny, pomyslela si. Ten mrňavý měsíc tímhle způsobem fungovat nemůže. To znamená, že tady musí být nějaký druh řízeného pohybu moře a ten začíná vynechávat.

Zatoužila po sensemu. V ústech po něm sice zůstávala chuť podobná opičí moči, ale zabíral okamžitě. Stačila jedna tableta a už jste se netrápili tím, že nemůžete usnout, ani nějakým kamenem, který vás tlačí do zad. Následoval krátký, hluboký a kupodivu bezesný spánek.

Nakonec se vzdala, vstala a prošla temnou síní ven. Muž, hlídající u vchodu, spěšně ustoupil stranou, aby mohla projít.

Nebe zářilo myriádami hvězd. Kin se otřásla, ale nedokázala neobdivovat ten padělaný vesmír, který se rozkládal nad temným hučícím fjordem.

Něbyla to země. Byl to plochý kotouč skoro pětadvacet tisíc kilometrů v průměru o váze zhruba 5.67 x 10²¹ tun. To znamenalo, že na něm musela být gravitace vytvářena uměle, nebo bylo jeho slaboučké podloží lemováno neutroniem. Otáčel se velmi pomalu, jako by se otáčela mince vhozená do medu, a s sebou si nesla své falešné slunce, měsíc a celou rodinu falešných planet. To všechno Kin dobře věděla, ale když tady teď seděla, její mozek se tomu vzpíral uvěřit.

Otřásla se, když jí přeběhla zima. Zmrazené hvězdy.

Svět na klíček. Svět bez astronomie. Možná, že tady nějaká astronomie existovala, ale pak to byl vůči místním astronomům ošklivý kanadský žertík. Svět, kde lidé lačníci po nových objevech padali do nekonečné hlubiny. Draci. Trollové. Směska nejpodivnějších mýtů.

Poblíž toho, čemu musela z nedostatku lepších výrazů říkat obzor ploché Země, objevila na nebi planetu. Ne, na planetu se to pohyboval příliš rychle.

Bod se najednou změnil v dlouhý ohnivý pás na obloze. Dopadl na zem někde na východě. Kin měla pocit, že ucítila

slabý otřes.

Rozběhla se k řadě zakotvených lodí, kde stála obrovská postava lesklá jinovatkou.

"Jsi to ty, Stříbřeno?"

Pitomost. Ty jsi ale husa. Kolik mixů se tady v okolí pohybuje?

"Kin! Určitě jsi to taky viděla."

"Co to bylo?"

"Podstatná část naší lodi. Byla to jenom otázka času, Marco ji měl rovnou zničit a ne ji tam nechat. Doufejme jenom, že ty trosky spadly do moře, nebo do nějaké neobydlené oblasti. Věřila jsem, že dopadnou na spodní stranu planety."

"No, neznám lepší způsob, jak ohlásit jsme tady těm, kteří tu vládou. Nejdřív jsme jim rozbili planetu a pak jsme na ně shodili svou vlastní loď," ušklíbla se Kin.

"Ještě než spadla loď, všimla jsem si něčeho jiného," upozornila ji Stříbřena. "Vidíš támhleto planetu? Co to podle tebe je?"

"No, kdybychom byli na Zemi, byla by na tom místě Venuše - ne, počkej, tahle nemá -"

"To je ono, nemá měsíc."

Kin pocítila záchvěv vzrušení. Budovatelé plochy na něco zapomněli. Jak se to mohlo stát? Venuše a Adonis, její věrný souputník skoro tak velký, jako zemská Měsíčná, který ráno a večer dominoval pozemskému nebi. Dovedlo tvůrce plochy k tomu, aby ten charakteristický objekt vynechali? To byla záhada.

"Jeden by mohl napsat o vztahu mezi astronomií a sociologií celý film," řekla Stříbřena. "Tak například, vždycky jsem měla takový dojem, že lidé se vypravili do vesmíru jako první, protože jim jejich oběžnice neustále dokazovaly, že ve vesmíru všechno kolem něčeho obíhá."

Vždycky jste měli před očima ten druhý svět s jeho oběžnicí, aby vám připomínal, že zdaleka ne všechno obíhá kolem Země. Zatímco my jsme měli dvojité slunce a kungové oblohu neviděli vůbec. Kdyby váš sesterský svět neměl vlastní oběžnici, nebyla by historie vašeho světa zdaleka tak jednoduchá."

Seděly tam bok po boku a pozorovaly, jak planeta bez oběžnice pomalu klesá po světélkující obloze k obzoru. Kin se přitiskla ke Stříbřeně a zabalila se do její srsti. Napadlo ji, zda je samoservar, který přestěhovali do haly, v bezpečí. Jistě ano. Muži k Marcovi chovali zdravý respekt.

Jak se zdálo, myslela Stříbřena na totéž, protože najednou řekla: "Kin? Spiš?"

"Hmm."

"Musíš mi slíbit, že kdyby se samoservar porouchal, omráčíš mě a dovolíš Marcovi, aby mě usmrtil."

Kin se narovнала a usmála se do tmy. "Na něco takového klidně zapomeň. Ostatně, jak bych tě mohla omráčit?"

"I teď máš v ruce dlaňový ochrompal. Už jsem si toho všimla několikrát," odpověděla jí Stříbřena klidně. "Učili mě, jak se dívat. Museli byste mě zabít. Strach z toho, co by se ze mě stalo, je hrozný. Je to moje noční můra."

Kin nezávazně zabručela, pohodlněji se opřela a v duchu se začala obírat mixskou rasou. Mixové nedokázali strávit bílkoviny v takové podobě jako lidé nebo kungové. To znamenalo, že než se všeobecně rozšířily samoservary, mohli mixové do vesmíru cestovat jen uloženi v mrazících hibernačních boxech.

Byly to doby, kdy se odehrávaly ty nejpodivnější historky. Tak například se stalo, že jedna pozemská loď převážela čtyři mixské vyslance na Velkou zemi a došlo k poruše na mrazicím zařízení. Všichni vyslanci byli civilizovaní. Obvykle to bývá tak, že když mix nedostane svou dávku potravy, změní se během dvou dnů v zuřící zvíře. Miliony let vývoje se utopí ve vodopádu slin.

Vyslancům to trvalo šestapadesát hodin.

Nepřežil nikdo. Poslední vyslanec - mixka - spáchala sebevraždu po tom, kdy se probudila z tupého spánku a zjistila, co leží kolem ní v kabině. Něco takového by průměrný mix neudělal, ale průměrný mix není vysoce inteligentní zástupce svého rodu, vyškolený navíc v mezi-rasových způsobech a kultuře.

Jednoduchá pravda spočívala v tom, že mixové prostě rádi pojídali mixy. Dokázali byste včlenit rituální kanibalismus do vyspělé civilizace? Oni ano.

Existovala takzvaná Hra. Pravidla byla prastará, mnohokrát prověřená a jednoduchá. Jako hrací plocha byl vyčleněn pruh pralesa nebo tundry o stanovených rozměrech a do něj z každé strany vstoupil jeden mix. Zbrání a jejich volby se týkala zvláštní pravidla. Vítěz se skvěle najedl.

Kin najednou pocítila neodolatelnou zvědavost.

"Hrála jsi někdy Hru, Stříbřeno?" zeptala se tiše.

"Samozřejmě. Třikrát, když byla touha v mých ústech nepřekonatelná," odpověděla jí mixka. "Dvakrát doma, a jednou ilegálně, úplně někde jinde. V tom posledním případě byla mou soupeřkou profesorka lingvistiky z geltské univerzity na Regiu. Její větší část mám stále ještě uloženou doma v mrazáku. Teď mi z toho začíná být smutno, protože si začínám myslet, že její smrt byla pravděpodobně zbytečná."

"Ale teď máte servary. Už nemusíte hrát Hru."

Stříbřena pokrčila rameny. "Teď už je to prostě tradice," odpověděla. "To, co jsme kdysi dělávali z nutnosti, dneska děláme... ze sportu, tak nějak by se to asi dalo nazvat. Hraje v tom ale roli i jistá potřeba projevit odvahu, ztotožnění s naší prastarou minulostí a potvrzení našeho nejniťernějšího mixství. Vy to musíte považovat za barbarství."

To bylo konstatování, nikoliv otázka. Kin ale i přesto zavrtěla hlavou.

"Hry se občas dokonce účastnili lidé," pokračovala po chvíli mixka. "Byli ochotní bohatě zaplatit za možnost dokázat si svou... co? Mužnost? Když vyhráli, nechťeli nic jiného než hlavu své oběti, aby si ji mohli pověsit na stěnu. Tomu já říkám barbarství."

"Hm, a co se stalo, když vyhrál mix?"

"Dostal za odměnu dva odsouzené mixské zločince."

Kin si pomyslela: tyhle věci provádějí mixové na svém vlastním světě a nám do toho nic není. Mimozešťané se nedají soudit podle lidských měřítek a hodnot. A lidé to stejně pořád zkoušejí.

Proud jejích myšlenek byl náhle odveden stranou výkřikem z velké haly. Z temného vchodu vyrazil muž, zapotácel se, sevřel si bok a upadl do trávy.

Kin se vrhla k dlouhému domu a v běhu z opasku tahala ochrompal. Slyšela, jak jí v patách dupe Stříbřena.

Síň byla plná temných bojujících stínů. Kin tak tak stačila uskočit stranou, když kolem ní proběhl jakýsi muž oděný v kůži, kterého pronásledoval jiný muž mávající sekerou. Namířila ochrompal a stiskla spoušť. Výsledek nebyl okamžitý. Dvojice ještě udělala několik kroků, ale pak se jim podlomily nohy a na zem už dopadli ve spánku.

Kin vešla do síně s ochrompalem nastaveným na minimální sílu a maximální rozptyl a teď jím pohybovala sem a tam jako kosou. Připotácel se k ní jeden z bojovníků s pozdviženým mečem, ale usnul ve stoje a upadl přímo na ni. Když do Kin stokilový seveřan narazil, odletěla několik metrů a upadla na zem. Chvilí se zalykala pronikavým zápachem nemytých těl a špatně vydělaných kůží, ale pak se jí podařilo odvalit se stranou. Ochrompal v pádu upustila a v okamžiku, kdy se po něm začala rozhlížet, viděla, jak ho zvedl jeden z válečníků a zvědavě mu nahlíží do hlavy. Uprostřed všeobecné vřavy mu po tváři přeběhl výraz dokonalého míru. Padl jako podřatý strom.

Na Kin se vrhl další muž. Vykopla kupředu a vzhůru a byla odměněna pohledem na to, jak se mu nejdřív zkřížily oči nad kořenem nosu, pak ze sebe vyrazil strašlivý řev a nakonec se skrčil a oběma rukama si sevřel podbřišek.

To, co se v temnotě odehrávalo, nebyl boj, ale něco jako hospodská rvačka. Většina mužů prostě a jednoduše slepě sekala kolem sebe a vrhala se na každého, kdo se objevil v dosahu.

Podařilo se jí zvednout se na nohy, ale znovu téměř upadla na podivně kluzké podlaze. Mezi bojujícími postavami zahlédla ve svitu několika loučí Marca, který s meči ve všech čtyřech rukou bojoval jako ďábel. Za ním si tiše pobrukoval samoservar a vzduchem se šířil vtíravý nasládlý zápach.

Ode dveří se ozval výkřik a do místnosti vbelhal starý Eirick s tváří zrůzněnou hněvem. Oháněl se svou berlí a nemilosrdně bil do svých mužů, jakmile se některý z nich přiblížil na dosah.

Pak se propadla střecha. Jeden z bojujících, který uskakoval před troskami řinoucími se ze stropu, vrazil do Kin a ona ho srazila k zemi úderem malíkové hrany. Rozbořeným stropem vnikalo do místnosti šeré ranní světlo. Část dlouhé stěny se vyboulila dovnitř a zřítla se v oblaku prachu. V otvoru Kin na okamžik zahlédla obrovskou nohu porostlou bílou srstí.

V otvoru propadlé střechy se vzápětí objevila Stříbřenina silueta, která se černě rýsovala proti světlejšímu nebi. Mixka se nadechla a domem otřásl strašlivý řev. Rozhostilo se ticho, přerušované jen sténáním raněných a jakýmsi podivným zurčením.

Stříbřena zařvala podruhé. Nastalo skutečné pandemonium, protože každý, kdo ještě nespal nebo se mohl aspoň trochu hýbat, vyrazil zděšeně ke dveřím.

Kin se podívala na zem. Stála až po kotníky v lepkavé, napěněné tekutině.

Podívala se na samoservar. Z výdejního okénka se řinul vodopád jantarově žluté kapaliny a rozšiřoval jezírko, zaplavující zem. Marco se podíval jejím směrem a ona měla dojem, že se snaží ze všech sil zaostřit. Pak si spokojeně oddechl a upadl na záda.

Kin, která už věděla, co může očekávat, nastavila spojené dlaně a ochutnala proudící tekutinu. Byla sladká a silná, jakýsi druh výjimečně silného piva. Tam, kde leželi ranění a umírající, se rozlitém nápojem šířily tmavší skvrny.

Kin zastavila proud piva a nastavila servar na výrobu protilátky. Když z otvoru vyjela miska odporně páchnoucí modré tekutiny, chytila kunga za hřeben na hlavě, jediným pohybem ho zvedla do sedu, vlila mu obsah misky do úst a nechala ho znovu padnout na záda do kaluže splašků.

Když Stříbřena seskočila dírou ve střeše dovnitř, prošly spolu s Kin síní. Samoservar byl nastaven na výrobu různých mastí k zastavení krve a rychlému zacelení ran. Po chvilce uvažování ho Kin naprogramovala na dodávku regeneračních stimulantů určených k dorůstání končetin. Obvykle se s použitím pokročilých medicínských postupů v takových případech příliš nesouhlasilo, protože mívaly často za následek těžké psychické dopady na velkou část populace, ale k čertu, vždyť tahle plochá Země byla sama o sobě jediný obrovský šok. Těžce raněným rány prostě obalila mastí jako bahnem a doufala, že zabere.

Po nějaké chvíli Marco zasténal a posadil se. Vrhla na ně mírně nepřítomný pohled. Kin si ho nevšímala.

"Leivovi muži jim vyprávěli o tom, jak servar na palubě vyráběl alkohol," řekl pak velmi pomalu a opatrně. "Když jsem jim potom vyrobil trochu na ukázkou, začali se chovat nelogicky a dožadovali se dalšího pití. A nakonec se do sebe prostě pustili."

"Ten podělaný božský nástroj z Valhally," zabručela Kin a obrátila se nazpět ke své práci.

Z temnoty pod střešou se ozvalo chraptivé zachechtání a dolů se sneslo černé pero.

Na cestu vyrazili v poledne. Celá vesnice se seběhla na pláž, aby se s nimi rozloučila.

Mnoho mužů mělo zbrusu nové bílé jizvy. Někteří se pyšnili malými ručkami a nožkami, které jim rašily ze zahojených pahýlů. Ale několik jich také v dlouhé síní zemřelo. Stroj z Valhally, jak všichni samoservaru říkali, byl v tomto případě až příliš výkonný.

Eirick pronesl dlouhou latinskou řeč a podal cestovatelům jako dar na rozloučenou několik vzácných kožešin a dva bílé ptáky-dravce, vycvičené k lovu.

"Řekni mu, že to nemůžeme přijmout," řekla Kin. "Řekni, co chceš. Nemůžeme si prostě dovolit vléct s sebou takovou váhu. Řekni, že nebudeme moci doletět až ke slunci a opravit ho, když s sebou poneseš takovou váhu. A nebudeš ani tolik lhát."

Eirick odpovědi pozorně naslouchal a potom vznešeně přikývl.

"Ale já bych mu ráda něco darovala," řekla Kin.

"Proč?" vyštěkl na ni Marco.

"Protože si pořád ještě myslí, že za touhle podivnou planetou by mohla stát Společnost, a ráda by se nějak omluvila, je to tak, Kin?" řekla Stříbřena. Kin si jí nevšímal.

"Požádej ho o nějaké dřevo. Zbytky, piliny, odřezky. A trávu, nebo seno. Staré kosti. Cokoliv, co je organického původu a žilo. Byla bych ráda, kdyby to chápali tak, že server potřebuje nakrmit."

Pak naprogramovala samoserver jako pilu. Po tom, co se z výdejšího otvoru vysunul první metr voňavého hladkého prkna, lidé z celé vesnice pracovali jako roboti. Obrovské chomáče mořských chaluh vyplavené divokým mořem na pláži podél fjordu pomáhaly zvětšovat hromadu u vstupního otvoru přístroje. Vlny se dnes na moři vzpínaly jako oživlé hory.

Zatímco vesnice vozila a skládala prkna, odvedla Kin své dva společníky stranou.

"Poletíme," oznámila jim. "Budeme se držet co možná nejvíc nad pevninou, ale poletíme. Kdyby se zdálo, že pásům dochází energie, dobijem jeden z nich energií z těch ostatních a Marco nebo já budeme pokračovat dál. To znamená, že Stříbřena bude moci zůstat u serveru."

"No, tak s tím bych skoro souhlasila," přikývla Stříbřena. "Nemáme co ztratit. Ten, kdo by pokračoval v cestě, by měl být samozřejmě Marco. Já jsem dost velká, abych nás ubránila před šelmami, a ty bys mohla přežít díky tomu, že bys pravděpodobně dokázala vyměnit svůj život s většinou mužských obyvatel tohoto světa za sexuální služby. Marco je k cestě do středu téhle země nejlépe vybaven."

Byl to velmi neohrabaný pokus o diplomacii, ale Marco odvrátil hlavu.

"Já nejsem vybaven k ničemu," zavrtěl hlavou. "Nedokázal jsem se ovládnout a dal jsem se vyprovokovat lidmi. Stydím se za sebe."

"Ta vina nepadá zdaleka jen na tvou hlavu," utěšovala ho velkoryse Stříbřena.

"Copak to, Stříbřeno, nechápeš? Byl jsem proti nim v přesile jeden na třicet!"

Přes vesnici se přehnal mrak vodní tříště. Kolem samoserveru mezitím vyrostla úctyhodná hromada prken. Kin server vypnula a upevnila na něj záchranný pás.

Dva Christovi knězi stáli opodál a tiše se latinsky modlili.

"Co říkají?" zeptala se Kin Stříbřeny.

Stříbřena jim chvíli naslouchala. "Je to prosba k Christovi, aby nám dovolil opravit jeho planety a slunce, a zároveň ho vyzývají, aby nás srazil k zemi a spálil na prach, pokud se domnívá, že jsme služebníci Saitanovi."

"To je od nich hezké. Rozluč se za nás, budeš tak hodná?"

Vznesli se rychle. Vesnice se okamžitě ztratila na pozadí rozbředlého sněhu a bílé zpěněných mořských vln. More zešílelo. Vlny šplhaly jedna po druhé, vybuchovaly, řvaly, a vodní tříšť létala tak vysoko, že její zbytky občas dosáhly až k letící trojici.

Na zemi tvaru kruhu není jím udání směru, směr určuje pouze bod někde na jejím okraji. Tady se daly použít jen čtyři údaje, po obvodě vlevo, po obvodě vpravo, k obvodu a do středu. Trojice zamířila do středu.

Věc ve vodě několikrát opatrně oblétl. Kin přemýšlela, zda je to opravdu živý tvor, nebo se jen živý zdá díky tomu, jak s ním pohybují vlny. Jednou se z vln vynořilo něco jako ploutev, ale vzápětí to s plesknutím znovu zmizelo pod vodou.

Rozhodla se, že slétne o něco níž. Čekala nějaké varování od Marca, ale ten se uzavřel do sebe a za celý den téměř nepromluvil. Stříbřena mlčela, ale využila zastávky k tomu, aby si přitáhla samoserver, který měla ve vlekku na monovláknovém laně.

Když se Kin pustila dolů, měla dojem, že i přes pětadvacet izolačních vrstev skafandru cítí chlad. Obloha byla azurově modrá a bez jediného mráčku.

Tvor plul břichem nahoru. Většinu z délky jeho těla zabíral ocas, který se klikatil tak daleko, že se ztrácel v příbojových vlnách. Když ho pak jedna zvlášť velká vlna nadzvedla, zahlédla Kin obrovskou koňskou hlavu a jednu prázdnou oční jamku.

Tvor musel být starý. Žádné živé stvoření nedoroste do takové velikosti rychle. Bílé břicho pokrývaly díry vyhlodané mořskými červy a temné skvrny přichycených korýšů.

Kin vystoupila zpět k ostatním. Bylo by zajímavé dostat toho tvora na pitevní stůl - jeřábem.

"Je to mrtvé," oznámila. "Má v sobě díru, kterou by proplula menší plachetnice. A zranění je poměrně čerstvé. Je to ten samý tvor, kterého jsme zahlédli dnes ráno," řekla bych."

Ten, kterého viděli ráno, plul velký kus od nich a jeho hřbet se zvedal nad vodu jako šupinatá vlna.

"Je dokonale mrtvé," řekla chláholivě Kin, když zahlédla Stříbřenin výraz.

"Pořád mi nejde z hlavy, co ho mohlo zabít," zavrtěla miska hlavou. "Budu šťastná, až stanu oběma nohama na pevné zemi."

A čím pevnější, tím líp, pomyslela si Kin. Jenže pak si uvědomila, že ona dává přednost vzduchu. V záchranných pásech bylo něco uklidňujícího, co jí dodávalo větší pocit jistoty než hmota ploché země, které nedůvěřovala. Byla si jistá, že pásy neselžou. Plocha se jí mohla kdykoliv rozpadnout pod nohama, ale ona zůstane bezpečně viset ve vzduchu.

"Pár kilometrů odsud je ostrov," hlásila Stříbřena. "Je to jen taková vypuklá hromada kamení. Na jeho vrcholku ale vidím zbytky ohnišť. Přistaneme tam?"

Kin upřela oči kupředu. Daleko v moři před nimi zahlédla našedlou skvrnku. Zdálo se, že moře je mnohem klidnější. Představa krátké zastávky měla svou logiku. Skafandry s pásy nebyly navrhovány pro dlouhodobé použití v prostředí s přitažlivostí. Už od startu vlekla nohy zcela bezúčelně za sebou a měla pocit, že jí ztěžkly jako olovo. Bylo by velice

příjemné postavit se na ně a obnovit si krevní oběh.

"Marco?" řekla. Kung se vznášel kousek stranou a stále ještě se halil do pochmurného sebeobviňování.

Do ucha jí zazněl těžký vzdech. "Já nejsem schopen přijít s nějakým užitečným názorem," odpověděl, "ale zdá se mi, že nám tam nehrozi žádné nebezpečí." Ostrov byl malý, mírně oválný a očividně ho občas zaplavovala voda. Většinu povrchu pokrývaly téměř vyschlé mořské chaluhy. Kolem jeho nejvyššího bodu, který byl teď asi tři metry nad vodou, už muselo být zapáleno tolik ohňů, že byl celý černý.

Kin přistála první a okamžitě upadla, protože ji nohy v tu chvíli odmítly nést. Z hromady chaluh vylezl malý krab a přeběhl jí kolem obličeje.

Stříbřena přistála klidně a bez potíží a okamžitě začala na zem přitahovat samoservar. Zatímco Kin seděla na zemi a pokoušela si vmasírovat do nohou trochu krve a citu, mixka pobíhala kolem, nosila k servaní náruče chaluh a cpala mu je do jícnu. Při normálním užívání byl přístroj schopen odebrat všechny molekuly potřebné k výrobě ze vzduchu, ale Stříbřenin apetit byl obrovský.

Po chvíli mixka poklepala Kin po rameni a podala jí šálek kávy, zatímco sama si ponechala velkou mísu čehosi hnědočerveného. Pravděpodobně to byl syntetický mix. A co?

"Kde je Marco?" zeptala se Kin a rozhlédla se kolem. Stříbřena polkla a ukázala vzhůru.

"Vypnul si vysílač," dodala. "Ten ale má problémy, to ti řeknu."

"Ty si neděláš legraci, že?" přikývla Kin. "On si myslí, že je člověk, ale ví, že je kung. A pokaždé, když se chová jako kung, stydí se."

"Všichni kungové a všichni lidé jsou šílení," sdělila jí Stříbřena společenským tónem. "A on je ze všech nejšílenější. Kdyby se nad tím zamyslel, uvědomil by si, že to všechno, v čem se nedokáže orientovat, je logicky nemožné."

"Jistě," přisvědčila Kin unaveně. "Já vím, že není fyzicky člověk, jenže kungové věří tomu, že osobnost každé bytosti je určena místem -" zmlkla. Stříbřena se na ni povzbudivě zašklebila a přikývla.

"No, jen pokračuj," pobídla ji. "Už jsi skoro tam. Kung je přesvědčen, že do právě narozeného dítěte vstoupí nejbližší duše, která je bez těla. Právě na základě této víry je Marco člověk. Jenže lidé na něco takového nevěří, že? Z toho tedy jednoznačně vyplývá, že Marco musí být kung tělem i duší."

Kin najednou zaslechla ve sluchátku hlasitě zalapání po dechu. Marco si možná vypnul vysílač, ale kungové jsou paranoidní. Přijímač si už nevypnul. Kin zvedla hlavu ke vzdálené tečce, vznášející se vysoko na nebi. Stříbřena jí pohybem rtů naznačila slova: Nevšímej si ho.

"Předpokládám, že tyhle ohně tady zapálili Leivovi lidé," řekla Kin první, co ji napadlo. "Musíme být na jedné z jejich pravidelných tras."

"Vypadá to tak. Všimla sis té změny v chování moře?"

Kin přikývla.

Na ploché Zemi musely být celé biliony tun vody, které neustále stékaly přes okraj. Ta voda se musela nějakým způsobem vracet. Pokud výrobci plochy neovládali magii, pak tam dole muselo být molekulární síto spojené -Kin se nespokojeně ošila - nějakým zařízením k meziprostorovému přenosu, tedy vysílání, hmoty. Jednoduché. Na mořské dno umístíš přijímače a posíláš prostě vodu nazpět. Jenže teď se něco pokazilo.

Včera i dnes proletěli nad kruhovými oblastmi zuřícího moře. Zdálo se, že se buď vrací příliš mnoho vody, nebo zbylo méně přijímáčů, které nesou celou zátěž přenosu.

"Pořád zapomínám, že je to celé jenom velký a komplikovaný stroj," řekla.

"Myslím, že jsi k těm, kteří to zbudovali, moc přísná," odpověděla jí Stříbřena. "Kromě nebezpečí, že dojde k nějaké poruše, snad není nevýhodou žít ve vesmíru tímhle způsobem, co myslíš? I tady můžeš vyvinout vědu."

"To ano, ale chybí vědu. Věda má být nástrojem, s jehož pomocí pronikneš do vesmíru, ale věda na téhle ploché Zemi platí právě jen pro ni. Byla by uzavřená, nemohla by se pořádně vyvíjet. Představ si vzdělaného místního astronoma, který si pokouší představit náš vesmír! Tahle placka je dobrá leda tak pro různá náboženství."

Stříbřena si objednala další mísu svého rosolu. Když se znovu obrátila, Kin si stahovala skafandr.

"Myslíš si, že je to moudré?"

"Myslím si, že určitě ne," odpověděla Kin a mírně se zapotácela, když se jí zem pohnula pod nohama. "Ale než bych se v té zatracené věci potila ještě celý další den, tak to risknu. Dala bych hrst dennů za teplou koupel."

Nahá vykročila k vodě a pak se náhle zastavila, když došlo k dalšímu otřesu, tentokrát tak silnému, že se stěží udržela na nohou.

Na ostrově?

S oblohy se snesl Marco a v kungštině něco ječel. Najednou se Kin přes nohy přelila zpěněná vlna a když se otočila a chtěla se vrátit zpět, zasáhla ji další vlna do zad a porazila ji. Ostrou sprškou vodní tříště ještě zahlédla, jak Stříbřena se samoservarem v závěsu vystřelila k obloze.

Převalila se přes ni ledová voda. Zoufale zašmátrala v nazelenalém vodním šeru a podařilo se jí zachytit materiál skafandru. Cítila, jak se pomalu potápí, protože mrtvá váha záchranného pásu stahovala oblek do hlubin.

Voda vedle ní vybuchla v záplavě bublin. Těsně kolem ní se mihl Marco, následovalo několik zoufalých okamžiků, pak se skafandr na okamžik zastavil a když se pohnul znovu, začal stoupat vzhůru.

Tam už čekala Stříbřena. Když se skafandr, který Kin zoufale svírala oběma rukama, vynořil z vody, snesla se mixka až k ní. Ze zpěněného kruhu na hladině se vynořil Marco.

"Nic nedělej!" vykřikl. "Musíš výš! Jsme moc blízko k hladině!"

Nebezpečná pantomima začala znovu o nějakých dvě stě metrů výš. Stříbřena držela Kin pod rameny a Marco připravoval skafandr. Postupně se jim podařilo natáhnout jí na nohy spodní polovinu, pak zasunout zkrňklé ruce do rukávů a přiklopit přilbu. Vzápětí s tichým cvaknutím nastartoval okruh vnitřního vyhřívání a ve chvíli, kdy byla Kin

schopná promluvit, měla už uvnitř jako v sauně.

"Díky, Marco," vypravila ze sebe. "Nikdy by mě nenapadlo zapnout-"

"Podívej se dolů," odbyl ji kung.

Všichni tři upřeli pohledy k mořské hladině.

Pod hladinou se ve sluncem prozářené vodě pohyboval obludný stín. Byla to obrovská želva, velká jako ostrov, se čtyřma plochýma nohama a s hlavou velikosti malého domu. Pomalu a důstojně zmizela v hlubině.

"Viděl jsem, jak se probudila," vysvětloval Marco. "Zrovna jsem přemýšlel, co je to za podivné pravidelné útvary, které má ten ostrůvek po stranách, když se jeden z nich najednou pohnul. Nepochybuji, že to dělá úmyslně a živí se nešťastníky, kteří si na jejím krunýři rozdělají oheň."

"Krunýř dlouhý sto metrů," vrtěla Stříbřena užasle hlavou. "Skvělé. Existuje něco takového na Zemi, Kin?"

"To tedy ne," odpověděla jí Kin, stále ještě drkotající zuby.

"Tak dost těch vědeckých diskuzí," přerušil je Marco. "Musíme pokračovat v cestě k nejbližší zemi. Stříbřeno, podívala by ses laskavě? Táhle vpravo za námi vidím nějakou tmavší skvrnu."

Stříbřena pootočila skafandr.

"To je nějaký pták," odpověděla. "Černý, pravděpodobně havran."

"V tom případě nemůžeme být od pevniny příliš daleko," přikývl spokojený Marco. "Bál jsem se, že je to drak."

Přepnuli pásy na maximální horizontální tah a vyrazili kupředu. Marco se zcela přirozeně držel v čele, takže ve vzduchu zaujímal trojúhelník s Marcem na špičce. Kin na okamžik zpomalila rychlost a naznačila Stříbřené, aby udělala totéž. Kung Marco se ujal velení.

Za nějakou dobu začal Marco stoupat a Kin se Stříbřenou ho poslušně následovaly. Pod nimi...

ale jak stoupali a plocha pod nimi se rozvínovala do všech stran, podobala se čím dál tím víc mapě vytvořené šilencem. Něco jako bláznova projekce Země do jediné kruhové mapy.

Jediné, co jim poněkud ztěžovalo rozhled, byla mračna a nedostatečná čírost vzduchu. Kin byla s to zahlédnout vzdálený okraj plochy, který se črtal jako temnější linka daleko na obloze, a na něm malé rozmazané světlejší růžky. Vodopád. Mořepád, který lemoval většinu plochy jako had.

U afrického pobřeží se formoval hurikán. Jak stoupali, pozorovala Kin fascinovaně zdánlivě nehybnou spirálu mračen nad ním.

Mnohokrát měla příležitost vidět různé světy z vesmíru, ale plocha byla jiná. A obrovská. Kin byla zvyklá přemýšlet v milionových číslech a tahle umělá plochá Země, která putovala vesmírem uzavřená ve své vlastní padělané meziplanetární soustavě, jí připadala dost malá. Jenže viděná z výše několika set kilometrů byla až neuvěřitelně obrovská a skutečná. Byly to ty nekonečné světelné roky prázdnoty, co se jí teď jevilo jako malé a bezvýznamné. Teď stačí prostě se jen dívat...

"Všimněte si těch rozbouřených kruhů v moři," upozornil je Marco.

"Kin říkala, že by to mohlo mít něco společného se systémem cirkulace vody," ozvala se Stříbřena.

"To je logické. Musím vám říct, že cítím čím dál tím větší úctu k lidem, kteří něčemu takovému čelí v malých lodkách bez podpory ze vzduchu."

Stříbřena pokračovala. "Když se na ten kruh dívám z téhle výšky, vyvolává to ve mně obavy snést se znovu dolů na pevnou zem. Je příliš křehká a umělá. My, mixové, málokdy trpíme závratí, ale když se na tu plochou Zemi dívám odsud, začínám chápat, co to znamená."

Marco přikývl. "Přesně tak. Jeden z toho má nejistý pocit v kolenou - podobný, jako kdyby stál na římsě ve stém patře mrakodrapu - mohla by to být i dost široká římsa, ale přece jen je příliš vysoko."

"Začínám chápat, co měla Kin na mysli, když psala o tom, že vřetenisté museli mít pod nohama několik tisíc kilometrů pevné hmoty," řekla Stříbřena. "Je to duševní kotva. Podvědomí se obává nekonečného pádu na dno vesmíru. Mohl by být náš současný pocit určitým stínem toho, co vřetenisty zcela ovládalo?"

"Říká se, že napomohli našemu vývoji, takže možné to je. Co si myslíš ty, Kin? Kin?"

"Hmm? Co jste..."

"Poslouchala jsi nás vůbec?"

"Omlouvám se. Rozhlížela jsem se. Stříbřeno, co je to támhle za šmouhu? V tom místě, kde by byla střední Evropa?"

"Vidím to. Obávám se, že to je místo, kde se zřítila naše loď."

Všichni tři upřeli pohled tím směrem. Na tuhle vzdálenost se sloup kouře měnil v nezřetelný proužek.

"Vypadá to jako oblast, kde moc života není," ozvala se Stříbřena spokojeně.

"Teď už ne," přikývla Kin trpce.

O několik kilometrů níž, nepozorován, se hnál vzduchem havran. Křídla mu kmitala tak rychle, že byla pouhým okem téměř neviditelná, a právě teď i on zahlédl stoupající kouř. Zaostřil a v hlavě, kdesi za očima, mu něco zacvakalo.

Vyšel měsíc, byl sice v úplňku, ale měl narudlou barvu, jako svítlna, které docházejí baterie. Částečně osvětloval ubíhající krajinu, kterou tvořil převážně prales. Tu a tam se objevily nevelké kusy obděláné země, které spolu s malými skupinkami matných světél naznačovaly přítomnost lidských obydlí.

Přeletěli dlouhý temný pás hustého pralesa a Marco je požádal, aby zastavily.

"Marco, přistáňme," požádala ho Kin unaveně.

"Ne, dokud neprozkoumáme okolí."

"Ten kus přímo pod námi vypadá nejlíp, věř mi."

První se na zem snesla Stříbřena s logickým tvrzením, že na ni pravděpodobně žádné divoké zvíře nezaútočí. Vypnula pás, odklopila helmu a s rozšířenými nozdrami zůstala nehybně stát. Po minutě se obrátila opačným směrem a znovu zavětrila.

"Všechno v pořádku," oznámila nakonec. "Cítím vlky, ale je to stará stopa. Asi dva kilometry odsud na střed se pohybuje skupinka divokých prasat a asi čtyři kilometry směrem k okraji žije kolonie bobrů. Po lidech ani stopy." Znovu se nadechla a zaváhala.

"Je tady ale ještě něco jiného. Nedokážu to ale určit. Je to nějaké divné. Jak kdyby to mělo vzdáleně něco společného s hmyzem."

Nakonec tedy přistáli všichni. Kin už ve skafandru podřimovala, ale dokázala se soustředit natolik, že se nezřítla do kamenitého pole na úbočí nedalekého pahorku. Vypnula zdroj a tiše klesla do vonící trávy.

Probudila se až ve chvíli, kdy jí Marco jemně vložil do rukou miskou polévky.

Zatímco Kin dřímala, zapálili Marco se Stříbřenou oheň. K nebi se zvedly oranžové plameny a ve veselém tanci ozařovaly prales, jehož stěna se černala o třicet metrů dál. Oheň ozařoval tábor a leskle se odrážel od povrchu samoservaru.

"Nikdo neví líp než já," řekl kung, "jak je tohle nebezpečné," když viděl na Kinině tváři úžas, "jenže jsem pořád ještě dost člověkem na to, abych dokázal říct, čert to vem! Stříbřena si vzala první hlídku. Pak je řada na tobě. Takže uděláš dobře, když se trochu vyspíš."

"Díky. Hm, podívej, Marco, chtěla jsem... víš, s tím plovoucím ostrovem..."

"Nebudeme o tom mluvit, ano? Zbytek cesty ke středu už se budeme pohybovat téměř neustále nad pevninou."

"Třeba tam nic nenajdeme."

"To je možné. Ale co je celý život, když ne cesta přímo Doprostřed?"

"Dělají mi starosti energetické zdroje pásů. Můžeme se spolehnout na to, že nám vydrží?"

"To ne, ale je v nich vestavěný zpožďovací obvod. V okamžiku, kdy zásoba energie poklesne pod určité množství, spustí tě pomalu na zem."

"Nebo do moře," usklíbila se Kin.

"Nebo do moře. Víš, co ti dělá starosti. Ty máš pořád strach, že to postavila ta tvoje Společnost. Ale proč by to dělali?"

"Protože to dokážeme."

"Nerozumím."

"Samozřejmě, že ne. Ale my dokážeme vyrobit draky, dovedeme stvořit lidi ve zkumavkách stejně snadno, jak jsme dokázali vypěstovat vyhynulé velryby. Teoreticky je to všechno možné, ale nic z toho neděláme, protože máme Zákon. Ale možné to je. Dokázali bychom postavit tuhle plochou Zemi, ale nikdo by se to neodvážil udělat někde v našem blízkém vesmíru. Tady, tak daleko od obydlených míst, to je něco jiného."

Marco na ni vrhnul smutný pohled. "Stříbřena mě přesvědčila," řekl. "Jestliže se řídím logikou rozumu, jsem kung. Jsem rád, že nejsem člověk."

Kin dojedla polévku a natáhla se na záda. Bylo jí teplo a měla plný žaludek. Marco se stočil do klubíčka se čtyřmi meči vedle sebe a Stříbřenina temná silueta se čtla na vrcholku pahorku. To je vždycky pohled, který jednomu dodá klidu a jistoty, pomyslela si Kin. Pokud pracuje samoservar.

Nezdálo se jí nic.

Stříbřena ji vzbudila před půlnocí. Kin zívla a pomalu vstala.

"Něco se dělo?" zeptala se.

Stříbřena se na okamžik zamyslela. "Asi před hodinou zahoukala sova a proletělo tudy několik netopýrů. Jinak je všude klid." Stříbřena si lehla a během několika minut se ozvalo pravidelné chrápání, které Kin naznačilo, že osaměla.

Měsíc byl vysoko, ale pořád ještě byl příliš červený. Hvězdy se zatím zabarvily do sytého odstínu žlutí, který mívají před půlnocí. Když vykročila od zkomírajícího ohně, tráva pokrytá krůpějemi rosy jí šustila pod nohama.

Ještě teď byla obloha v místě, kde zašlo slunce, zřetelně jasnější, a tvořila nazelenalý pás v místě, kde hraničila pevná zem s oblohou. Kolem Kininy tváře poletovaly můry a ve vzduchu se vznášela vůně rozšlapaného tymiánu.

Později ji napadlo, jestli si v chůzi na chvíli nezdrím-la. Ale měsíc stál pořád stejně vysoko a - řekněme tomu tedy momentálně západ - na západě se stále ještě chvěla zelená záře. A přece se z vrcholku pahorku řinula hudba, jako kdyby odtamtud zněla odnepaměti.

Tóny zapěnily, zavlnily se a vzepjaly v několika taktech toužebné melodie. Kam ona touha směřovala, to Kin přesně nevěděla, snad to byla touha po věcech, které neexistují, ale existovat by měly. Byla to hudba ve své nejčistší, destilované podobě.

Oheň jí připadal jako zlé oko pomrkávající mezi dvěma spícími postavami. Kin začala vystupovat na holý pahorek a v orosené trávě za ní zůstával tmavší pruh.

Měla pocit, že ta hudba je živá věc, která se vine kolem pahorku a mizí v náhle ztichlém pralese. Pomyslela si, že kdyby opravdu chtěla, mohla by se klidně otočit a vrátit k ohni, ale pokračovala v cestě.

Elfa uviděla sedět na mechem obrostlém kameni na vrcholku a jeho obrys se jasně črtal proti nazelenalé záři na západním obzoru. Seděl se zkříženýma nohama, ruce s Panovou flétnou přitisknuté k ústům, a byl zcela ponořen do své hudby. Z hlubin vědomí ženy, která znehybněla v dokonalém omámení, se snažila prorazit jiná, pravá Kin Aradová, uvězněná v jednom zákoutí omámeného mozku. Snažila se zaútočit na logiku a realitu zmatené mysli: Vždyť je to hmyz! Neposlouchej! Vypadá jako kříženec mezi člověkem a chroustem! Podívej, jaká má tykadla! A tamto? To jistě nejsou uši!

Hudba náhle umlkla.

"Ne -" řekla Kin.

Trojúhelníková hlava se pootočila. Na okamžik Kin zírala do dvou úzkých lesknoucích se očí, které byly zelenější

než záře na obzoru za nimi. Pak se ozvalo zasyčení a šustot nohou v trávě. O chvilku později slyšela, jak se v pralese rozhrnují větve keřů. Pak se noc znovu zavřela jako černý sametový závěs.

Za úsvitu se vznesli nad prales a znovu zamířili ke středu. V husté mlze za sebou zanechávali dlouhé potrhane stopy podobné tunelům.

Na obzoru se k nebi jako varovný prst zvedal temný sloup dýmu. Byl tak hustý, že vrhal stín.

"Nevím, jaký účinek to mělo na domorodce, ale mě to děsí," řekla Kin. "Měli jsme tu loď vyhodit do povětří tam nahoře, Marco."

"Narazila do nás jejich planeta," odpověděl jí opatrně. "Je to jejich vina."

Prales pomalu ustoupil polím s pestrým porostem nejrůznějších plodin. Hluboko dole kráčel muž za pluhem taženým párem volků, podobných z té výše mravencům, a když ho minuly tři letící stíny, padl zděšeně na kolena. Od hranic pole vedla prašná polní cesta k chomáči chatrčí krytých drnem. Za vesnicí cesta přecházela řeku a mizela mezi stromy.

"Nevypadal jako geniální planetární konstruktér," prohlásila Kin.

"To tedy ne," ušklíbl se Marco. "Já bych spíš řekl, že se potřisnil strachy. Jenže někdo tuhle věc postavit musel."

Nasnídali se na skalním útesu nad mořem. Marco pozorně sledoval hladinu. Po chvíli se zeptal: "Kin, kdybys byla velitelem takového zařízení, jak bys docílila přílivu a odlivu?"

"Snadno. Stačí pod plochu umístit velký vodní zásobník a občas napumpovat do moře nějakou tu vodu navíc. Proč?"

"Ten příliv je strašně vysoký. Tam dole stojí stromy napůl ve vodě. Co se děje? Někdo se tě pokouší zabít?"

"Ano, a čím dřív se dostanu do teplé vody, tím líp! A mýdlo! Chci mýdlo! Už od Grónska s sebou vezu černé cestující."

Marco se na ni nechápavě díval.

"Blechy a vši, Marco. Obtížní cizopasnici. V téhle chvíli bych si vůbec nelámala hlavu se seznamem chráněných druhů ohrožených vyhynutím a pozabijela každou z těch bestií, která by se mi dostala do rukou. Ve skafandru se moc nepoškrábeš."

Stříbřena si odkašlala. "Já bych taky uvítala možnost provést nějaké hygienické úpravy," souhlasila.

Marco nakonec rozhodl, že později odpoledne si udělají delší zastávku, i když teprve po tom, co mu Kin oznámila, že jestliže nezastaví, snese se na zem u první budovy, která bude alespoň vzdáleně připomínat hospodu.

Když v nezměněné formaci přelétali úzkou mořskou úžinou, dodala Stříbřena: "Míříme do Německa. To není dobré místo."

"Proč ne?" zeptal se Marco.

"Je to bojiště. Dánové, táhnoucí na východ, bojují s Maďary, protože ti zase táhnou na západ, a obě národnosti bojují s Turky, kteří táhnou na všechny strany, a místní lidé bojují s každým. Tedy tak to aspoň uvádějí historické prameny."

"Měl někdo z nich k dispozici letectvo?"

"Technika v té době byla velmi prim -"

"To byl jenom žert."

Kin se znovu pokusila poškrabat a nevrle pozorovala moře. Měla pocit, že zahlédla převrácenou loď, která se zmítala na vlnách. Minuli ji dříve, než si ji stačila lépe prohlédnout. Ale zato byla první, kdo spatřil růžici.

Shora se zdálo, že z moře vyrůstá květ se zelenými, bíle lemovanými okvětními plátky. Když se snesli mnohem níž, zjistili, že je to mohutný proud vody, který se každých několik vteřin dere s ohlušujícím bubláním na hladinu a ve formě koncentrických vln mizí v okolním oceánu.

"Příbojová pumpa," poznamenal Marco a pokračoval v letu.

Přeletěli širokou pláž, šachovnici polí a další pás pralesa. Nakonec dokonce zahlédli město - malé, venkovské, ale přece jen město.

"Támhleto poznávám," ukázal Marco na nízkou kamennou budovu mezi šikmými střechami domů, "to je pevnost, ale co má být tanta velká dřevěná konstrukce?"

"Nemohl by to být velký vyhřívaný bazén?" zabručela bez nálady Kin. "No, na mě se tak nedívej. Řemani měli lázně s horkými koupelemi."

"Řemani," opravila ji Stříbřena. Marco něco zabručel a sklouzl stranou. Bylo jasné, co od nich čeká: že ho budou následovat.

"Proč ten spěch?" zeptala se Kin.

Ukázal na sloup kouře. Kin musela připustit, že i na tu vzdálenost vypadal velmi impozantní.

"Proto," odpověděl jí. "Podle Stříbřeny jsou obyvatelé plochy zralí na davovou hysterii. Co si myslíš, že budou dělat, když se jim na nebi objevilo něco takového?"

Přistáli ve smíšeném lese, dost daleko od obydlených míst, kde se mezi nízkými písečnými břehy klikatili potoky.

Kin si v okamžiku, kdy došlápla na zem, strhla skafandr, a zatímco Stříbřena začala kopat v písku, naprogramovala samoservar na jeden z nejjednodušších procesů. Vzápětí z něj začal tryskat proud teplé vody a rychle plnil připravenou jámu. Se slastným výrazem se do ní potopila.

Marco se chvilku nejistě procházel sem a tam po břehu a pak zmizel na svahu porostlém stromy. Vzápětí byl zpět a rozčileně syčel.

"Musíme zmizet! Musíme okamžitě pryč! Tam nahoře jsou stopy!"

Stříbřena se podívala na Kin, pokrčila rameny a vydala se po svahu vzhůru. Vrátila se zamyšlená.

"Je tam skutečně téměř vyčichlý lidský pach," potvrdila Marcova slova. "Ale je to stará lesní cesta, teď už napůl

zarostlá vegetací."

Podívaly se na Marca.

"Tu cestu používají lidé," trval na svém. "Mohli by být ozbrojení."

"Řekla bych, že nejspíš mají jen sekery," zavrtila hlavou Kin. "V každém případě nás ochrání jejich pověřivost. Na Kungu jsou přílivové pralesy, že?"

"Pokud jsem dobře informován, tak ano," přisvědčil Marco.

"Tak a teď mi řekni, co by udělal takový obyčejný, prostý kungský dřevorubec, který by ve svém lese narazil na neznámé a strašlivé obludy?"

"Vrhl by se na ně a okamžitě by je zahubil!"

Kin se kousla do rtu. "Hm, ano, to by asi opravdu udělal. No, lidé jsou jiní. Nedělej si s tím starosti."

Později na samoservaru naprogramovala mýdlo a vyprala si prádlo. Stříbřena se s hlasitým šploucháním pustila po proudu, našla si hlubokou, krásně chladnou tůň a spokojeně se do ní uložila. Marco se spokojil s tím, že si do vody ponořil široká plochá chodidla.

Ve vodě se najednou něco pohnulo. Marco zuřivě zasyčel a vyskočil do bojového postoje. Kin ho pozorovala rozšířenými očima, ale pak se nahnula k vodě a rychlým pohybem chytla malou žlutou žabku.

Beze slova mu ji ukázala. Marco se na zvířátko nasupeně zadíval. Kin nakonec došel dech a rozesmála se. Kung přesunul pohled z rozesmáté Kin na lhostejnou žabku, výhružně zasyčel a uraženě odešel po břehu proti proudu potoka.

To ode mě nebylo fér, pomyslela si Kin. Kungové přece nemají smysl pro humor, dokonce ani kungové vychování na Zemi ne. Pustila žabku a ponořila se do proudu.

Voda byla čistá a tekla tak pomalu, že umožnila zapustit kořeny porostu žlutých leknínů. Když se Kin potopila, přechaly před ní pod vodou skupinky znakoplavek.

Vznášela se v zlatohnědé vodě mezi stonky leknínů a jen tu a tam mírně pohnula dlaněmi nebo nohama, aby se udržela pod hladinou. Na rostlinách viděla šneky okružáky a malé stříbrné rybičky, které poletovaly v zelených stínech pod širokými listy jako vlaštovky...

Pustila se k hladině v záplavě bublin, vynořila se přímo mezi květy a prudce zavrtila hlavou, aby z vlasů vytřásla vodu. Lučištníci byli velmi ukáznění. Kin zírala přímo na radu šípových hrotů, které se skoro nehýbaly, a rychle zavrhl svůj první nápad, že se znovu potopí. Lom světla sem, lom světla tam, některý z nich by ji určitě zasáhl i pod vodou.

Na břehu stálo osm lučištníků v hrubém oděvu, vystrojených v pestrém výběru špatně padnoucích kusů jak plátové, tak kroužkové zbroje. Na hlavách měli přiléhavé přilbice a jejich modré oči se nehybně upíraly přímo na Kin.

V mikrosluchátku se jí ozval hlas.

"... ne aby tě napadlo udělat nějakou hloupost," říkal hlas. "Nebezpečí, že by tě zasáhli, je příliš velké. Tohle musíme vyřešit opatrně."

Kin se pomalu ohlédla. Kolem potoka nebylo vidět nic zvláštního, jen velké chomáče rákosy a několik keřů, které skláněly větve až k hladině.

"Líbí se mi to ,my', " řekla nahlas.

"Hlavně se moc okatě nedívej na ten velký keř s purpurovými květy," řekl Marco.

Než mohla odpovědět, prošel mezi lučištníky muž a usmál se na ni.

Byl střední výšky a mocný jako zeď. Dokonce i jeho pleť měla barvu dobře vypálené cihly. V obličejí rámovaném záplavou světlých vlasů a mohutným knírem mu blýskaly oči, jejichž lesk Kin znovu připomněl, že intelligence není ani zdaleka podmíněna průmyslovou revolucí.

Na sobě měl legginy, přepásanou kazajku, která mu sahala skoro ke kolenům, a rudý plášť. Jeho oděv vypadal, jako kdyby v něm nejen chodil, ale i spal, nebo snad ještě o něco hůře. Jednou mozolnatou rukou si poklepával na jilec meče napůl ukrytého pod pláštěm.

Kin mu úsměv oplátila. Nakonec ukončil souboj na úsměvy tím, že poklekl na břeh potoka a natáhl k ní ruku. Na prstech se špinavými nehty se zablesklo několik prstenů, které v Kin budily neodbytný dojem, že ještě před nedávným patřily někomu jinému.

Přijala jeho ruku tak důstojně, jak to jen dokázala, a vylezla na břeh. Kolem stojící muži tiše vydechli. Obdařila je dalším úsměvem, před nímž většina z nich poněkud nejistě ustoupila, a vypletla si z vlasů květ leknínu, který se jí tam zachytil.

Cihlová tvář přerušil ten kouzelný okamžik oceňujícím pohledem a krátkou poznámkou, která vyvolala všeobecné veselí.

"Zapni vnější příjem," řekl hlas v jejím uchu. "Když budou mluvit latinsky, Stříbřena ti to přeloží."

"Tak na tohle zatím překlad nepotřebuju," ušklíbla se Kin. Vrhla na své publikum další úsměv, který by zahanbil i reklamy na zubní pastu, a vykročila kupředu. Cihlová tvář kývl a muž, který jí stál v cestě, spěšně uskočil.

Kolem samoservaru stála skupinka tří mužů. Dva z nich na sobě měli těžká šedá roucha a třetí, ještě docela mladý, byl oblečený do velmi nepraktických šatů jasných barev. Když se přiblížila, všichni tři s provinilým výrazem ustoupili.

Pak mladík něco řekl, sáhl si do západní, vytáhl jakýsi amulet a nejistým krokem ji vykročil vstříc. Svíral tu věc jako zbraň. Kin si všimla, že má skelný pohled. Na čele se mu perli pot.

Zastavil se před ní a oči upíral přímo kupředu. Cítila, že od ní všichni přítomní něco očekávají.

Opatrně natáhla ruku a uchopila amulet.

Oba muži v šedém zalapali po dechu. Cihlová tvář, stojící za ní, se náhle rozesmál tak, až se prohnul v pase. Mladý muž upřeně zíral před sebe a jeho rty se nehlasně pohybovaly v modlitbě. Kin si uctivě prohlédla předmět, který držela v ruce. Byl to dřevěný kříž, na němž byla připevněna figurka, která jí připomínala postavu akrobata. Nakonec ji

mladíkovi s co nejdůstojnějším gestem vrátila.

Mladík jí amulet z ruky téměř vytrhl, rozhlédl se divokým pohledem po mýtině a se sklopenou hlavou se rychlým krokem vydal po svahu směrem k cestě.

Když za ním vykročili i oba muži v šedém, zjistila Kin, co se předtím pokoušeli udělat. Strčili do výdejšího otvoru samoservaru čepel meče.

"Pokoušejí se zničit samoservar!" zasykla.

"Fajn, Kin. Až řeknu 'k zemi', tak padni k zemi. K ZEMI!"

Něco jí zabzučelo kolem ucha a zasáhlo jednoho z mužů v rouchu mezi oči. Tiše zasténal a upadl na záda.

"Cape illud, fracturor," prohlásil spokojený hlas v jejím uchu. Cihlová tvář ji pevně sevřel zápěstí a vykročil ke svahu. Lučištníci se mu drželi v patách. Všichni muži vrhali poplašené pohledy do pralesa.

"Co to bylo?" zeptala se Kin, kterou Cihlová tvář vlekla po svahu vzhůru. Jehličí ji bodalo do chodidel.

"Stříbřena po něm hodila kamenem," vysvětlil jí Marco a úžas v jeho hlase bylo slyšet i po zkeslení spojovacím zařízením. Kin se ohlédla a zjistila, že servar, její šaty a nehybný muž leží zapomenuti na břehu potoka.

"Momentálně toho moc dělat nemůžeme," oznámil jí kung konverzačním tónem. "Jeich zbraně jsou sice k smíchu, ale situace není natolik kritická, abychom ji museli vyhrotit do přímé konfrontace."

"Cože?"

"Byl bych nerad, aby sis myslela, že jsem motivován čímkoliv jiným než promyšlenou opatrností."

"Samozřejmě, Marco."

"Teď by si s tebou ráda promluvila Stříbřena." Ve sluchátku tiše zapraskalo. "Myslí si, že jsi nějaký druh nadpřirozené vodní bytosti," oznámila jí Stříbřena. "Jak se zdá, nejsou tady tak docela výjimečné. Když ti ukázali tu postavu Christose, měla jsi křičet. Radím ti, aby ses co nejrychleji něčím zahalila. Zdá se, že tady panuje nějaký velmi přísný zákaz, týkající se nahoty."

Na cestě čekali další ozbrojenci a s nimi i další muži v šedých pláštích. Cihlová tvář se vyhoupl do sedla čekajícího koně, zvedl Kin nahoru, bez jediného slova ji posadil za sebe na koňský zadek a dál si jí nevšímal. Pak ze sebe vyrazil krátký povel a celý průvod se vydal na cestu.

"Tady je znovu Stříbřena. Nezoufej."

"Já nezoufám," odpověděla jí Kin. "Začínám být ale pěkně otrávená a namíchnutá."

"Vrátili jsme se na mýtinu. Marco křísí toho omráčeného kněze." Ze sluchátka k ní dolehl slabý, ale velmi vyděšený výkřik. "Kin?"

"Jo, jsem pořád tady," odpověděla. Jeden z kněží popojel kupředu a držel se po boku Cihlové tváře. Měl přes své roucho přehozený kožešinou lemovaný plášť a zdálo se, že je nějakým způsobem důležitý. Bylo vidět i to, že zuří.

"Tohle je skvělá příležitost," zazněl Kin v uchu znovu Stříbřenin hlas. "Máme možnost zjistit o těch lidech mnohem víc. Kdyby ses dostala do nějakých obtíží, můžeš samozřejmě navázat sexuální vztah s mužem, který tě zajal. Muži mu říkají Lothar."

Muž v plášti křičel a ukazoval směrem, odkud výprava přijížděla, při čemž občas vrhal jedovaté pohledy na Kin. Lotharovy odpovědi byly lhostejné a jednoslabičné, ale když celá věc trvala nějakou chvíli, natáhl se najednou, uchopil kněze za roucho pod krkem a téměř ho pozvedl ze sedla. Pak mu do obličeje zavrčel jakousi větu a velkým obloukem si odplívl. Muž v plášti zbledl jako křída, ale Kin si nebyla jistá, zda vzteky, nebo strachem.

"Tak to je nesmírně zajímavé," ozvala se Stříbřena. Kin měla dojem, že v pozadí slyší vyděšený hlas, blábolící něco v latině.

"Je servar hodně poškozený?"

"Jen lehce. Dá se to opravit. Ještě centimetr a meč by narazil na vysokonapěťovou spojku. Je tam pět set kilovatů - Marco! Je důležité, aby ti znovu neomdlel!"

Výprava vyjela z lesa a podle Kinina odhadu zamířila směrem na střed po polní cestě, která se klikatila mezi pásy napul obdělávané země a bažinami.

Před nimi se jako pochmurná dominanta k obloze vzpínal sloup dýmu. Jeho vrcholek začínaly trhat vzdušné proudy.

Zanedlouho potkali skupinu lidí, putujících opačným směrem. Když se přiblížili, a uviděli Lotharovu výpravu, začali prchat na všechny strany, ale Lotharovi muži se za nimi rozjeli a jednoho z nich chytil. Přivedli vzpírajícího se nebožáka před Lothara. Na Lotharovy drsné otázky odpovídal zadýchaně a očividně nerad.

"Stříbřeno," zeptala se Kin, "Jak se latinsky řekne jsem napul mrtvá zimou?"

Stříbřena jí větu přeložila. Kin poklepala Lotharovi na rameno a opakovala frázi jak nejlépe dovedla.

Otočil se v sedle, vrhl na ni překvapený pohled, ale pak rozeplnul těžkou sponu, která mu přidržovala plášť na ramenou. Kin se zabalila do těžké a páchnoucí látky. Starší kněz pronesl šepem jakousi téměř nesrozumitelnou poznámku. "Řekl, už brzo vás oba budou zahřívát plameny pekelné," překládala ochotně Stříbřena.

"Bezvadné. Jsem tady sotva pár hodin a už jsem si udělala spoustu přátel."

"Teď mě dobře poslouvej. Ve vaší skupině jsou kněží víry Christose-Stvořitele. Mají namířeno k místu, odkud vychází dým, protože to považují za znamení, že se Christos vrátil. Jenže Lothar je jakýsi nižší šlechtic, který se pohybuje na hranicích zákona a občas si vypomůže jako loupeživý rytíř."

"Podle našeho informátora je to syn Saitanův."

"Jak se zdá, má ten Saitan ve zdejších krajích dost příbuzných," ušklíbla se Kin.

"Je to podivná víra. Každý je zlý, dokud se nedokáže, že je svatý. Náš informátor říká, že se kněží s Lotharem potkali na cestě a spojili se, aby si poskytli vzájemnou ochranu, ale to spojení pravděpodobně každou chvíli skončí."

"To mi chceš říct, že Lotharův Bůh se vrací a on nemyslí na nic jiného, než na drancování a kořist?"

"A pravděpodobně i na vraždění a znásilňování," informovala ji Stříbřena. "Teď míříte na noc do svatého domu."

Máme v plánu zachránit tě právě tam. Teď se musím na nějakou chvíli odpojit, musím se tady postarat o raněného. Jednu věc ale těmhle christositům přiznat musím - mají odvalu. Tenhle se pokusil udeřit Marca. Dovedeš si představit, jak to dopadlo."

"Je mrtvý?"

"No, nakonec se mi podařilo Marca přesvědčit, že nám ten chlap bude užitečnější živý, než mrtvý. Tak mu jenom zlomil obě ruce."

V podvečer dorazila výprava k městečku. Domy byly nízké a pokřivené a obklopovaly to, co Stříbřena určila jako místní sídlo víry. Blátivé ulice byly přeplněny lidmi a povozy. Skupina postupovala jen díky tomu, že Lothar poslal kupředu několik mužů, kteří dav rozháněli ranami mečů na plocho, ale v několika případech vojáci použili i ostří zbraní.

Kolem svatých budov se tísnil hustý dav lidí, oblečených hlavně v šedi nebo svatých barvách. Nejstarší kněz byl přivítán nadšeně, téměř fanaticky, a mnoho párů ochotných rukou mu pomáhalo ze sedla. Lothar scénu lhostejně pozoroval. Když se Kin rozhlédla, zjistila, že se jeho muži s připravenými luky vějířovitě rozestoupili mezi lidi a občas zvedají tváře k obloze.

Nejstarší kněz, který se podle Stříbřeny jmenoval Otto, se obrátil k jednomu ze svatých mužů a ostře k němu promluvil. Ten rychle odběhl a vrátil se za několik minut s jiným mužem, který se mu důstojně kýval v patách a byl, alespoň podle reakce zástupu, ještě svatější.

Druhý svatý muž byl kulatý a měl silně zarudlé oči, jako by už delší čas nespál. Rudý plášť se zlatou výšivkou, přehozený přes řádové roucho, byl zašlý a pokrytý prachem. S vážným výrazem naslouchal Ottoovým slovům. Pak přešel k Lotharovu koni a začal si prohlížet Kin. Nakonec natáhl ruku a bolestivě ji stípl do stehna.

Vzhledem k okolnostem se rozhodla nereagovat.

Lothar sesedl, poklekl před svatým mužem na jedno koleno a pravici si přitiskl na srdce. Jeho řeč byla velmi výmluvná. Kin měla dojem, že slyší řeč zkušeného obchodníka.

Pokusila se spojit s mixkou.

"Tady ti nemůžu nijak pomoci," odpověděla jí Stříbřena. "Latina je obřadní jazyk, tak jako religiózní unimluv. Oni teď mluví jedním z časných germánských jazyků, řekla bych. Ten tlust'och je pravděpodobně místní biskupa tohle je jakýsi soud. Zdá se, že se jedná o to, zda si tě Lothar nechá, nebo tě předá církvi."

"A co hrdinští zachránci? Poslyš, už to začíná být trochu únavné, žít v neustálém napětí, kdy se z nebe snesou přátelé s hučícími lasery -"

"Původně jsem měla v plánu použít tvůj ochrompal, ale ve tvých šatech nebyl," zněl jí do ucha Stříbřenin hlas. "Určitě jsi ho ztratila na tom plovoucím ostrově. Varianta B by taky nevyšla. Marco měl v plánu připnout si i druhý pás, snést se z oblohy a odnést tě pryč, jenže Lotharovi muži neustále hlídají i oblohu. Myslíš, že by to mohlo být kvůli drakům?"

"Fajn, a varianta C?"

Ze sluchátka se ozval těžký povzdech. "Marco navrhuje, abychom se snesli na okraji davu a rozsekali a pozabíjeli každého, kdo se nám postaví do cesty."

"To je skvělý plán," souhlasila nadšeně Kin.

"Vždyť je to blázen. Seveřani měli pro podobné muže zvláštní výraz - říkali jim berserker. Myslím, že to je slovo, které vymysleli přímo pro něj."

Lothar umkl. Biskup se podíval na klečícího muže, pak zvedl hlavu ke Kin, sedící na koni. Pokynul jí rukou.

Po několika vteřinách se rozhodla a sklouzla ze zvířete na zem. Plášť se jí při tom svezl z ramen a padl do prachu. Dav se rozšuměl.

Biskup pokývl hlavou, pokynul Kin, aby ho následovala, a vykročil zpět cestou, kterou přišel. Dav se jí hned v patách zavíral.

Prošli mezi svatými budovami na udupaný dvůr, který zapadající slunce zaplňovalo dlouhými stíny. Část dvora byla zastřešená. Pod střechou zahlédla mříže.

"Chtějí mě zavít za mříže, Stříbřeno," zasykla Kin. "Kde jste, u všech ďáblů?"

"V lesnatém výběžku nedaleko města. Ty mříže ale nevypadají nijak zvlášť pevně. Jen ať si klidně věří, že tě něco takového může zadržet."

"Stříbřeno, jak je možné, že ty mříže vidíš?"

"Marco je v zástupu kousek za tebou. Poskytuje mi očitě svědectví. Neohlížej se po něm."

Biskup přistoupil k prostřední kleci a otevřel dveře. Když se před nimi Kin zastavila, ucítila na zádech hrot meče. Vešla dovnitř.

Zámek byl velmi primitivní, ale obrovský. Podle Stříbřeny se mříže nezdály nijak zvlášť pevné. Byly to patnáct centimetrů tlusté sloupky. Co tady asi obvykle zavírali, když to potřebovalo patnácticentimetrové mříže?

Nechali ji sedět v prachu a odešli. Po nějaké chvíli opustil prostranství i poslední zbytek davu, a na dvoře zůstali jen lučištníci, kteří se vějířovitě rozestoupili a neustále pozorovali oblohu. Po chvíli se objevil muž, který přinesl misku zbytků, hodil ji na zem před mřížemi tak blízko, aby na ni dosáhla a odběhl.

Na obloze se objevily první hvězdy. Za zdmi dvora bylo slyšet zvuky projíždějících vozů a mnoho výkřiků.

"Stříbřeno?" řekla mrzutě.

Rozhostilo se tísnivé ticho, ale nakonec se přece jen ozvala odpověď.

"Jsem tady, Kin. Teď už jsem lépe informovaná. Pořád ještě nebylo rozhodnuto, co se s tebou stane. Tvému příteli Lotharovi se zatím podařilo zachránit tě před veřejnou popravou pro výstrahu. Taky jsem získala další informace o průběžné situaci planety. Chtěla by sis to poslechnout? Nemůžeme tě vyzvednout, dokud nebude dokonale tma."

Pochybuji, že ti lučištníci mají stejně dokonalé noční vidění jako Marco."

"Tak se do toho dej a pobav mě," pobídla ji Kin a nakrčila nos nad mísou s jídlem. Mohlo by mi z toho být pěkně špatně, pomyslela si. Stejně to vypadá, jako by z toho už jednou někomu špatně bylo.

"Tohle všechno je hrozně zajímavé," řekla Stříbřena. "Mezi lidmi není pochyb o tom, že se buď vrátí Christos, nebo nastane konec světa, nebo oboje. Začaly zuřit požáry - naše loď, chápeš? Na nebi se ukázala podivná znamení. Město je rozděleno na dvě poloviny - část lidí míří k místu adventu a zbytek od něj prchá."

Kin se zaposlouchala do výkřiků za zdmi.

"A proč před ním někteří prchají?"

"Zdá se, že je to velmi vybíravý bůh."

"Jak jsi to všechno zjistila?"

Na okamžik se rozhostilo ticho. Nakonec Stříbřena řekla: "Slib mi, že jestli se dostaneme v pořádku domů, neprozradíš nikomu informační systém, který jsme tady - hm - vyvinuli. Mohla bych se stát předmětem vyšetřování několika disciplinárních komisí, které by na mě zaručeně poštal meziplanetární výbor pro čistotu antropologických výzkumných postupů."

"Mé rty budou navěky zapečetěny!" slíbila jí Kin slavnostně.

"Marco omráčil vhodný objekt, přiletěl s ním sem a tady ho zpracovával tak dlouho, dokud jsem se nedozvěděla všechno, co jsem potřebovala."

Kin se spokojeně usmála. "To je něco jiného, než kreslit kruhy do písku a ukazovat na prstech, co?"

"No, v každém případě je to mnohem efektivnější."

U vchodu na prostranství došlo k nějakému pohybu. V šeru Kin zahlédla, že se blíží skupinka mužů, obklopující vyšší stín, který se napříč prostranstvím pohyboval nemotornými poskoky.

Když se skupina přiblížila ke klecím, zjistila Kin, že podivný tvor se sice vzdáleně podobá člověku, ale je přinejmenším tři metry vysoký. Jednou se tvor svým věznilým vzepřel a při tom roztáhl pár křídel o velikosti prostěradel. Jeden z mužů skočil kupředu. Tvor zakňučel a složil křídla. Kin, přitíštěná k mřížím, letmo zahlédla šupinaté tělo a hrudní svaly velikosti sudů.

Uskočila, když jeden z mužů otevřel dveře vedlejší klece a celá skupina společným úsilím a za pomoci namířených mečů vtlačila podivného tvora dovnitř.

Dveře se zařinčením zapadly a muži rychle uskočili od mříží. Tvor zavrčel, zatřásl dveřmi, jakoby chtěl zjistit, jak jsou silné, pak přešel do kouta klece, sedl si na zem a objal si pažemi kolena.

Zanedlouho se skupina vrátila podruhé. Muži mezi sebou nesli malé tělo, které se zuřivě zmítalo. Kin zachytila pohledem podobného tvora, jakého zahlédla na vrcholku pahorku - zčásti byl lidský, zčásti zvířecí a zčásti hmyzí. Tvor ze sebe vyrážel ostrý pískot a zmítal se jako šílený. Když ho muž, který se chystal otevřít dveře klece, na okamžik pustil, roztrhl mu drápy kůži na prsou. Muž uskočil a to stačilo malému stvoření k tomu, aby vykopl nohou, zasáhl kopýtkem dalšího muže přímo do žaludku a třetímu roztrhl zuby předloktí. Teprve pak se mužům podařilo znovu ho pevně chytit.

Muž, kterému se řinula krev ze škrábanců na prsou, uštědřil hmyzímu tvorovi strašlivou ránu pěstí, při níž se ozval zvuk, jako když někdo rozšlápl brouka. Tvor pak vhodil do klece, kde padl k zemi a zůstal nehybně ležet.

Skupina se vzdálila od klecí, ale dvůr neopustila. Po nějaké chvíli vzplál nedaleko vchodu strážní oheň. Kin zavolala Stříbřenu.

"Zůstávají tady," oznámila jí. "Musí jich být asi deset. Marco nemá šanci se sem dostat."

"Myslím si, že ta stráž je tam kvůli tvému sousedovi ve vedlejší kleci," odpověděla jí Stříbřena. "Marco má plán. Vlastně dva plány. Když se nezdaří ten první, navrhuje, abychom přivedli k výbuchu energetický zdroj samoservaru."

Kin si to představila. "To by nás všechny zabilo," odpověděla. "Zůstal by po nás kráter asi tak dva kilometry v průměru."

"Přesně. Ale vyhráli bychom."

V historii se nikdy nerozpoutala lidskokungská válka, jen kdysi dávno několik drobných okrajových šarvátek, na které se diplomaticky zapomnělo. Kungové neznali cíle jako dobytí či obsazení území, nevěděli, co je to slitování, milost, věžňové nebo válečné zákony. Marco byl načichlý lidskými vlastnostmi a nápady, ale...

"Mysli to vážně?"

"Řekla bych, že je vyděšený k smrti."

Velký okřídlený tvor Kin pozoroval. Uvědomovala si dvě nazelenalé polokoule, které se k ní upíraly ze tmy.

"Já mám jiný plán," oznámila jí Stříbřena.

"To je skvělé. Ráda o vašich plánech poslouchám."

"Sestavila jsem jistou řeč. Až se u tebe příště objeví kněz, odříkáš mu ji."

Jsi etiopská princezna, která zůstala opuštěná ve zdejším kraji, když na vaši výpravu zaútočili lupiči a rozehnali tvůj doprovod. Žádáš, aby tě okamžitě propustili. Mimochodem, jsi oddaná křesťanka. Stejně jako tvůj otec, král, který bude velmi rozzloben a dá to najevo především silou, až se dozví o tom, jak se tady s tebou zacházelo."

"To mi připadá maličko vykonstruované," odpověděla jí Kin. Pozorovala obra ve vedlejší kleci. Tři metry vysoký. Zajímalo by ji, jak má formované klouby nohou.

"KIN ARADOVÁ," řekl okřídlený démon. řekvapení jí na okamžik vzalo řeč. Nikde se nic nehýbalo. Stvoření se opíralo o mříže a pozorovalo ji. Když tvor znovu promluvil, nebyla si Kin v temnotě jistá, ale zdálo se jí, že pohyb jeho rtů neodpovídá vyřčeným slovům, jako kdyby se dívala na špatně provedený playback.

"Já jsem Kin Aradová," odpověděla.

"POD JAKOU NADVLÁDU SPADÁŠ?" pokračoval démon dokonalým unimluvem.

"Nevím, co tím myslíš."

"JÁ JSEM SPHANDOR A PATŘÍM POD AGLIERAPOVU NADVLÁDU. NEDOKÁŽU URČIT ANI MÍSTO, ANI NADVLÁDU, POD KTEROU SPADÁŠ TY."

"Zdá se, že mluví mixštinou," ozvala se Stříbřena.

"MLUV, JSME PARTNEŘI V NEŠTĚSTÍ?"

"Já to všechno slyším v unimluvu," odpovídala jí Kin naléhavě. "Myslím si, že používá nějaký způsob přímé modulace vědomí. Jeho rty se nehýbají tak, jak by měly."

"TOHLE NA MĚ NEHRAJ, MYSLÍŠ SI, ŽE NEVÍM O TĚCH TVORECH, SE KTERÝMI MLUVÍŠ S POMOCÍ SÍLY BLESKU? MYSLÍŠ MEDVĚD A ŽÁBA SE ČTYŘMA RUKAMA, KTERÁ CHODÍ PO ZADNÍCH NOHOU? A MECHANICKÉ ZAŘÍZENÍ, PŘIPRAVUJÍCÍ POTRAVU ZPŮSOBEM, KTERÝ JE MIMO CHÁPÁNÍ HUICTIIGRARASE?"

"Čteš snad v mých myšlenkách?"

"SAMOZŘEJMĚ, TY HLOUPÁ DĚVKO. ALE JE TO OBTÍŽNÉ. JSI Z TOHOTO SVĚTA A PŘI TOM Z NĚJ NEJSI. NEJSI ANI Z BRATRSTVA PROKLETÝCH. A PŘECE TĚ TI, KTERÍ SE MODLÍ, ZAJALI."

"Pokus se to přinutit, aby to mluvilo dál," řekla Stříbřena. "Christianité si myslí, že jsem vodní duch," odpověděla Kin podivnému sousedovi.

"DUCHOVÉ NEUMÍ MLUVIT A MAJÍ VELMI NÍZKOU INTELIGENCI, TO KAŽDÝ VÍ. JSOU JAKO TAHLE VĚC."

Sphandor vykopl nohou a podařilo se mu zasáhnout jedním zahnutým pařátem fauna, který sípál na zemi. Malý tvor zakňučel.

"Je poraněný," řekla Kin. "Nemůžeme mu nějak pomoci?"

"PROČ BYCHOM TO DĚLALI? VŽDYŽ TO SOTVA VÍ, ŽE ŽIJE. ELFOVÉ SE V LESÍCH MNOŽÍ JAKO KOBYLKY. TY SI MYSLÍŠ, ŽE UMÍ PŘEKRÁSNĚ HRÁT, ALE JE TO JAKO CVRČÁNÍ CVRČKŮ -DĚLAJÍ TO JEN PODVĚDOMĚ. MYSLÍM, ŽE MÁTE NĚCO SPOLEČNÉHO S VÝBUchem, KTERÝ MĚ PŘED TŘEMI DNY SRAZIL ZE VZDUCHU?"

"Hm, asi ano," připustila Kin a myšlenky se jí rozběhly jako splašené. "Existoval takový zvláštní ohnivý vůz, rozumíš -"

"MEZIPLANETÁRNÍ LOŽ O VÁZE TŘI TISÍCE TUN," souhlasil Sphandor, "K NÁRAZU DOŠLO V RYCHLOSTI ŠEST SET KILOMETRŮ ZA HODINU."

"Víš, co ta slova znamenají?"

"NE, ALE NAŠEL JSEM JE V POPŘEDÍ TVÉHO VĚDOMÍ. TLAKOVÁ VLNA MĚ SRAZILA ZE VZDUCHU A NĚKOLIK CHRISTIANITŮ SE MĚ ZMOCNILO A SPOUTALO MÉ DRÍV, NEŽ SE MI PODAŘILO ZNOVU VZLÉTNOUT. KDYBYCH SE DOSTAL NA SVOBODU, URVAL BYCH JIM VŠEM UŠI."

Musí být uměle vypěstovaný, pomyslela si Kin. Takový tvor se nemohl vyvinout přirozenou cestou. Jestli ta křídla fungují, pak musí mít velmi lehkou kostru. Bude se ho muset zeptat na mnoho věcí - později.

"Chci uprchnout," řekla nahlas. "Stříbřeno?" Ze sluchátka nepřišla žádná odpověď.

JÁ TAKY. NANEŠTĚSTÍ JE VELMI NEPRAVDĚPODOBNE, ŽE BY SE NÁM TO PODAŘILO. ZÍTRA NÁS PŘEDVEDOU PŘED SOUD, KTERÉMU BUDE PŘEDSEDAT BISKUP. MĚ URČITÉ POPRAVÍ."

"Budou plýtvat časem na nějaké soudy v době, kdy si myslí, že se vrací jejich bůh?"

"TO JE NAOPAK PRO BISKUPA DALŠÍ DŮVOD, ABY SE DAL VIDĚT PŘI TOM, CO POVAŽUJE ZA SVOU POVINNOST, KIN ARADOVÁ."

"Proč tě popraví?"

JSEM SPHANDOR! ROZNAŠÍM ARTRITIDU, BOLESTI KOSTÍ A KRČNÍ TŘAS. KAZÍM ÚRODU A PŮSOBÍM ÚHYN DOBYTKA. ŘÍKAJÍ, ŽE KAZÍM VODU A VRHÁM BLESKOVÉ KAMENY."

"A opravdu to děláš?"

"PŘEDPOKLÁDÁM, ŽE ANO. ROZHODNĚ JSEM TO MĚL VŽDYCKY V ÚMYSLU."

Kin vrhla pohled k ohni. Muži se rozestoupili kolem a proti světlejšímu západnímu nebi, které bylo stále ještě o něco světlejší, dokázala jejich siluety celkem zřetelně rozlišit.

"MYSLÍ SI, ŽE SE MĚ MÍ BRATŘI POKUSÍ ZACHRÁNIT," řekl Sphandor. "JENŽE TO SE MÝLÍ."

Na dvůr vstoupil svatý muž, nesoucí podnos s jídlem. Kin ho nepřítomně pozorovala.

Jeden ze strážných pomalu došel ke knězi a převzal od něj podnos. Stál zády ke Kin, ale najednou ztuhl, upustil podnos a sesul se k zemi. Z knězovy róby najednou vystřelila třetí ruka svírající meč...

Když se ozval knězův podivně vítězoslavný výkřik, rozběhlo se ke dvojici několik dalších strážných, obklopili kněze a ležící muž se ztratil Kin z dohledu.

Pak se zdálo, že skupinka vybuchla.

Dva strážní se s výkřiky potáceli pryč a další dva, s noži v zádech, se pokoušeli utéct, ale ani jeden z nich daleko nedoběhl.

Marco se rozesmál jako hyena a holýma rukama se vrhl na zbývající strážné. Okamžik překvapení stál na jeho straně. Zpracovával je směs kungského digitsu a slepé zuřivosti, zatímco kolem něj svištěly šipy několika strážných, kteří měli dost rozumu a zůstali opodál. Sphandor se zachechtal.

Marco vyrazil kungský válečný pokřik a vykročil k nejbližšímu lučištníkovi. Bylo vidět, jak se Marco ve světle ohně leskne. Strážný vystřelil jediný šíp, který zasáhl kunga přímo do prsou a Marco se na okamžik zastavil a zdálo se, že se slabě zapotácel. Pak ale znovu vykročil. Lučištník na něj stále ještě nechápavě zíral, když se mu dvě ruce sevřely kolem krku a další dvě zasvištěly v oblouku, na jehož konci byla přelomená páteř.

Zbylí strážní odhodili jako jeden muž zbraně a rozběhli se k východu ze dvora.

"Marco!" vykřikla Kin. "Klíče! Najdi klíče!"

Marco na ni upřel prázdný pohled a zvedl oči k nebi. Z temnoty se snesl velký bílý stín, který za sebou táhl známou

siluetu samoservaru.

Stříbřena lehce přistála. Marco si mezitím vytrhl z prsou šíp a nechápavě na něj zíral.

"PĚKNĚ PROVEDENO," prohlásil Sphandor se zájmem. Mixka si zblízka prohlédla klece.

"Velmi nerada poškozuji soukromý majetek," řekla, "ale teď je pro nás nejdůležitější rychlost." Ustoupila o několik kroků, rozběhla se a plnou silou narazila do mříží. Kin překročila trosky a mixka pohodila hlavou k Sphandorovi.

"Co s tímhle?"

"PROSÍM!" řekl démon.

"Pusť ho ven" přikývla Kin, oblékla si svůj skafandr a připevnila pás. "V téhle chvíli by mi udělal největší radost, kdyby tady rozšířil dýmějový mor, nebo co to šíří."

"To dělá?" zeptala se se zájmem Stříbřena. "Prastaři vždycky říkali, že démoni šíří nemoci a zkázu."

"Těhle? To je pohyblivé epicentrum nákazy," ujistila ji Kin.

"A je v tom případě moudré pouštět ho na svobodu?"

"Můžeme se toho od něj hodně dozvědět. Jestli máš ještě nějaké zábrany, uvědom si, že Marco právě zabil půl tuctu mužů a ty jsi se zapletla do útěku kriminálních živlů."

Stříbřena se na okamžik zamyslela. "To je fakt," přikývla nakonec a ledabylým máchnutím ruky rozbila mříže v Sphandorově kleci. "Když už máme být lumpové, tak buďme ukázkoví."

Ve chvíli, kdy démon vylézal z klece, ustoupil Marco se dvěma noži připravenými k hodů stranou. Tam, kde ještě před několika minutami trčel šíp, měla jeho kůže narůžovělý odstín, ale rána sama zmizela. Bylo by mrtvého lučištníka zachránilo, kdyby věděl, že kungovi posedlému bojovým šílenstvím v těle koluje skoro stejné množství regeneračních enzymů, jako tělní tekutiny? Už tak pozoroval v šoku, že tvor, kterého zasáhl šípem, bojuje dál a tkáň rány se mu zaceluje jako roztopený vosk. "Já tomu stvoření nevěřím. Chyťte ho!"

Stříbřenina ruka vylétěla a chytila Sphandora za šupinatý ocas. Druhou rukou odmotala od pasu několik metrů monolana a jeho konec důkladně uvázala Sphandorovi kolem krku. Sphandor vztekle zarval.

"KDE JSI, SOIGNATORE, UNSORE, DILAPIDATORE -" začal.

"Zavři zobák," poradil mu Marco klidně a převzal od Stříbřeny druhý konec lana. "Připraveni? Ti lidé svůj strach brzo překonají."

Stoupali rychle. Marco se zastavil zhruba padesát metrů nad zemí a upřel pohled dolů na démona, který se v měsíčním svitu jevil jako nezřetelný temný tvar. Nakonec Sphandor pokrčil rameny. Velká křídla se roztáhla.

"POTŘEBUJU ROZBĚH, ABYCH SE MOHL VZNĚST."

Kin se dívala, jak Marco pomalu letí nad démonem, který s pleskajícími křídly neohrabaně poskakoval po zemi. V polovině dvora se silným vřhem máchl křídly dolů, zvířil obrovský oblak prachu a zatímco křídly divoce bil do vzduchu, visel několik napjatých okanzíků na jednom místě. Pak se začal těžce zvedat. Podobal se při tom obrovskému jeřábovi.

Když se asi o šedesát metrů dál dostal do Marcovy výše, chytil monolano do pařátů.

"SBOHEM, HLUPÁCI!" zařval a škulbl lanem. Na tváři se mu objevil překvapený výraz.

Marco, který měl poziční stabilizátory pasu zapnuté na maximum, se ve vzduchu ani nepohnul. Když zapnul naviják, nezáleželo na tom, jak silně démon mává křídly. Když se rohatá hlava obludy ocitla jen několik metrů od něj, zašeptal kung: "Slyšel jsem, že prý dokážeš číst myšlenky..."

"JENOM TY NA POVRCHU, PANE."

"Přečti si moje."

Stačilo několik vteřin a Sphandorova tvář se změnila na masku hrůzy.

S obludou v závěsu se pohybovali dost pomalu, protože velká křídla působila jako vzdušná brzda. Démon svíral kus lana v rukou, aby se neuškrtil, plachtil jim v patách a zahrnoval je střídavě výhrůžkami a kletbami.

Hustý sloup kouře už přestal dominovat nebi. Potáhl ho téměř celé. Vítr v horních vrstvách atmosféry ho roztáhl do obrovského potrhaného kužele.

Kromě slabých zvuků, které k nim doléhaly ze země, letěli v tichu. Kin se Stříbřenou se držely v závěsu za Marcem. Nakonec Kinino sluchátko tiše zapraskalo.

"Tady je Stříbřena. Vysílám na přímé frekvenci tvého skafandru a slyšíš mě jen ty, Kin. Chtěla bys něco říct? Když přesuneš spínač do čtvrté polohy, Marco tě neuslyší," dodal hlas.

"Stříbřeno, vždyť on je doslova zmasakroval! Neměli nejmenší naději!"

Stříbřena vydala jakýsi neurčitý zvuk. "Měli přesilu deset na jednoho."

"Jenže nečekali kunga, sakra!" Kin cítila, jak se jí na jazyk derou slova, která v sobě celou tu dobu dusila. "A líbilo se mu to! Viděla jsi to sama, zabil dokonce i ty, kteří se dali na útěk, hodil po nich... provinili se jedině tím, že mu stáli v cestě, bylo to naprosto nelid -" poslední slovo se jí vzpříčilo v krku.

Chvilku bylo ticho a pak řekla Stříbřena: "Vidíš?"

Kin si vzpomněla na první kontakty s kungy. Bylo to v době, kdy se lidé začali stýkat s mixy. Ti se kromě svých soubojových rituálů válkou nikdy nezabývali a pohlíželi na divokou lidskou minulost se špatně skrývanou hrůzou. To byl jeden z důvodů, proč první loď, která přistála na Kungu, neměla na palubě vůbec žádné zbraně.

Prvních pět mrtvých přesvědčilo lidi, že posuzováno v mezigalaktickém měřítku je lidstvo mírná a mírumilovná rasa. Možná, že to za tu zkušenost stálo.

"Všichni si myslíme, že rozumíme jeden druhému," ozval se v Kinině sluchátku Stříbřenin hlas. "Jíme spolu, obchodujeme, mnoho z nás se pyšní tím, že má přátele jiných ras - ale to všechno je možné, jen možné, Kin, protože jsme nikdy jeden druhému tak docela neporozuměli. Studovala jsi historii Země. Myslíš si, že bys dokázala pochopit, jakým způsobem fungovalo myšlení japonského válečníka před tisíci let? A při tom je to v porovnání s Marcem nebo se mnou téměř tvoje dvojče. Když používáme výraz kosmopolitní, používáme ho jen ve smyslu jeho povrchního

významu. Je tak trochu neuctivé a trochu uštěpačné, znamená, že jsme galaktičtí turisté, kteří se dorozumívají jen v rámci povrchností. Nechápeme. Používáme stejná slova s jinými významy. Ukutá na kovadlinách jiných přitažlivostí, záření a vývoje.

Jestliže je to okřídlené stvoření schopné přechít část myšlenek, není divu, že je Marco tak vyděsil."

Ve sluchátku se ozval Marcův hlas, plný podezření.

"Co to vedete za soukromý hovor, vy dvě?"

"Povídáme si o ženské hygieně," odpověděla mu Stříbřena bez zaváhání. "Marco, nemohli bychom někde přistát? Měli bychom to stvoření vyslechnout."

"Souhlasím. Poohlédnu se po nějakém vhodném místě. Promiňte, že jsem vám přerušil rozhovor." Zaznělo cvaknutí, když vypnul spojení.

Ozval se zvláštní zvuk, který snad znamenal, že se mixka směje. Pak Stříbřena řekla: "Je tady ještě jedna maličkost, Kin. Jsou podle tebe havrani na Zemi docela běžní ptáci?"

"Hmm? Myslím si, že ani ne. Proč?"

"Od chvíle, kdy jsme opustili Eiricka, se jeden drží na nebi za námi. Někdy je daleko za námi, jindy letí vedle nás."

"To může být jenom shoda okolností," řekla Kin pochybovačně.

"Jenže my občas letíme rychleji než sto padesát kilometrů za hodinu, Kin."

"Dobrý bože, chceš říct, že se nás ten pták drží?"

"Ano. Ne, nepokoušej se ho najít. Je mimo dohled lidských očí a to má taky pravděpodobně v úmyslu. Já sama jsem ho zahlédla jednou nebo dvakrát čirou náhodou a pak jsem ho začala hlídat. Teď už o něm přemýšlím jako o malém létajícím robotu."

"Jednoho robota jsme měli v lodi," řekla Kin. "Dostal se ven z toho akvária, vzpomínáš? A ještě předtím se tak záhadně objevil na Kungu. Ale toho jsme přece zabili ve vakuu, nebo ne?"

"To je to, o čem přemýšlím. Opravdu jsme ho zabili?"

Přeletěli nad vesnicí, kde se hýbaly jen plameny hltající jakýsi dům, a do řeči jim nakrátko vstoupil Marco a požádal Kin, aby převzala Sphandorovo lano, protože chtěl vesnici prozkoumat zblízka.

Démon visel v prostoru o několik metrů dál a křídly těžce bušil do vzduchu. Začínalo svítat a a Kin si ho poprvé mohla prohlédnout ve světle. Odvrátila se a podívala se na něj znovu. Nebylo pochyb - jeho obrysy se po okrajích rozmazávaly.

"Taky jsem si toho všimla," ozvala se Stříbřena. "Jako kdyby byl mírně rozostřený. Je to zvláštní."

Sphandor je vzdorovitě pozoroval. "CHCETE MĚ ZABÍT," zakvílel.

"Ne, pokud se nám nepokusíš ublížit," odpověděla mu Kin.

"TEN HUBENÝ, CO MÁ RUCE JAKO BOHYNĚ KÁLÍ, TEN MĚ CHCE ZABÍT."

"To je jen jeho všeobecný vztah k vesmíru, ne konkrétně k tobě," řekla Kin. "Nedovolím, aby ti ublížil."

"PŘESVĚDČÍM BERITHA, ABY VÁM DAL ZLATO! SOUSTŘEDÍM NESMÍRNÉ POKLADY, KTERÉ TVOU KRÁSU JEŠTĚ VÍCE..."

Marco se změnil v pouhou tečku na místě, které by se dalo nazvat, pokud by to bylo něco víc než obyčejný blátivý plácek, vesnickou návsi.

"To místo je naprosto opuštěné," hlásil, "když nepočítáte mrtvé."

Stáhli Sphandora tam, kde bývala vesnická kovárna. Když se Kin dotkla jeho pokožky, cítila, že se chvěje jako tenkostěnný pohár v koncertním sále. To, co vypadalo jako šupinatá kůže, bylo na omak cítit jako srst, nabitá statickou elektřinou.

Hádanka. Usedla do stínu, aby si na chvíli zdřímala, a než usnula, pozorovala Stříbřenu, která odmontovala krycí panely ze samoservaru a vytáhla z příslušné vnitřní přepážky pracovní příručku.

Když se probudila, stálo už slunce dost vysoko a jednotlivé komponenty servaní byly úhledně narovnaný na zemi. Stříbřena se napůl ztrácela za hromadou krycích panelů.

Kin pozorovala Sphandora napůl přimhouřenýma očima. Poskakoval kolem na svém vodítku, občas se vrhl kupředu a podal mixce nějaký nástroj. Když se Stříbřenina ruka vynořila zpoza narovnané bariéry a zatápala ve vzduchu a nad provizorní výhni, ve které si hrála neméně provizorní pájku, vyrobenou z kusu měděného plechu, Sphandor hrábnul do uhlíků, vytáhl tyč za rozžhavený konec a ten druhý, studený, opatrně vložil Stříbřeně do černé dlaně.

"Právě z ohně vytáhl kus rozžhaveného kovu," oznámila tiše Kin, "a vzal ho za ten horký konec."

Stříbřena zvedla hlavu, podívala se lhostejně na Kin, pak na Sphandora, pokrčila rameny a se zaměstnaným výrazem se nakonec sklonila nad vnitřnostmi samoservaru.

"Tak už to u démonů bývá, jsou stavěni tak, aby odolali tomu největšímu žáru," ozval se její tlumený hlas.

"Jak vypadá servar?"

"Bylo to jen drobné poškození, jenže víš, jak to chodí, jeden musí rozmontovat půlku celého zařízení, aby se dostal k jednomu pitomému drátu. Už jsem skoro hotová."

Kin vstala, protáhla se a vykročila po náměstí. Pak si na něco vzpomněla a zvedla oči k nebi.

"Támhle na té vysoké kamenné budově sedí havran," oznámila jí Stříbřena, aniž zvedla hlavu.

"Myslíš si, že je to nějaký špion?"

"A co si myslíš ty?"

"Já si myslím, že je to nějaký špion."

"A to si myslím i já."

Kin se obrátila. "Kde je Marco?" zeptala se. "Je čas, abychom vyslechli tady kamaráda šupinaté břicho."

"Prosím."

Stříbřena zasunula do samoservaru poslední komponent a dřív než odpověděla, připevnila všechny krycí panely.

"Prohlásil, že se trochu poohlédne po okolí. O tom havranovi jsem mu řekla." Kin zavrtěla hlavou.

"To nebylo právě nejchytřejší. Teď se ho jistě pokusí chytit. Sphandor by nám mohl říci víc. Tak například o okamžitém přenosu hmoty."

Stříbřena prudce zvedla hlavu a upřela oči na démona. Ten se přikrčil. Mixka se zvedla a přistoupila k němu, což způsobilo, že se odšoural stranou a pokusil se ukrýt za piliřem podpírajícím střechu kovárny. Stříbřena nakonec vytáhla z nářadí samoservaru silnou energolupu a přidržela mu ji nad kůži.

"Velmi dobrá úvaha," prohlásila nakonec. "Co tě na ten nápad přivedlo, Kin?"

"Neměl by létat, ani s takovými hrudními svaly. A při své váze by měl mít nohy jako slon. Pak je tady jeho nezaostřenost a samozřejmě ty vibrace."

Stříbřena vypnula energolupu.

"Odhaduju, že ty nepřesné obrysy vznikají díky nějaké drobné závadě na přenosovém zařízení," řekla. "Dobrá, skvěle. Otázku vysílání hmoty tedy vyřešili šikovně, to jim musím přiznat. Velmi šikovně. Abych ti řekla pravdu, Kin, celou tuhle placatou Zemi si můžeš strčit za klobouk. Je to jenom taková ošklivá hračka. Ale tohle, to je něco, co opravdu stojí za to."

"Dobrá. Najdeme Marca."

Našli ho uvnitř kamenné budovy, která byla dominantou celé vesnice. Na jednom konci měla věž čtvercového půdorysu, ale Marco stál nehybný jako socha uprostřed hlavní haly. Když vešly dovnitř, otočil se a Kin viděla, že ve dvou rukou drží dva dlouhé svícny.

"Co je to za místo?" zeptala se Kin a rozhlížela se po zšeřelém stropě vysoko nad hlavou.

"Myslím, že je to dům víry," odpověděl jí kung. "Uvažoval jsem o tom, jestli mám prozkoumat věž. Zdá se, že nahoru vedou schody." Tvářil se až podezřele vesele a díval se na ni zvláštním způsobem. "Rozhled z jejího vrcholku bude jistě skvělý. Mohli bychom naplánovat zbytek dnešní cesty a nezatěžovat při tom články pásů."

"Ale vždyť pásy jsou v -" začala Kin, ale okamžitě umkla, protože Marco na ni zuřivě gestikuloval oběma zbývajícima volnými rukama.

"Musíme šetřit energii!" klenutým prostorem se nesla ozvěna jeho hlasu. Podíval se na Kin a přitiskl si výmluvným gestem prst na ústa.

"Ty zůstaň tady, Stříbřeno," řekl. "Chtěl bych Kin ukázat ty ozdobné řezby."

Když ale Kin vykročila kupředu, jednou rukou ji zastavil a dál šel sám. Velice šikovně klepal oběma svícny do podlahy tak, že to znělo, jakoby místností kráčeli dva lidé.

Tak tentokrát se opravdu zbláznil, pomyslela si Kin. Stříbřena se sama pro sebe usmívala.

Marco se vrátil. "Tak, a teď všichni vzhůru na věž," řekl. "Tudy, přátelé." Podal Kin svícny a ukázal ke vzdálenějšímu konci klenuté místnosti a sám pak neslyšně přešel k otevřeným dveřím. Viděly, jak se vtiskl do stínu vedle nich.

"Dobrá, tak pojďme," přikývla Kin chabě a začala klepat svícny do podlahy. Stříbřena měla trochu potíže dostat se nahoru po úzkých točitých schodech na konci síně, a Kin si připadala jako naprostý blázen, když nahoru pomáhala dvěma svícům.

"Zjistili jsme něco velice zajímavého o tom démonovi, Marco," řekla najednou Stříbřena. Pak odpověděla znamenitě napodobeným Marcovým hlasem: "Vážně, a co? No, víš přece, že se mnohokrát zkoušel přenos hmoty vysláním, ale že se to nikdy nepodařilo?" pokračovala mixka vlastním hlasem. "Tak abys věděl, tady na téhle placce to funguje." Mixka. "Jak to myslíš?" Kung. "Toho si všimla Kin. Řekni mu to, Kin." Mixka. Asi nejlíp udělám, když se k nim přidám, nebo by si mohli myslet, že nejsem normální, pomyslela si zmatená Kin... kruci, jak jsem to řekla? Oni?

"Společnost vložila obrovské částky do výzkumu přímého vysílání hmoty," začala zešířila. "Teoreticky by to mělo fungovat, je to vlastně jen jakési logické pokračování vrstvého agregátu, nebo nepříliš pozměněná funkce samoservaru. Potíž je v tom, že je k tomu potřeba velké množství energie. Příliš velké. Nejlepší výsledek, kterého bylo zatím dosaženo, spočíval v tom, že se podařilo malý objekt přesunout na dvě milisekundy tam, ale pak se objekt okamžitě vrátil zpět sem."

"O tom jsem samozřejmě slyšel," odpověděla Stříbřena Marcovým hlasem. "Kontinuum se jenom velice nerado smíruje s takovými věcmi, jako je vysílání hmoty. S okamžitým přesunem v mezihvězdném prostoru se muselo smířit, protože se vlastně přesunujeme Jinudy, ale přímý přenos, to je jako kdybys chtěla hodit míčem, který máš k ruce připevněný gumou."

"To je ono, zdá se, že existují jakási pravidla, která tě určitým způsobem přidržují v daném časoprostorovém bodě."

"Ale co to má všechno společného s démonem?"

"On je vyslaný. Něco ho vysílá v krátkých intervalech, možná až stokrát za vteřinu, prostě přesně tak rychle, jak rychle ho kontinuum stahuje zpět. Proto taky může létat. Na druhém konci prostě přesunou ohnisko vysílače. Je tady, vidí, slyší, může se dotknout věcí a při tom tady vlastně není. Nevím, proč vůbec zůstává přivázaný," napadlo ji dodatečně. "Myslím, že by ho mohli vyslat do prostoru mimo smyčku."

"V tom případě, čím dřív se vrátíme zpět, tím líp -"

Ozval se výkřik. Když celé udýchané vyběhly ze dveří na úpatí točitého schodiště, uviděli Marca, který svíral všema čtyřma rukama chomáč černého peří. Upírala se na ně dvě bystrá zářící očka.

"Prostě si to sem jen tak vpochoďoval dveřmi," oznámil jim kung.

"Co to bylo za maškarádu s těmi svícny?" zeptala se Kin. Stříbřena si pohrdavě odfrkla.

"Marco došel k názoru, že tenhle tvor musí mít skvělý zvukový detekční aparát," vysvětlovala. "Zdalo se logické, že když uslyší, jak všichni tři vystupujeme na věž -"

"Na obyčejného ptáka je příliš těžký," ozval se Marco. "Musí to být stroj. Teď si můžeme promluvit s těmi, kdo plochou Zemi řídí a vysvětlit jim -"

Havran najednou otočil hlavu o sto osmdesát stupňů. Marcova ústa se zavřela jako ústřice.

Havran řekl: "Ty jsi ten sviňák, který na mě pustil vzduchoprázdno. Brzo zjistíš, co se stane s lidmi, kteří se zachovají neuctivě k jednomu z Očí božích."

Marcova ústa se nehlučně otevřela a zavřela.

"Nebesa nechť se slutují nad tvými rukama, jestli mě do pěti vteřin nepustíš," dodal pták konverzačním tónem. "Čtyři, tři, dva -" Z peří mu najednou začaly vystupovat slabé pramínky kouře.

"Marco!"

Kungovy ruce pustily havrana a švihly sebou dozadu. Havran zůstal viset ve vzduchu, dokonale vyvážený na slabém jazyku oslepujícího hučícího plamene, který naplnil klenutou síň temnými stíny. Mramorové dlaždice pod ním pukaly jako jarní led na řece.

Vzápětí zmizel. Kin ještě včas zareagovala, vrhla se stranou a tak se vyhnula úlomkům, které pršely shora. Všichni tři zvedli hlavy k nepravidelnému otvoru proraženému ve střeše a zaslechli výkřik: "Budeš trpce litovat!"

"Mluv," doporučoval Marco.

"PROSÍM."

"Kdo ovládá plochu? Kde se ukrývají? Jak se s nimi můžeme spojit? Žádám příslušné informace, souřadnice a podrobný výčet pravděpodobného nebezpečí."

Kin popošla kupředu a povzbudivě se usmála na spoutaného obra. "Odkud přicházíš, Sphandore?" zeptala se.

"VŽDYCKY JSEM TO CHÁPAL TAK, ŽE JEDNOU ŠEL PES, KTERÉHO TLAČIL MOČOVÝ MĚCHÝŘ, KOLEM DŘEVĚNÉHO SLOUPU, A PAK MĚ VYSEDELO SLUNCE, PANÍ. NEPOUŠTĚJTE HO KE MNĚ! VIDÍM JEHO MYŠLENKY A MÁM -"

"Nedovolím mu, aby ti ublížil -"

"Ne? A jak bys tomu chtěla zabránit?" začal Marco rozzlobeně. Dvě z rukou měl v obvazech.

"Uprostřed téhle země je ostrov," pokračovala sladce Kin, aniž si všímala přerušení. "Řekni mi o něm něco."

"VZNEŠENÁ PANÍ, TAM SE TOULAJÍ OBROVSKÁ ZVÍRATA, ALESPŮŇ SE TO POVÍDÁ. ŽÁDNÝ Z NÁS NA NĚJ NESMÍ VSTOUPIT POD TRESTEM BOLESTÍ A - A -"

"A čeho?"

"AGÓNIE, PANÍ. STRAŠLIVÉ BOLESTI. SVĚT ZMIZÍ A JEDEN SE OCITNE NA ÚPLNĚ JINÉM MÍSTĚ A V AGÓNII."

"Ale ty ses tam pokusil dostat."

"NENÍ TAM NIC, JEN ČERNÝ PÍSEK, PANÍ, A KOSTRY LODÍ A UPROSTŘED MOSAZNÝ CHRÁM A STRAŠLIVÉ STROJE! NEDAJÍ SE OKLAMAT!" Kin se z něj ještě deset minut pokoušela dostat další informace, ale nakonec se vzdala.

"Věřím mu," uzavřela svůj výslech, když se připojila k ostatním a navolila si kávu.

"Je ukázkovým výtvozem velmi složité komplexní technologie," řekl Marco.

"Jasně, ale myslíš si, že je démon. Co s tím mám dělat? Hádat se s ním?"

"Co kdybych mu usekl nohu? Myslel by si něco jiného?" nadhodil Marco a natáhl se pro nůž.

"Nemyslím," zavrtěla hlavou Stříbřena a zabubnovala prsty na kopuli samoservaru. "Určitě ne. Marco, musíme předpokládat, že budovatelé plochy mají sklon uvažovat jako lidské bytosti a lidé dají velmi na soucit, milosrdenství a poctivou hru, alespoň tam, kde se to nedostává do konfliktu s jejich zájmy. Myslím, že bychom měli to stvoření pustit na svobodu a dát jim tak najevo naši morální nadřazenost. Tou akcí dáme najevo, že jsme milosrdní a civilizovaní. V každém případě," dodala, rychle přeletěla očima okolní nebe, aby se ujistila o nepřítomnosti havranů, a pokračovala skoro šeptem, "stejně už nám není vůbec k ničemu."

Kin souhlasně přikývla. Stříbřena přešla k Sphandorovi, rozvázala uzly a nechala lano klesnout na zem. Sphandor vstal, zachmuřeně si je změřil a vyšel ven na slunce.

Když vzlétal, zvedl se kolem něj oblak prachu. Zvedal se trhavými pohyby jako lidská volavka a nakonec se vznášel patnáct metrů nad zemí.

"ZAIGONEN TRYON (TFGKI) BERIGO HURSHIM!"

"Tak takhle vypadá ta jejich vděčnost," ušklíbla se Stříbřena.

"Ty mu rozumíš?" zeptala se Kin. "Nerozumím, ale mám pocit, že ani tolik rozumět nepotřebuju."

"ASFALGO TEGERAM! NEMA! DWOLAH NARMA! KDE JSI, Ó SOIGNATTOIRE, USORE, DI-LAPIDATOR - NEEEE -"

Démon se na okamžik změnil v černý oblak, který zaplnil celé nebe, temná mlha plná blikajících podob a tvarů, a každá ta podoba vyzařovala hrůzu. Pak všechno zmizelo. Nakonec se ozvalo jen vhump vzduchu, který se vtlačil na místo, kde bylo původně démonovo tělo.

Vzlétli dost vysoko a rychle míjeli lesy zničené padající lodí. Sloup dýmu začal řidnout, ale teď, když se k němu blížili, byla už polovina nebe zatažená temným závojem.

Marco mířil přímo k temnému sloupu, bez ohledu na to, že by se v něm mohli skrývat nepřatelé. Letěl kus před Kin a na pozadí černého dýmu jeho oblek zářil jako stříbrná jiskra.

Vletěli dovnitř a Kin udivilo, že stále ještě vidí. Možná, že by bylo lepší, kdyby neviděla. Mezi temnými oblaky se jim zjevila krajina doslova pekelná.

Po pěti minutách strávených v kouři se ozval Marco.

"Já tomu nerozumím," prohlásil. "Žádná radiace. Taky by tady žádná být neměla. Ale tak strašlivá spoušť. Stříbřeno?"

Dole se jako opilý potácel hořící les. Než mu mohla mixka odpovědět, zmizela pod nimi zem, jak kdyby přeletěli okraj obrovského útesu.

"V tomhle šeru nic nevidím," řekla Stříbřena. "Vy ano?"

Marco něco viděl. Kungové mají mnohem dokonalejší noční vidění. Zaklel a zpomalil. Jeho dvě společnice udělaly totéž a přiblížily se k němu tak blízko, že se všechny tři skafandry pohybovaly dýmem jako siamská trojčata. Marco stále upíral oči pod sebe.

"Já tomu prostě nevěřím," prohlásil nakonec tiše. "Musíme se snést dolů."

"Letím úplně naslepo," stěžovala si Stříbřena. "Musíš mě navigovat, jinak narazím na zem."

"Neměj obavy," uklidnil ji Marco.

Kin pomalu klesala, neustále napjatá a připravená na náraz, až nakonec vyletěla z dýmové clony do jasného měsíčního světla.

Které zářilo zdola.

Závrať ji sevřela jako obří pěst. Snášela vesmír, protože dole bylo všude a slovo směr pozbylo svůj význam. Let nad krajinou byl příjemný, podobalo se to vlastně cestování v aeroletu.

Jenže tohle ne. Viset nohama nad dírou proraženou skrz naskrz světem, to na ni bylo trochu moc.

Měsíc byl přímo pod nimi a vznášel se nedaleko věčnosti, otvírající se na dně tunelu, který vedl dolů a dolů a dolů...

"Je asi tak osm kilometrů hluboký, co říkáš, Stříbřeno?" ozval se Marco, který mezitím o něco popošířel. "A nějaké tři kilometry v průměru. Není ti nic, Kin?"

"Hmm?"

"Pořád sestupuješ."

Zmateně zatápala po ovládacím panelu skafandru. Zhruba v úrovni očí, o pět set metrů dál před sebou viděla okraj otvoru, protkaný kusy kamene. O něco níž - přinutila oči k pomalému pohybu směrem dolů - byla další ložiska kamene a pak se zablesklo něco kovového.

Potrubí, ze kterého tryskala voda. Kin se hystericky rozesmála.

"Tak konečně jsme doma!" vykřikovala mezi záchvaty smíchu. "Už se nemusíme trmácet dál! Stačí jenom počkat, až se objeví instalatér! Jenže víte, jak to s nimi chodí. Když ho opravdu potřebujete, tak ani o jednoho neza -"

"Přestaň blábolit. Stříbřeno, postarej se o ni," vyštěkl Marco. Kin viděla, jak se jeho prst natáhl k prvkům na ovládacím panelu. Pak začal velmi rychle klesat. Její oči ho začaly sledovat dolů, ale v té chvíli ji naštěstí trhnutím obrátila Stříbřenina tlapa v rukavici. Cítila pohyb a nepřítomně si uvědomila, že ji mixka táhne ven z šachty.

Po nějaké chvíli zaslechla, jak Marco říká "Je tady trubka o průměru třiceti metrů. A víte co? Voda se shromažďuje asi o tři kilometry níž - ve vzduchu. Proto nás už dávno nestrhl hurikán, tam dole je nějaká základní rovina přitažlivosti. Za chvíli tam dole bude jezero jako hrom." Sestoupil jsem o dalších čtyřicet metrů. "Tady to vypadá jako po výbuchu v elektrárně. Jsou tady popraskané - kabely, nebo něco jako kabely s mnohovrstevnou izolací, a také trubice vlnového rozvodu; možná jsou to přístupové tunely, co já vím? Stříbřeno?"

"Slyším tě. Řekla bych, že loď dopadla na jedno ze zařízení, udržujících rovnovážný stav prostředí, a to vybuchlo," uvažovala mixka nahlas.

"Vypadá to tak. Je tady spousta spečeného materiálu a... počkej, zapomeň na to. Tady je tunel, skutečný tunel. Slyšíte mě? Vznáším se před ústím polokruhového tunelu. Uvnitř má dokonce koleje! Celý vnitřek téhle placky je jediný složitý stroj! Měly byste vidět tu díru! Proletěla by jí klidně kosmická loď. Na zemi je tady osmnáct kolejnic. Určitě slouží k přepravě materiálu a zařízení při potřebných opravách. Teď jsou napůl zasypány troskami."

"Loď se zřítila před pěti dny," řekla zachmuřeně Stříbřena. "Měli pět dnů na provedení základních oprav. Ti, kteří tuhle plochou Zemi vybudovali, jsou mrtví, Marco. Jiné vysvětlení tady není."

"Nevidím tady ani stopu po nějakých opravách," ozval se ze šachty Marcův hlas.

"To je ono. Něco se někde zvrtilo, vždyť sám víš, že se moře zbláznilo a nebeská tělesa se chovají divně. Kterým směrem tunel vede? Pokračuje na protější stěně šachty?"

Marco se na okamžik odmlčel.

"Ano, vidím naproti další ústí. Směřuje přímo od středu k okraji," oznamoval Marco. "Původně jsem vám chtěl navrhnout, abychom pokračovali v cestě tunelem, ale -"

"- je lepší postavit se nebezpečí v otevřeném prostoru, než v nějaké uzavřené chodbě, že? Souhlasím s tebou."

Kin otevřela oči. Vznášela se nad požehnanou zemí - spálenou jistě, roztavenou třeba, zničenou možná, ale pevnou!

"Díky," obrátila se ke Stříbřeně. "To ode mě bylo hloupé, co? A přitom mi předkové visívali za kolena z větví."

"To není žádná ostuda," odpověděla jí Stříbřena. "Já zase nenávidím tmu. Každý máme své fobie. Kin? Jsi dost bledá..."

Kin se nepokoušela mluvit. Věděla, že by to nedokázala. Vyrázila ze sebe slabý neartikulovaný zvuk a ukázala prstem.

Ze šachty se něco velmi těžce zvedalo. Potíž byla v tom, že to bylo příliš rozměrné. Jediné, co ji v té chvíli napadlo, byl památník na hoře Tryggvason.

Byla to jedna z největších turistických atrakcí na Valhalle. Do hory, přesněji řečeno do jednoho jejího úbočí, někdo vytesal obrovské basreliéfy, vysoké několik desítek metrů, které zachycovaly tváře presidentů Napólfita, Thorbjorna, Lasičky Mokasína a Teuhtlila.

A přesně to se zvedalo ze šachty - hora Tryggvason s jednou chybějící hlavou - tříhlavá věc. Jen hlava obrácená k nim byla lidská. Ta další mohla patřit obludné žábě a třetí jakémusi hmyzu, obrovské tváře se podivně odporným

způsobem slévaly v jediné hlavě, na jejímž vrcholu seděly tři koruny velké dost na to, aby v nich mohly stát celé domy. Pod hlavami visel chomáč pavoucích nohou, z nich každá měřila přinejmenším sto metrů.

Celý efekt byl ovšem poněkud narušen tím, že podivnou hlavou byla vidět protější stěna šachty.

"Marco?" řekla Stříbřena.

"Myslím, že tady dole už nic víc nezjistím -"

"Minulo tě něco, když jsi sestupoval dolů?"

"Nerozumím."

"Podívej se nahoru, Marco."

"U všech božích řití!"

Kin si přitiskla ruku k ústům.

"Neboj se," uklidňovala ji Stříbřena.

"Čeho bych se měla bát? Tohohle monstra? Jsem v pořádku a začínám mít pěkný vztek, Stříbřeno. Víš, co to je?

Komický strašák, jenom holografická podoba vytvořená s úmyslem postrašit každého, kdo by chtěl náhodou vniknout do šachty a zjistit něco o tom, jak to vypadá v podzemí.

Až se dostaneme zpátky, přísahám ti, že se nebudu ohlížet na to, kdo tuhle atrakci postavil, a postarám se o to, aby za to drazé zaplatil. Aby byl vyhoštěn, aby mu byly zabaveny všechny peníze. Postavili zem, kde lidé na lodích mohou padnout přes okraj světa, kde je pronásledují démoni a musí být pověřiví, protože to je způsob, jak přežít. Začínám to pěkně nenávidět!" Marco se vynořil ze středu plastického obrazu jako raketa. Stal se smítkem v oku Saitanově a jiskřičkou v mozku Božím.

"Je to nehmatatelné. Obyčejný obraz."

Obrovská lidská tvář, vznešená a chladná, se pohnula. Ústa se otevřela a šachtou zazněl těžký a smutný povzdech. A z nebe potaženého černým dýmem sjel oslepující blesk a v jediném okamžiku roztavil samoservar tak dokonale, že kapky tekutého kovu vyletěly vysoko ke kupolovitému nebi.

Do Kinina skafandru bušil déšť. Teď letěli s časem o závod.

Za necelých čtyřicet osm hodin Stříbřena zešílí a spáchá sebevraždu. Kungové, stejně jako lidé, vydrží bez jídla poměrně dlouhou dobu. Mixové to nedokáží.

Kolem zuřila bouře, ale Marco je vedl stále výš a déšť brzy zůstal kdesi pod nimi. Zanedlouho vyrazili z temných mračen do záře místního slunce.

Plálo daleko za nimi, rudé, zlé a napůl zastřené mračny. Pokud se dalo soudit podle oblohy, většina ploché Země trpěla špatným počasím a "špatné" ještě nebylo to nejvýstižnější slovo. Tvar některých mračen byl jednoduše řečeno šílený.

První porušil mlčení Marco. "Máme před sebou ještě šestnáct set kilometrů," řekl.

"To znamená, že stačí, abychom letěli rychlostí něco přes třicet kilometrů za hodinu," podotkla Kin. "Ke středu se dostaneme poměrně snadno, i když si občas uděláme nějakou zastávku na odpočinek."

"Dobrá, doletíme do středu, a co? Myslíš, že tam najdeme nový samoservar?"

"Každý, kdo dokázal postavit plochou Zemi, dokáže postavit samoservar."

"Tak proč potom neopraví tu díru? Eirick, Lothar - to jsou potomci našich stavitelů plochy, kteří se postupně navrátili do stavu barbarství. Nebo jsou všichni budovatelé plochy mrtví."

"Prima, máš nějaký lepší nápad?"

Marco zavrčel.

Stříbřena se držela zhruba pět set metrů za nimi, malý bod na pozadí pestrobarevné oblohy. Chvillemi zabručela, aby dala najevo, že je neustále ve spojení.

"Existuje tady možnost, že tam najdeme servar," přidala se nakonec k hovoru. "To ovšem závisí na tom, jestli tuhle hračku postavila Společnost. Nesténej, Kin. myslím si, že projekt ploché Země by v mnoha směrech odpovídal Programu."

Mimochodem, zhruba osm set metrů za mnou letí havran."

Kin se rozhlédla po mračnách, která ubíhala kolem. Program. Možná, že sama plochá Země byla Program..

Královští vřetenisté, kolečníci, paleotechnové, Chtónové - to všechno byli obyvatelé vesmíru. Vesmír - to byli jeho obyvatelé.

Kdysi dávno astrohistorikové uvažovali v rozměrech obrovské hvězdné scény, nad prázdnými plátny, očekávajícími první tahy štětce života. Dnes se už vědělo, že základní Život vnikl během tří mikrosekund během exploze monobloku. Kdyby se to nestalo, byl by dnes vesmír naprosto nepodstatnou záležitostí. Byl to právě Život, co ovlivnilo jeho růst. Život kdysi sídlil v nekonečných, věčně zvřených prашných oblacích, z nichž později vznikly hvězdy, a každá hvězda byla vlastně kostrou jednoho z obrovských dinosaurů vesmírného Jurského parku, která na sebe dál nabírala vesmírný prach. Pozdější životní formy byly menší a bystřejší. Některé z nich, jako například kolečníci, se ukázali být slepou vývojovou uličkou. Jiní, jako proslulí králové vřetenistů, nebo chamelostudníci, byli úspěšnější, pokud to berete podle toho jediného měřítka, které vývoj hodnotí jako úspěch - přežili mnohem déle. Ale i ty rasy, které si osedlaly hvězdy, nakonec vymřely. Celý vesmír byl vlastně jediným pohřebním polem, kde se na hrobech vršily hrobky a na hrobkách mausolea. Kometa, která ozářila pohanské nebe, byla ještě před několika věčnostmi opotřebovaným tělem proslulého vědce.

Projekt Společnosti byl jednoduchý. Zněl: Učiniť lidstvo nesmrtelným.

Jeho uskutečnění bude nějakou dobu trvat a začalo se ním prakticky nedávno. Jenže když se lidé rozptýlí, byť i jen

řídce, po množství různých planet, změni se na nekonečný počet lidských druhů a některý z nich pravděpodobně přežije. Vřetenisté vymřeli, protože si byli příliš podobní. Lidé ale už teď žili na mnoha světech a měnili se díky odlišným vlivům, ztráceli přičetnost pod různými měsíci a ohýbali se působením všech možných přitažlivostí.

Protože se nedalo říci, že by měl vesmír nějaký přirozený konec, a protože vesmír nebyl jen sám sebou, ale především součtem a výslednicí všech životů, které ho tvořily, rozhodl se Člověk žít navěky. A proč ne?

Uchovejte jezírka men-genů, zakonzervujte nápady; v tom spočívalo celé tajemství. Když jste měli stovku planet, bylo na nich dost místa nejen pro různé vědy, prapodivné víry, nové technologie, ale i pro staré víry, které si vždycky našly nějaký ten koutek, kde si mohly tiše kvést. Země byla jedinou sjednocenou civilizací a právě proto kdysi z vesmíru málem zmizela. Stačí se dostatečně rozptýlit a někde se vždycky najde člověk, který dokáže včas chytit to, co po vás budoucnost hodí.

Lidé ploché Země, střežení démony a obklíčení vodopádem, jakými men-geny by ti mohli přispět ke genetice civilizace? Pokusila se to vysvětlit Marcovi.

"Co jsou to men-geny?" zeptal se jí.

"Men-geny jsou - nápady, přístupy, koncepce, techniky," odpověděla Kin. "Mentální geny. Potíž je vtom, že většina men-genů, které se vyvíjejí tady, na ploché Zemi, ničí svého nositele. Antropocentrismus je jedním z nich."

Nad členitá mračna vyšel světle rudý měsíc. Teď letěli v rozestupu patnácti set metrů, vysoko a rychle, aby co nejlépe využili čas. Kin téměř nespouštěla oči ze Stříbřeny, která se jí jevila jako černá tečka po levici, a přemýšlela.

Samozřejmě, že je naprosto nesmyslné promítat lidské koncepce a lidské myšlenkové vzorce do hlav a chování mimozemšťanů, ale člověk v Stříbřenině postavení by doufal, že se nějaká potrava dříve nebo později objeví. Lidé byli optimisté.

Nedalo se čekat, že mixka bude přemýšlet jako člověk. Bylo příliš snadné uvažovat o jiných inteligentních rasách jednoduše jako o rasách v jiné kůži nebo kožešině, a navíc z chvályhodných a vznešených pohnutek byli lidé podporováni v tom, aby mimozemšťany považovali spíše za lidi legračních tvarů. Jenže to, že se tvorové z cizích planet naučili hrát poker nebo číst latinsky, z nich ještě zdaleka nedělalo lidi.

Krátce řečeno, Kin přemýšlela, kdy Stříbřena spáchá sebevraždu. Napojila se na Marcův okruh a sdělila mu své obavy.

"S tím nemůžeme nic dělat," odpověděl jí. "Já jsem se rozhodl, že dokud se nedostaneme do středu, nevezmu do úst ani kousek potravy, abych tak vyjádřil Stříbřeně svou solidaritu. My se můžeme bez obav živit bílkovinami, které tady najdeme, pokud byly rozborů samoservaru správné."

"Myslíš, že se tak bude cítit líp?"

"My se budeme cítit líp. Navíc tady je ještě jeden problém, který se mi v posledních hodinách vynořil z hlavy. Váhám, jestli se o něm mám vůbec zmínit -"

"Jen se zmiň, zmiň se."

"Podívej se na ten malý panel na svém levém zápěstí. Je tam světélkující oranžová linka v zeleném pruhu. Vidiš ji?"

Kin sklopila oči k levému předloktí.

"Vidím, jenže to není linka, ale oranžový bod."

"Právě, ale měla by to být linka. Dochází nám energie, Kin."

Chvilí letěli mlčky. Pak se Kin zeptala: "Na jak dlouho to odhaduješ?"

"U tebe a mě asi šest hodin. U Stříbřeny tak o hodinu méně. To na druhé straně vyřeší náš problém. Snese se na zem celé kilometry za námi."

"Až na to, že my samozřejmě zůstaneme s ní," řekla Kin klidně. Zdálo se, že její poslední větu Marco neslyšel.

"Kdybychom měli pořád ještě samoservar, nebyl by ten problém tak nepřekonatelný. Střed už není příliš daleko. Mohli bychom přinutit místní obyvatele, aby nás tam dopravili. V myšlenkách se mi objevují stovky nápadů. Mohlo by to být dobrá zábava a ještě lepší zkušenost."

"Zkušenost v jakém směru?"

"Stýkat se s místním obyvatelstvem z pozice nadřazené inteligence. Napadlo mě, že jestli ve středu nenajdeme nic zajímavého, mohli bychom si založit vlastní říši. Tebe něco podobného jistě taky napadlo."

Napadlo, ale jen tak letmo. Kin si chvilku představovala Čingis-Marca, Marca-Césara, Kněze-Marca. On by to dokázal. Čtyřruký král - bůh.

"Jak dlouho odhaduješ, že by to mohlo ploché Zemi trvat, než se dostane do stádia vesmírných letů?" pokračoval v rozhovoru. "Kdybychom si to vytknuli jako cíl, myslím. Vědomosti na to máme."

"Obávám se, že nemáme. Myslíme si, že ano, ale jediné, co umíme, je obsluhovat stroje. Samozřejmě, kosmickou loď bychom mohli postavit během deseti let."

"Tak brzo? Pak bychom mohli -"

"Ne, to bychom tedy nemohli," přerušila ho Kin. Kin už na to také myslela. "Dokázali bychom postavit maximálně primitivní loď poháněnou raketami na pevná paliva, dost silnou právě tak na to, aby prorazila kopuli. Konec konců, dala by se odpálit tak, že by se svrhla přes okraj vodopádu."

"Ze všeho nejdříve bychom museli sjednotit celou plochu," rozvíjel Marco dál její teorii. "To je jednoduchá věc. Dej mi pět set severanů a -"

"Nezapomínej na Stříbřenu," srazila ho v rozletu. "A kromě toho, já do středu vkládám velké naděje."

Ale i tak...

Přemýšlela velmi úporně už předtím, než přišli o samoservar. Se servarem mohli dobýt celou plochu Zemi, vyplnit hlubiny, které po sobě zanechali její stvořitelé. Smířila se už více méně s myšlenkou, že ti už jsou dávno pryč. Bez samoservaru - nejlepší, v co mohli doufat, byl pohodlný život. Bylo zvláštní, že pro její dva společníky by to

pravděpodobně bylo mnohem jednodušší. Oni by byli cizinci, kteří ztroskotali na cizím světě. Ona by byla ztroskotanec mezi lidmi. Je možné, že má mnohem víc společného s Marcem a Stříbřenou, než s těmi barbary, kteří obývají plochou Zemi. Byla to děsivá představa.

"Tyhle pásy přece byly stavěné tak, aby s tebou dokázaly přeletět pomalu půl vesmíru a přistát na nějaké vhodné planetě," zkusila to po chvíli Kin.

"Jenže nikdo nepočítal s tím, že je bude někdo dlouhodobě používat na planetě s běžnou přitažlivostí a ještě při tom neustále měnit výšku," odpověděl jí Marco. "To je maximálně přetěžuje."

"Jo přetěžuje?"

"Když se ti to nelíbí, navrhuju, aby sis stěžovala u výrobce."

"Jak bych si asi mohla - to byl vtip?" zarazila se Kin. "Můj bože!"

Ráno je zastihlo nad polopouští, na které se tu a tam zazelenal ubohý keř. Nebe bylo bez jediného mráčku. Jednou přeletěli nad karavanou velbloudů, které by si byli pravděpodobně ani nevšimli, kdyby se po písku neposunoval její článkovaný stín.

V noci se malíčko uchýlili od svého kursu a podle Marcova odhadu teď letěli údolím Eufratu a Tigridu.

"Takže jsme někde v oblasti jihovýchodního Turecka," uvažoval Marco. "To znamená Bagdád," dodal toužebně. "Hrozně bych si přál vidět Bagdád."

"Proč?" zajímala se Kin.

"No, když jsem byl ještě malý, mí adoptivní rodiče mi koupili knihu pohádek, kde vystupovali, no, jak bych to řekl, džinové, kouzelné lampy, létající koberce a takové věci. Udělalo to na mě velký dojem."

"Ne abys nám teď navrhnul přistání," varovala ho okanzitě Kin. "To ať tě ani nenapadne! Přece jen ale přeletěli nad městem, ve kterém stálo velké množství nízkých bílých domů a větších budov se zvláštními kopulemi a podivnými, štihlými věžemi. Za hradbami města se rozkládalo další město, postavené ze stanů a plátěných přístřešků. Řeka, na které město leželo, měla po proudu zřetelně jinou barvu a podle toho, jak hluboko byla zapadlá ve svém řečišti, se dalo mluvit o suchu. Slunce vystoupilo dost vysoko a země pod nimi se začala lesknout."

O dva kilometry dál došla Stříbřeně energie. Nedalo se mluvit o pádu - všechna slábnoucí energie určená k dopřednému pohybu se obrátila vertikálním směrem a jemně postavila mixku na zem.

Oba její společníci ji následovali a všichni tři se zastavili v malém hájku pokřivených, sladce vonících stromů. Když si Kin sundala helmu skafandru, udeřil ji rozpálený vzduch jako dech pekla. Je tady až příliš horko, pomyslela si. Žádný div, že jsou pole napůl spálená. Z místa, kde stojí, vypadala řeka jako hnědočervený had, který se plazí mezi obrovskými kusy popraskaného bahna.

"Dobrá," řekla nezávazně. Myslela si však tak, a je po všem.

"Tak vážně nevím, co teď," řekl Marco a urychleně se přesunul do nejbližšího stínu.

"To chceš říct, že nemáš žádný plán?"

"Jak to myslíš?"

"Zapomeň na to." Kin usrkla vody ze zásobníku skafandru. Tohle si teď bude muset taky hlídat.

Stříbřena seděla opřená o kmen jednoho stromu a lhostejně hleděla k městu. Slunce se změnilo v rozžhavený měděný nýt, zaražený do nebe podobného rozpálenému kovovému plátu.

Pak řekla: "Právě se odtamtud vzneslo letadlo." Podle vzhledu byl neobyčejně starý, s tváří svaštělou jako vysušené jablko. Dlouhý šedý plnovous měl pečlivě vytvarovaný. V jeho očích nebylo vidět ani bělmo, ani žádný výraz. A už v žádném případě nebyl překvapený.

Že by jeden z budovatelů plochy? Zatímco Kin pozorovala, jak s ním Stříbřena hovoří, při čemž oba seděli se zkříženýma nohama ve stínu stromů, Kin rychle přemýšlela, kombinovala a odvozovala. Jeho oblečení nebylo nic jiného než okázalá pestrobarevná směsice orientální nádhery - ale ona zdaleka nebyla znalcem místní módy. Letadlo bylo technicky celkem pokročilé a uměl s ním bezchybně zacházet - v této chvíli bylo složeno ve vaku, přehozeném přes rameno starcova společníka - obrovského svalnatého muže, který na sobě neměl nic jiného než bederní roušku, a na tváři kyselý výraz. V rukou svíral dlouhý zakřivený meč a nespouštěl oči z Marca.

Kin se přesunula ke kungovi.

"Tak by mě zajímalo, kde má schovaný svůj paprskomet," nadhodila. "Marco, vzpomínáš si, jak jste mi se Stříbřenou říkali, že v nejhorším bych tady přežila na základě sexuálních vztahů?"

"Jistě, ty tu výhodu máš."

"Dobrá, tak na to klidně zapomeň."

"Co se stalo?"

"Prostě na to zapomeň. Táhle náš tlustý přítelíček s mečem je -" zarazila se a měla vztek sama na sebe, protože cítila, jak rudne. "Marco, copak si z té své pohádkové knihy už nic jiného nepamatuješ?"

Marco se s bezvýraznou tváří na okamžik zamyslel. Pak zamrkal. "Aha, ano," přikývl. "Ty myslíš, že je to... ten... no... euník."

"No, vzhledem k času a místu, na kterém se vyskytujeme, zase moc unikátní není," odpověděla Kin a obrátila se ke Stříbřeně. Mixka k ní zvedla hlavu. "Mohla by to být arabština," řekla. "Nikdy jsem se nesetkala s nikým, kdo by tou řečí mluvil. Zkoušela jsem trochu latinu, které rozumím, ale nezabral. Jediná věc, kterou se mi zatím podařilo zjistit, je, že chce naše skafandry."

Kin s Marcem si vyměnili pohledy. Po kungově tváři se rozlil výraz téměř ehftnické lstivosti.

"Řekni mu, že jsou velmi drahocenné," řekl Stříbřeně. "Řekni mu, že bychom je nevyměnili ani za jeho létající přístroj. Řekni mu, že se potřebujeme dostat co nejrychleji na pobřeží."

"Na to ti nikdy neskočí," ušklíbala se Kin. "Kromě toho víš, že v pasech už nezůstává skoro žádná šťáva."

"To je jeho problém," mrknul na ni Marco. "Mám plán. Ale ze všeho nejdřív bych chtěl vidět, jak funguje ta létající věc. Řekni mu, že tady je na jednání příliš horko - a to je navíc pravda."

Sledovali dlouhou výměnu kostrbatých frází a slov, pronášených v různých rovinách nedůvěry a úžasu. Nakonec muž přikývl a vstal, při čemž pokynul svému průvodci.

Obr postoupil kupředu, otevřel vak a podal svému pánovi - jinak se to nazvat nedalo -

U všech d'áblů, pomyslela si Kin, je to opravdu létající koberec. Neradi tomu tak říkáme, protože to zní šíleně.

Měřil zhruba dvakrát tři metry a byl zdoben složitým geometrickým vzorem v modré, Červené a zelené barvě.

Roztažený na zemi bezduše kopíroval všechny nerovnosti.

Muž řekl jakési slovo. Do vzduchu se vznesl mráček prachu, protože koberec se narovnal a zvedl několik centimetrů nad zem; Kin měla dojem, že slyší tichoučký bzukot. Nepohnul se, ani když na něj vstoupila Stříbřena. Muž s mečem seděl za nimi. Starec pronesl další slovo. Země kolem nich se bezhlučně propadla do hloubky.

"Jeden by mohl povrch té látky pokrýt pružnými tahovými jednotkami," ozval se po chvíli Marco a hlas demonstrativně plný odvahy se mu chvěl opravdu jen velmi nepatrně. "Jenže co energie? Kde bys vzala tak ploché baterie?"

Podobné myšlenky se pravděpodobně honily hlavou i Kin, protože s hlavou skloněnou ke kolenům upírala mírně skelný pohled na barevný vzor a snažila se, aby jí oči náhodou nezabloudily k okraji koberce. Cítila, že se Marco po milimetrech posunuje k ní.

"Ty jsi taky nervózní?"

"Já si jen uvědomuju, že od hlubiny pode mnou mě dělí jen několik milimetrů neznámého létajícího stroje," odpověděl jí nejistým hlasem.

"Ale v létajícím pásu jsi nervózní nebyl."

"Jasně, jenže ten je v univerzální stoleté záruce. Jak dlouho myslíš, že by se výrobce udržel v obchodě, kdyby jeden jediný pás zklamal?"

"Já bych řekla, že z tohohle člověk nemůže vypadnout ani kdyby chtěl," vmísila se jim do hovoru Stříbřena. Udeřila tlapou do vzduchu vedle sebe a ozval se zvuk, jako kdyby někdo udeřil pěstí do kusu rosolu.

"Ochranné pole," zabručela. "Zkuste si to sami."

Kin opatrně vystrčila ruku přes okraj koberce. Bylo to jako strkat ruku do sirupu a když přitlačila, měla pocit, že se opírá o skálu. Ali Baba se otočil, lišácky se ušklíbl a něco zabřebentil.

Když koberec nakonec znovu přešel do vodorovného letu, vládlo na jeho palubě hluboké ticho. První promluvil Marco, který prohlásil poněkud příškrčeným hlasem: "Řekni tomu šílenci, že jestli ještě jednou zkusí něco takového, zabiju ho."

Kin pomalu uvolnila prsty křečovitě zaťaté do vzorované látky.

"Buď diplomat a vymačkej z toho co nejvíc. Chce to jenom správnou taktiku," cedila mezi zuby. "Řekni mu, že jestli ještě jednou zkusí něco takového, nezabiju ho, ale zmrazím nějakým strašlivým způsobem," dodala krvežíznivě.

Dvojitý přemet s trojitým výkrutem!

Takže tady, v uměle vytvořené přitažlivosti plochého světa, někdo dokázal spojit tahová pole a vokální ovládání do jediného neuvěřitelně plochého létajícího balíčku.

Napadlo ji, jakým způsobem ho Marco chce asi ukrást.

Snesli se nížko nad střechy města. Kin viděla, jak lidé v ulicích zvedají hlavy vzhůru, ale pak se dál lhostejně věnovali svým povinnostem. Jak se zdálo, byly tady kouzelné koberce běžnou věcí.

Přistáli na ploché střeše malého paláce, skupiny nízkých bílých budov s ústřední kopulí a dvěma štíhlými věžemi. Za vysokými ozdobnými zdmi byla zahrada - tak to bylo dost divné...

"Musí mít vlastní zdroj vody," řekla Kin nahlas.

"Proč?" naklonil se k ní Marco.

"Všechno široko daleko je vyprahlé na troud. Tohle je jediné opravdu zelené místo, které jsme za celý den viděli."

"Jestli patří k tvůrcům ploché Země, tak by mě to nijak nepřekvapilo," odpověděl jí Marco. "Jenže o tom velmi pochybuju."

"Já taky," zaduněl Stříbřenin hlas. "Přitom zachází s tím létajícím přístrojem velmi zkušeně a naše skafandry s pásy v něm vzbudily jen opatrnou chtivost, ale žádný údiv. Myslím na to, jestli se tady nemůže jednat o nějaký přísně uzavřený tajný řád, který si předává dědictví po tvůrcích ploché Země spolu se vším technickým zařízením a relikty, aniž přesně chápou jejich možnosti, význam a vnitřní funkci, a prostě je užívá. Tak jako by se mohl domorodec snadno naučit řídit pozemní vozidlo a při tom si myslet, že ho pohánějí malí koně běžající pod kovovou kůží."

Ali Baba předvedl dokonale přistání, koberec klidně a pomalu proletěl nad terasou a vletěl vysokým obloukovým oknem do rozlehlé místnosti. Chvilku se vznášel nad podlahou tvořenou nádhernými dlaždicemi a pak se lehce snesl na zem.

Starec vyskočil a zatleskal rukama. Ve chvíli, kdy se ostatní pokoušeli rozhybat zdřevěnělé údy, v Marcově případě především všech dvacet prstů, zaťatých do koberce, naplnila místnost řada sloužících. Nesli ručníky a velké misky.

"Doufám že v tom nesou vodu," zavrčel Marco, "protože se to chystám vypít."

S hlasitými zvuky ponořil hlavu do jedné z nádob a vzbudil tak mezi sloužícími mírný úžas. Stříbřena zvedla svou mísu a když k ní nejprve opatrně přičichla otevřela ústa velikosti středního tunelu a vlila si obsah hrdla. Kin se ze své misky napila s noblesním přístupem dámy a zbytek použila k tomu, aby si opláchla obličej.

Pak se teprve pořádně rozhlédla kolem.

V prostoru nebyl skoro žádný nábytek. Místnost vypadala jako překrásně vyzdobená prázdná krabice. Stěny byly

pokryty složitými geometrickými a květinovými vzory a u vzdálenější stěny stálo několik velkých paravanů. Vedle nehybného koberce stál podlouhlý stůl, jehož horní deska byla zhotovena z jediného hladkého a silného kusu křišťálu. AU spolu se sloužícími zmizel. Stříbřena se rozhlédla kolem.

"Ta voda byla ledově studená," prohlásila. "Byly v ní dokonce ledové krystalky. Ukažte mi vodu s ledem a já vám ukážu civilizaci."

"Kdekoliv jinde by to znamenalo lednici a chladicí systémy," připustila Kin, "ale tady bych se byla skoro ochotná vsadit, že jim po domě pobíhají démoni ohně a mrazu."

Marco přešel ke koberci a pozorně si jej začal prohlížet. Pak se na něj postavil a vyřkl ovládací slovo.

"Řekla bych, že reaguje jen na konkrétní hlasový vzorec," prohlásila Stříbřena, aniž otočila hlavu. Marco tiše zaklel.

Zpoza zástěn vyšel Ali Baba, následovaný dvěma muži s meči. Nesl malou černou skříňku na polštářku z rudého hedvábí.

Vrhl kosý pohled na Stříbřenu a vypravil ze sebe několik slov v lámané latině.

"Chystá se přivolat - hm - ,toho-který-mluví-všemi-jazyky'," obrátila se Stříbřena ke svým společníkům. "Alespoň tak jsem mu rozuměla."

Zatímco ho pozorovali, položil skříňku na podlahu a otevřel víčko. Věc, kterou vytáhl, byla pro Kin skutečnou záhadou. Vypadala jako malá plochá čajová konvice, vyrobená ze zašlého zlata.

Ali Baba věc přetřel rukávem.

"Cožpak mi nikdy nedopřeješ klidu, čaroději?"

TO, dost nezřetelné, se objevilo v oblaku purpurového kouře několik metrů daleko. Kin bylo okamžitě jasné, proč Marcova podoba muže nijak nezaskočila - jestliže byl zvyklý komunikovat s věcmi jako byla tahle, byl zvyklý opravdu na všechno. Zjevení bylo vysoké zhruba jako velký člověk, nebo přesněji řečeno, bylo by tak vysoké, kdyby stálo vzpřímeně. Jenže ono bylo ohnuté v půli, přičemž mu dvě neobyčejně obrovské a svalnaté paže pokryté zlatými šupinami sloužily jako přední pár nohou. Kolem krku se mu vlnil prstenec chapadel. Tvář to mělo podlouhlou, vzdáleně připomínající koně, a to vše bylo korunováno dvěma špičatými ušima a dvěma řídkými kníry, které mu splývaly až na zem. Temeno hlavy mu kryl malý kloubouček ve tvaru obráceného květináče.

"Vězte, Vy Všichni, Že Jméno Mé Jest Azrifel," začalo stvoření zpěvným hlasem, "Džin - Vládce Pouští, Postrach Tisíců, Bič Milionů, A Musím Čestně Přiznat, Otrok Lampy. Co Si Přeješ Tentokrát, Pane?"

Čaroděj pronesl dlouhou řeč. Džin se otočil tváří k naší trojici.

"Můj Pán Abu Ibn Infra Vám Předává Svě Uctivé Pozdravy A Vítá Vás Do Svého Skromného Příbytku A Takové Ty Věci. Máte-Li Hlad, Stačí, Když Poručíte Stolku. Vaše Přání Je Jeho Rozkazem. Takových Zázračných Věcí Je Tady Kolem Mnoho," dodal.

Kin přidřepala ke stolku a začala si ho pečlivě prohlížet. Deska byla skutečně z jediného kusu, ale když ho teď viděla zblízka, všimla si, že deska není zcela čirá, ale že se v ní pohybuje něco jako velmi slabá mlha.

Pomyslela na okurku, salát ze zelených paprilionů a skořicovou zmrzlinu, kterou si kdysi kupovala v Grnhově starém krámku, který se jmenoval Grnhovy Domácí potraviny a cukrovinky ve Skvělově, zmrzlinu, na níž Grnh odmítl prodát recept výrobcům samoservarů. Nahoře měla vždycky jednu obrovskou višni. Při té vzpomínce Kin cítila, jak se jí v ústech sbíhají sliny.

Pohár vyrostl ze stolu. Mlha v křišťálu zavířila a nahoře najednou stál ojíněný pohár se zmrzlinou. Na vrcholku zmrzliny byla velká tmavá višně a sklenice stála na malé kartónové podložce. Kin ji zvedla a zatajil se v ní dech.

Podložka byla ve známých barvách - modré, černé a bílé a obrázek na ní znázorňoval neforemného tučňáka ve vysoké kuchářské čepici. Po obvodu byl nápis - Grnhovy Domácí potraviny a cukrovinky, roh Skralovy a Vysoké ulice, Horní čtvrť, Skvělov, 667548, Tregin Grnh a Hnízdo bratří, reg. zn. NÁŠ MRÁZ - VÁŠ ŠPÁS.

Marco se podíval na podložku a pak upřel pohled na proměnlivé stíny ve stolní desce.

"Nevím, jak jsi dokázala tohle," řekl opatrně, "ale já jsem myslel na to jídlo, které podávali ve speciálním obchodě Henryho Koně, což byl opravdový kungský bar na Nové -"

Umlknul, protože jídlo, o kterém mluvil, se zhmotnilo na stole. Objevila se tam velká mísa z těžké kameniny, v níž byla jakási hustá tekutina, pokrytá silným škraloupem, pod kterým se chvěl vnitřním napětím skutečný obsah.

"Musí to být založeno na telepatii," řekl nejistě. "Je to prostě telepatický samoservar. Tak se do toho dej, Sřibřeno, já přijdu na řadu potom, ale řeknu ti, že mám pěkný hlad."

"Jo, tak ty máš hlad," usekla Stříbřena. Zabubnovala prsty na okraj stolku a řekla opatrně:

"Představuju si klasický obřadní truduk."

Stíny ve stolní desce zavířily a zmizely. Stříbřeniny prsty znovu zabubnovaly na okraj stolu.

"Uzený guaracuc s grintzy?" řekla.

V ploše stolní desky se objevil nezřetelný stín a vzápětí zmizel.

"Dadus v Brindži? Šakueský sladký chléb? Xikua? Sušené Qumqumy?" Kin si povzdechla a odsunula zmrzlinový pohár, aniž ho ochutnala.

"Je Tady Nějaký Problém?" zeptal se Azrifel.

"Stůl nedokáže dodat mixké bílkoviny," odpověděla mu Stříbřena, sedla si a malomyslně přitáhla kolena k bradě.

"Co Je To Bílkovina?"

Abu Ibn Infra si pohodlně sedl ke vzdálenému konci stolu a natáhl ruku po sklenici narůžovělé tekutiny, která se před ním zhmotnila.

Azrifel se neklidně ošil a když Ibn Infra promluvil, přikývl a obrátil se ke Kin.

"Můj Pán Si Přeje Pohovořit O Vašich Létajících Šatech A Podobných Věcech." Další krátký rozhovor. "Můj Pán Předává Uctivé Pozdravy Spolusběratelům a Nabízí Výměnou Za Všechny Tři Létající Obleky Zrcadlo

Které-Vidí-Všechno-At'-Je-To-Sebedál A Dva Bezedné Váčky."

Kin na sobě cítila pohledy svých dvou společníků. Nadechla se a začala: "Když prozatím opomenou směšnost jeho nabídky -" cítila totiž, že kdyby dostatečně nesmlouvala, mohl by to stařec považovat za slabost "- tak musím říci, že přicházíme z daleké země a nejsme si zcela jisti, co myslí výrazem 'sběratelé'. Sběratelé čeho?"

Abu Ibn Infra se zamračil a zaposlouchal se do překladu. Nakonec vyplívl odpověď. Kin by byla nikdy nevěřila, že někdo dokáže vyplivnout odpověď v délce několika vět, ale on to dokázal. A jak!

"Můj Pán Cítí Velký Úžas. Vlastníte Dary Boží A Při Tom Neznáte Sběratele. On Říká: Jak Je To Možné?"

"Poslyš, démone," řekla Kin, "ty to víš. Jsi projekce jako Sphandor. Nebo ne?"

"Nemám Dovoleno Odpovídat Na Tuto Otázku V Tomto Časovém Bodě," odpověděl jí Azrifel bez zaváhání. "Jste Ve Sračkách Až Po Uši, To Je Všechno, Co Vím. Jestli Si Myslíte, Že Z Tohohle Průseru Vyváznete Živí, Pak Mohu Říci Jen Ha, Ha, Ha!"

"Já to zabiju!" zasyčel Marco a začal vstávat. Ibn Infrový strážce neklidně sevřely své meče.

"Sedni si!" okřikla ho Kin. "A ty, démone, odpověz na mou otázku. Kdo je to sběratel?"

"Můj Pán Říká, Že To Není Žádné Tajemství. On Sám Byl Kdysi Chudý Rybář, Ale Pak Jednou, Když Kuchal Rybu, Našel V jejích Vnitřnostech Dar Bohů, Tedy Tu Lampu, Již Jsem Poníženým Služebníkem. Jsem Azrifel Z Deváté Říše Prokletých. Dokážu Najít Cokoliv - Dokonce I Způsob, Jak Hovořit S Vámi. V Tom Je Má Moc.

Celých Pět Let Jsem Otročil Pro Tohle Vyskákané Staré Prase, Pro Tohohle Nafoukaného Zbohatlíka, Bývalého Smrdutého Rybáře. A Shromažďoval Do Tohohle Paláce Ty Dary Boží, Které Ještě Neskončily Ve Sbírkách Jiných Sběratelů. Nosil Jsem Mu I Ty Dary Boží, Jejichž Majitelé Měli Tu Smůlu, Že Mají Démony Slabší Než Jsem Já. Propátral Jsem Mořské Hlubiny A Nitra Sopečných Jícňů, Sestoupil Jsem Do -"

"Počkej," přerušila ho Kin. "Takže létající koberec, stolek a ty ztracené sáčky na peníze, to jsou pro něj pouhé magické předměty?"

"A Nejsou Snad?" odpověděl démon s mazaným úšklebkem.

"Přesně, jak jsem si myslel," zavrčel Marco. "Je to prostě obyčejný, nic nechápající člověk, který neví o původu plochy o nic víc, než kdokoliv jiný z místních obyvatel. Zbavím se těch strážných, pak lapneme jeho a zmizíme na koberci."

"Počkej ještě okamžik," zarazila ho Kin. "Proč? Neví nic víc, než jak obsluhovat ty hračky, které mu tahle obluda nanosila."

Kin zavrtěla hlavou. "Víš co? Zkusme ještě jednou trochu diplomacie." Pak se znovu obrátila k démonovi. "Démone, řekni svému pánovi, že nejsme Sběratelé. Vyměníme s ním ale tyhle létající šaty, když nás na svém létajícím koberci dopraví na kulatý ostrov, který leží na jihovýchod od zdejšího pobřeží."

V okamžiku, kdy ta slova vypustila z úst, jí bylo jasné, že řekla něco, co neměla. Když dozněl Azrifelův překlad, Abu Ibnova tvář zbělela jako stěna.

Marco si těžce povzdechl a vstal. "Tak, a tady všechna diplomacie končí," řekl a vrhl se kupředu. I Azrifel se vrhl kupředu. Ve vzduchu se něco šedomodře zamihalo a slabě zahřmělo. Pak se démon bez sebemenšího zranění znovu objevil na svém původním místě. Marco zmizel.

"Co jsi s ním udělal?"

"Byl Přenesen Na Bezpečné Místo, Nezraněn S Výjimkou Několika Spálenin Vzniklých Třením Vzduchu."

"Aha. A výkupné za něj budou naše létající šaty, že?"

Abu Ibn promluvil. Démon se obrátil ke Kin. "Ne, Můj Pán Říká, Že Teď Už Ví, Že Pocházíte Z Jiného Světa. Už Se Tady Před Nějakým Časem Objevil Jiný Takový Poutník, Který -"

"Jago Žarlo?" zpozorněla Kin. Abu na ni vrhl pátravý pohled.

"Ten šílenec!" zamračila se Stříbřena.

"Tak Se Jmenoval," přikývl démon. "Byl To Blázen, Který Zneužil Naší Pohostinnosti. Ukradl Předměty Z Naší Sbírky. I On Hledal Zakázaný Ostrov."

"Co se s ním stalo?" zeptala se Kin. Démon pokrčil rameny.

"Uprchl Odsud S Kobercem, Bezedným Sáčkem A Pláštěm Neobvyklé Síly. Dokonce Ani Já Jsem Ho Nedokázal Najít. Můj Pán Ale Cítí, Že Všechno Ještě Není Zcela Ztraceno."

"Ne?"

"Získal Troje Létající Šaty, Dva Démony A Tebe."

Kin vyskočila a otočila se. Venku na terase se objevil větší počet sloužících a byli to samí lučištníci. Na okamžik ji napadlo, zda by neměla zapnout pás na nejvyšší výkon a pokusit se uniknout. Bylo však velmi pravděpodobné, že by byla zasažena, a pochybovala o efektivnosti lékařské vědy ploché Země. Ale ani to by v žádném případě nevyřešilo Stříbřenin problém.

Nakonec propukla v trpký pláč plný hlubokého zármutku a beznaděje.

Slyšela krátký rozhovor mezi démonem a jeho pánem. Pak Abu Ibn přivolal dvě služebné ženy, které které k ní přistoupily z obou stran.

Zachytila pohledem Stříbřeninou lhostejnou tvář a pak už ji obě ženy vedly bludištěm zdobených chodeb, oblouků a volně rozestavěných zástěn. Za nimi kráčel jeden ze strážců s taseným mečem.

Ženy k ní neustále starostlivým tónem promlouvaly. Nakonec dorazili k obloukovému vchodu, kam s nimi strážce nevešel. Zůstal před ním a postavil se tam na stráž. Kin na krátko obklopila skupina drobných tmavookých žen ve sporém oblečení, ale starší z jejich dvou průvodkyň je rychle rozehnala. Cítila, jak jí laskavé paže pomáhají na lehátko. Sedla si a upřela pohled do prázdna.

O něco později se objevila další žena středního věku a přinesla Kin jídlo. Kin k ní zvedla vděčný pohled. I přes

podivný a silný make-up bylo vidět, že ji žena pozoruje s prostou, ale upřímnou účastí. Proto se jí Kin v duchu omluvila a udeřila ji tak ohleduplně, jak to jen šlo. Žena si tiše vzdychla a sesula se k zemi, ale to už Kin běžela napříč místností.

Proběhla několika vzdušnými komnatami, ale v hlavě jí zůstal jen zmatený sled fontánek, zpěvných ptáků a znučených žen, rozvalujících se na velkých polštářích. Ženy na ni zíraly pohledy očí podmalovaných kohlem a právě když začínaly křičet, narazila Kin do sloužícího s velkým podnosem v rukou.

Daleko za sebou zaslechla vyděšené výkřiky, které signalizovaly, že se nerozhodný strážce nakonec přece jen odvážil vstoupit do serailu.

Kin doběhla na rozlehlou verandu, chvilku uvažovala o tom, že se spustí dolů na nádvoří, ale pak se naopak vyšplhala po lehké mříži, která se pod její vahou nebezpečně otřásala, nahoru. Ocitla se na ploché střeše v neúprosné záři poledního slunce.

Výkřiky zdola dávaly tušit, že strážce dorazil na verandu. Udýchaná Kin se vrhla na břicho, přitiskla se ke střeše a doufala, že strážce dojde k názoru, že zvolila tu jednodušší cestu a seskočila do dvora. Nedošel. Rozhostilo se náhlé ticho, přerušení namáhavým dechem někoho, kdo se pokouší vyšplhat vzhůru.

Pak zapraskalo dřevo, zazněl dlouhý výkřik a ten náhle ustal se zvukem, jaký se ozývá, když neohrabaný muž dopadne z výšky na kamenné dlaždice.

Kin přeběhla střechu k bližší z obou štíhlých věží, které z ní vyrůstaly. Nebyla to právě nejmoudřejší volba, ale nic jiného ji nenapadlo. Na úpatí věže byl otevřený obloukový vchod a od něj stoupalo vzhůru úzké točité schodiště. Když Kin vběhla do věže, měla dojem, že ji ovál ledový dech. Po strašlivém vedru na rozpálené střeše na ni působil kamenný prostor schodiště jako lednice. Schodiště nahoře končilo v kruhové místnosti s nezasklenými okny, kterými byl dokonalý výhled na celé město. Kin se začala rozhlížet zšeřelou místností. Kolem to vypadalo jako ve skladišti. U stěny stálo několik srolovaných koberců a vedle nich otevřené truhlice přetékající věcmi. O trojnohý stůl, pokrytý přehrášlí předmětů, připomínajících pozůstatky opileckých orgií, se opírala velká bronzová socha v oděvu vzdáleně připomínajícím středomoří. Bylo tam i několik mečů, a jeden z nich na první pohled vypadal - Kin si jej pečlivě prohlédla zblízka, protože tomu nemohla uvěřit, ale druhý pohled potvrdil to, co se jí na první pohled zdálo - že je do poloviny zabodnut v kovadlině.

Uprostřed místnosti byla socha koně v životní velikosti, odlitá z jakéhosi temného kovu. Svaly měla dokonale propracovány, ale koncepce sochy byla naprosto nenápaditá, zvíře jen tak stálo na všech čtyřech nohou a se skloněnou hlavou zíralo do země.

"Krámy," ulevila si Kin. Pokusila se přetáhnout jednu těžkou okovanou truhlu přes úzký vstupní otvor v podlaze, ale nakonec to vzdala a sedla si na ni. Zezdola se neozýval jediný zvuk.

"Tady by se člověk mohl bránit celé týdny," pomyslela si. "Tedy kdyby měl dost vody a jídla." Jídlo! Toužebně si připomněla magický stolec, ale uvědomila si, že by se klidně spokojila i se samoservarem. Jenže tam dole se nedokázala najít, rozhodně ne tvář v tvář zoufalé Stříbřené. Obě věděly, že se mixka během dvou dnů změní v strašlivou všeničící sehnou.

"Marco? Stříbřeno?" zašeptala. Na pátý pokus se jí ozval Marco.

"Kin! Kde jsi?"

"Jsem v - je tam někdo s tebou?"

"Jsem v ZOO! Tomu bys nevěřila! Musíš nás dostat ven!"

"Já jsem v nějaké místnosti plné starých krámů. Musím počkat do tmy. Kde vás přesně najdu?"

"Předpokládám, že jsme někde v prostoru paláce. Musíš si pospíšet! Jsme se Stříbřenou ve stejné kleci!"

"Co děláš teď?"

"Obličeje."

"Ó já!"

"Cože?"

Kin si povzddechla. "Udělám, co budu moci," řekla. Přešla k jednomu oknu a vyhlédla ven. Kdesi v dálce někdo křičel, ale rozpálená střecha hluboko pod ní byla prázdná. Jak si všimla, vysoko na nebi se vznášela malá černá tečka. Jedno z Božích očí, ať už byl Bohem kdokoliv.

Většinu mečů nedokázala zvednout ani oběma rukama.

"Postavme se k tomu čelem," řekla si. "Tak především, jakým způsobem chceš zaranžovat to hrdinské zachránění v poslední chvíli?"

Na druhé straně se to od tebe očekává. Většina ras pohlíží na lidstvo jako na nezbytnou šílenou složku, bez které se neobejde žádné větší společenství."

Ustoupila od okna a zavadila o stůl. Džbán, který na něm stál, se zakýval a převrhl. Začala z něj vytékat rubínová tekutina, která kolem sebe šířila nakysle vinný pach a nepřetržitým tenkým pramínkem stříkala na podlahu. Kin proud chvíli pozorovala a pak džbán opatrně postavila.

Zašplouchalo v něm.

Nahlédla dovnitř a viděla, jak hladina kapaliny pomalu stoupá. Počkala, až se džbán naplnil až po okraj, pak ho uchopila za ucho, rozstřílela víno po celé místnosti a udeřila dnem nádoby ze všech sil o stůl.

Ozvalo se zasyčení a místností se rozšířila slabá vůně ozónu. Po podlaze se rozletěly kusy slabého laminátu plné tištěných spojů.

"Prima," řekla tiše. "Tak to je fakt prima. Když to nemají na svědomí víly nebo jiné nadpřirozené síly, je všechno v nejlepším pořádku." Na druhé straně Společnost nevěřila ani na efektivní přenos hmoty vysíláním. Ale mohl to například být miniaturní samoservar, který nasával molekuly okolního vzduchu. Rozhodla se, že bude věřit na cokoliv s výjimkou magie.

Dole u paty schodiště se něco pohnulo.

Neměla se kam ukrýt. Ne, zpět - věž se přímo hemžila místy, kam by se mohla ukrýt, ale ani jedno z nich jí neskýtalo záruku, že v něm nebude po delším pečlivém hledání objevena. Kin vytáhla jeden meč z nedaleké hromady a přemýšlela o tom, zda má useknout první hlavu, která se vynoří nad schodištěm.

To by asi vůbec nebylo jednoduché. Zvedla hlavu k malému poklopu ve stropě a rozhodla se, že ten se bude bránit mnohem snáz. Kromě toho si pomyslela, že jestli poklop vede ven na střechu, tak ji možná uvidí havran -jako kdyby jí to mohlo nějak pomoci. Ale v každém případě, když se dostane tam nahoru, nebude muset útočníkům sekat hlavy, budou stačit prsty.

Přistoupila k soše koně, vstrčila nohu do třmene, vystoupila na sedlo, postavila se na špičky a zkoušela otevřít padací dvířka.

V koni to zabzučelo. Kin se lekla, zapotácela a padla obkročmo přímo do sedla. Náraz byl dost silný, aby jí téměř vyrazil dech. Pak zjistila, že nemůže pohnout nohama. Vyděšeně sklopila oči. Z koňských boků se vysunuly měkce vyložené kovové čelisti a jemně, ale pevně ji zajistily v sedle.

Koňský krk, který měla přímo před očima, se zvedl, hlava se otočila o sto osmdesát stupňů a kůň upřel na Kin jasné hmyzí oči.

"VAŠE PŘÁNÍ JE MÝM ROZKAZEM," ozvalo se Kin v hlavě.

"Ke všem ďáblům!"

"TYTO KOORDINÁTY NEDÁVAJÍ SMYSL."

"Ty jsi robot?"

Zaslechla cvaknutí a ucítila jemné chvění.

"JSEM PROSLULÝ MECHANICKÝ KŮŇ AHMEDA, PRINCE TREBIZONDSKÉHO."

Kin zaslechla na schodišti plíživé kroky.

"Dostán mě odsud!" požádala naléhavým šepem.

"PROSÍM, CHYŤ SE OTĚŽÍ. PROSÍM, SKLOŇ HLAVU. V PŘÍPADĚ NEVOLNOSTI BĚHEM LETU POUŽIJ PŘÍLOŽENOU NÁDOBKU."

Pak se uvnitř zvířete ozval tupý úder a zvuk mohutných převodů, které se rychle roztáčely. Kůň vyrazil. Když jediným plynutím pohybu vyskočil ven, vrhla se mu Kin hluboko na šíji, aby se vyhnula hornímu okraji okna. Pak už byli venku, kůň cválal rudou oblohou a jeho nohy pravidelně bily do vzduchu.

Kin si prohlédla meč, který stále ještě svírala v ruce. Byl uhlově černý a až nepřirozeně lehký, ale snad bude stačit. Je velmi nepravděpodobné, že by se už Abu Ibn Infrovi podařilo zjistit, jak se ovládají pásy skafandrů, takže se dá předpokládat, že jeho jediným vzdušným dopravním prostředkem je koberec.

Kdyby došlo k vzdušnému souboji, dávala přednost tomu sedět na koni.

"TVÉ DALŠÍ PŘÁNÍ JE MÝM ROZKAZEM."

""Můžeš začít tím, že mi vysvětlíš, na jakém principu létáš," řekla Kin, která očima pátrala v zahradách pod sebou.

"STVOŘIL MĚ MÁG ABANAZZARD. LÉTÁM DÍKY VYUŽITÍ SDRUŽENÉHO STROJE PRO ZVEDÁNÍ ZÁTĚŽE, KTERÝ OVŠEM VYŽADUJE V KAŽDÉM KRITICKÉM ČASOVÉM BODĚ OPAKOVANÝ ZÁSAH DŽINA ZOLÁHA."

"Znáš ZOO umístěné na palácové půdě?"

"ANO."

"Přistaň tam."

"SLYŠÍM A POSLOUCHÁM, Ó PANÍ."

Kůň se rozběhl ve stále se zužující spirále. Kin stačila letmo zachytit pozvednuté tváře, když se kůň hnal zhruba ve výši střechy zpět k paláci. Kolem se mihla řada zaprášených stromů a Kin si uvědomila, že přistávají v široké uličce mezi dvěma řadami klecí. Podivná vězení vypadala v houstnoucím šeru bezútěšně a poněkud strašidelně.

Její oř přistál hladce a jeho kopyta plynule přešla z běhu vzduchem do běhu po udupané zemi. Něco se vrhlo na mříže nejbližší klece a Kin zachytila nejasný obrázek křídel a zubů. Spousty zubů.

"Marco!" V temných klecích se ozval řev, sykot a chřestění.

"Tady!"

Kin pobídl koně uličkou kupředu, až nakonec zahlédla Marcovy planoucí oči, upírající se na ni mezi mřížemi, které byly dost silné na to, aby byly stromovými kmeny. A možná, že to také stromové kmeny byly.

Kin našla západky a mříže se hladce a tiše posunuly stranou. Marco vyskočil ven, napjatý jako ocelové pero.

"Dej mi ten meč," poručil jí. Kin už mu ho skoro podala, když ji napadlo, že mohla odmítnout, ale to už bylo pozdě. Vytřhl jí ho z ruky. "A nic lepšího nemáš?" zasykl. "Je tupý jako pata!"

"No, to ráda slyším! Mohla jsem prásknout do bot a nechat vás tady!"

"To je pravda, to jsi mohla," přikývl. "Ten meč bude stačit. Díky. Kde jsi vzala toho létajícího robota?"

"No, utekla jsem na -"

"A jak se to ovládá?"

"Prostě poslouchá a - okamžitě slez!"

"Znáš cestu do paláce, čtyřnohý robote?"

"ANO, MŮJ PANE."

"Tak jedem."

Kopyta krátce zadusala po udupané zemi a kůň se změnil v temnou skvrnu na obloze. Kin za ním chvilku zírala, ale pak se otočila k temné kleci.

"Stříbřeno?" zavolala tiše. V šeru se pohnul velký světlý stín.

"Tak pojď," řekla Kin. "Měla bychom vyrazit. Jak se cítíš?"

Stříbřena se posadila.

"Kde je ten kung?" ozvala se příškrčeným hlasem.

"Výrazil pozabíjet zlosyny, ten šílenec."

"A kam půjdeme my?" zeptala se bezradně mixka a pomalu se zvedla na nohy.

"No, nejspíš za ním. Nebo máš lepší nápad?"

"Ne," zavrtěla Stříbřena těžce hlavou. "Naopak doufám, že všichni budou natolik zaměstnaní, že si nás nikdo nevšimne."

Vešly do uličky lemované mřížemi.

"Tááhle v té jsou jednorožci," řekla Stříbřena Kin a ukázala na jednu klec. "Viděli jsme, jak je krmí. A také mořské panny, ale ty chovají v bazéně. Těm dávají ryby."

"Jak se zdá, je tenhle náš Abu rozený sběratel."

Minuly bílou kupoli, velkou jako chrám. Zblízka zjistily, že je to obrovské vejce, jehož jedna třetina byla pohřbena v písku. Na jednom konci byl nevelký otvor.

"Tohle že snesl nějaký pták?" zavrtěla užasle hlavou Stříbřena a ukázala na skořápku palcem.

"Jo, to se mě moc ptáš. Ale sypat drobkou bych mu nechtěla. Tááhle je ještě jedna. Ne -"

To nebylo vejce. Zato to byla prastará skořepina planetárního modulu, jaký vozily na palubě všechny sondy typu Terminus. Kin se z hlavy bezděčně vynořila vzpomínka na starou kopii ještě staršího filmu. Modul vypadal mnohem menší, než ve skutečnosti byl. Jeho povrch byl zbrzděn hlubokými rýhami, jako kdyby se do něj pokusilo vniknout nějaké obrovské zvíře.

A možná, že to tak skutečně bylo. Jestli ta věc vedle byla skořápkou vejce, tak to vejce muselo něco snést.

Uvnitř vládl děsivý nepořádek.

"Takže Žarlo přistál někde blízko středu ploché Země," řekla Stříbřena. Kin se znovu podívala na ty - dobrá, tak jim tedy řekně stopy po drápech.

"Tak to mu ani nezávidím," řekla. "Náš Abu je skutečný nadšenec. Nikdy nic nevyhodí."

Za nimi se ozval zvuk běžících nohou a když se otočily, zjistily, že na ně zírají dva muži. Jeden svíral píku a opatrně ji napřahoval směrem k Stříbřeně. Mixka ji prostě uchopila kousek za špičkou a srazila jejího majitele jediným strašlivým úderem ratiště. Pak jí máchla znovu a podrazila druhému muži roztfesené nohy.

Pak se rozběhla k paláci a mávala přeraženou násadou jako obuškem.

Kin se jí držela v patách. Nezdálo se, že by měla jinou možnost.

Marca našly snadno tak, že se řídily podle výkřiků.

Ocitly se na dvoře, který byl plný ozbrojených mužů, a v jejich středu se míhalo něco jako rozmazaný stín za blýskající hradbou mečů. Marco bojoval s pěti muži současně a zdálo se, že zatím vítězí. Jeden z ozbrojenců, který se otočil a zjistil, že stojí jen několik metrů od Stříbřeny, na ni se zoufalou odvahou zaútočil. Ospale na něj zamrkala a pak její pěst dopadla s všeničící rychlostí a silou.

A celou tu dobu zpíval Marcův meč. Kin slyšela tuhle frázi, užívanou v poetickém slova smyslu mnohokrát, ale tenhle meč opravdu zpíval - vydával děsivý elektronický jekot, přehlušovaný občas jen zařinčením oceli a smrtelnými výkřiky.

Marco držel zbraň v napjaté ruce, skoro jako by od ní chtěl být co nejdál. Meč se hýbal sám, odrážel se od čepele k čepeli, a zdánlivě mžikem se přesouval tam, kam bylo potřeba. Jeho ostří modravě světélkovalo.

Stříbřena klidně došla k nejbližším dvěma mužům a srazila je k zemi. Několik dalších se ohlédlo po zvuku, ale než se stačili dát na útěk, využil Marco jejich nepozornosti a tři z nich zabil. Když na dvoře zůstal kromě mrtvých jen Marco, shrbil se a upustil meč. Kin zbraň zvedla a prohlédla si její ostří. Mělo být od krve. Nebylo. Bylo prostě černé, jako černá díra ve vesmíru, která vede někam jinam.

"Je živý," řekl Marco zasmušile. "Vím, že se budeš ušklibat, ale -"

"To, co tady máme," prohlásila Kin hlasitě, "je obyčejný meč s nesmáčivou povrchovou úpravou a elektronickým ostřím. Kovová čepel slouží prakticky jen jako sběrač. Vždyť už jsi musel takové věci vidět. Například porcovací nože?"

Chvilku bylo ticho. Nakonec Marco přikývl. "Samozřejmě. Máš pravdu."

"Tak, a teď odsud ksakru co nejrychleji vypadněme!"

Zorientovala se, jak nejlépe to šlo, a vyrazila k nejbližšímu schodišti.

"Kam jdeš?" vykřikl Marco.

"Najit toho čaroděje!" Než to uděláš ty, pomyslela si sama pro sebe. Nechci ho dostat mrtvého. On je totiž naše jediná cesta odsud.

Prošli prázdnými chodbami a mířili neustále vzhůru. Krátké schodiště jí připadalo známé. Vyšla nahoru a tam, na konci klenuté chodby, byl mágův pokoj.

Abu Ibn Infra seděl se lhotejným výrazem na zkřížených nohou na kouzelném koberci a pozoroval ji přes špičky tenkých sepjatých prstů. O kousek dál se vznášela Azrifelova koňská tvář. Démon ovšem dřepěl na vlastních bosých chodidlech.

Kin se rozhlédla místností. Nikdo jiný tam nebyl.

Abu Ibn Infra promluvil.

"Proč Vaše Stvoření Zmasakrovala Moje Lidi?" překládal Azrifel.

"Čekali jsme od vás lepší zacházení," odpověděla Kin.

"Proč? Přicházíš Z Místa Zlodějů A Lhářů Se Dvěma Odrodilými Démony -"

"To nejsou démoni," odpověděla mu ostře. "Jsou to inteligentní živé bytosti. Jsou prostě jen jiného rodu. A teď co

se týče létajícího koberce -"

"Jsou to démoni."

Kin najednou ucítila závan vzduchu z jedné strany místnosti a viděla, jak se tam zhmotnily dvě postavy.

Byli to kungové. Nebyly to zcela dokonalé kopie a pohybovaly se podivným způsobem, jako kdyby ten, kdo je stvořil, chtěl stvořit kunga, aniž by znal kungskou anatomii. Abu přivolal demony, kteří se s ní měli vypořádat, a někde bylo něco, co zjistilo, že tělo kunga je vhodné k válčení...

Na těchto bytostech byla vidět jistá poplatnost ploché Zemi. Kungové většinou vyrazili do boje ozbrojeni jen krátkým mečem a malým ochromovačem, aby měli dvě paže volné pro všechny potřebné pomocné akce. Tihle měli v každé ruce zbraň a každý z nich byl jiný. Jeden z nich se dokonce oháněl řemdichem.

Kdyby se Kin dostala mezi ně, bylo by to stejné, jako kdyby ji zasáhla šílená sekačka na trávu.

Kin se dívala na dvě bezvýrazné tváře, mrtvé tváře, a nakonec si poručila zůstat na místě a neutíkat. Kdyby se pustila na útěk, měla by tyhle v patách.

S určitou nadějí pozvedla meč.

Něco jí zachvělo rukou. Celou paži jí vystřelila bolest tak silná, že jí zacvakaly zuby. Když se k ní věci-kungové přiblížily, meč tiše zapraskal.

Veškerý pohyb se najednou zpomalil. Růžovou mlhou Kin viděla demony, kteří se pohybovali tak pomalu, jako kdyby se prodírali medem, ale to všechno se dělo bez jediného zvuku. Pomalu, velmi klidně a jakoby příjemně se jí zmocnila nenávisť, a ona naprosto nezúčastněně pozorovala, jak se meč zvedá.

Nepřekvapilo ji, když proletěl čepelí sekery a ještě snadněji rukou, která sekeru svírala - maso bylo šedé, bez kostí a bez krve. Čepel její zbraně pokračovala dál a přetřela další meč.

Kin uhnula před hrotem oštěpu, který se vzduchem pohyboval jako hlemýžď, uskočila stranou a meč projel krkem jejího protivníka.

Dopadla lehce a jistě a máchla čepelí jako kosou.

Ted' se před ní objevil třetí protivník, který ustupoval rudou mlhou. Meč sebou škubnul, Kin se vrhla kupředu a cítila, jak se její tělo natahuje a prohýbá za zbraní, jako chvost komety. Hrot meče zasáhl postavu do hrudi a Kin ji jen velmi pomalu vytáhla.

Přesunula se ke stěně a cítila, jak ji celé tělo jemně svědí. Pak začala velmi pomalu padat k zemi, která jí najednou připadala na kilometry vzdálená.

Zem neměla právo udeřit ji tak silně.

Cítila se, jako by místo jedné strany těla měla obrovskou odřeninu. Ramenní a zádové svaly sténaly bolestí. Pravá paže jí ochrnutě visela podél těla a Kin věřila, že kdyby ji vstřčila do mlýnku na maso, cítila by se líp.

Na několik děsivých vteřin vnímala všechny ty křičící pocity dokonale objektivně, jako člověk, který nahlíží do kaleidoskopu cizí hlavy. Pak situaci urychleně ovládla subjektivita.

Vedle ní se ozval šustivý zvuk a pak tichý náraz. S velkou dávkou sebezapření a ještě větší dávkou bolesti obrátila hlavu a uviděla Abu Ibna, ležícího v kaluži krve u zdi.

Kin ležela a vychutnávala chlad podlahy. Pak pohnula levou rukou, která jí sice také strašlivě bolela, ale jinak byla v pořádku. Malými krůčky prstů, kousek po kousku, dopravila svou dlaň k nataženému magové ruce. Stejně pomalu mu otevřela prsty, vytáhla z nich kouzelnou lampu, přitáhla si ji před obličej a chvíli si ji pozorně prohlížela.

Nevypadala jako něco zvláštního. Přetřela její povrch prstem.

"Jsem Azrifel, Otrok Lampy," řekl démon zpěvavým hlasem. "Tvé Přání Je Mým Rozkazem."

"Sežeň mi doktora," zasípala Kin. Démon zmizel. Ozvalo se slabé zahřmění.

O celou agónii později se znovu objevil. V náručí svíral malého mužika bledé tváře, který se mu chabě bránil - kopal a sténal a zcela zbytečně šermoval rukama. Mužik byl oblečený do černého pláště posetého magickými symboly.

"Co to má být?" vypravila ze sebe Kin.

"To Jest Johannes Angelego Z Univerzity V Toledu."

Kin zvedla lampu a udeřila s ní o dláždění. Azrifel strašlivě zařval. Malý učenec zařval také, oproti Azrifelovi však hrůzou, a omdlel.

"Myslela jsem lékaře, ty dobytku," zasténala Kin. "Odnes toho muže zpět a přines mi skutečného lékaře. Je to truhlice asi tři metry dlouhá, demone, se světly a číselníky na horní straně. DOKTORA. Rozumíš? K čertu, dokonce i obyčejný lidský lékař by stačil."

Znovu udeřila lampou o zem. Azrifel zaječel jako šílený a zmizel.

Tentokrát to trvalo mnohem déle, ale když se vrátil, seděla mu za krkem lidská postava a démon nesl v rukou rozměrné plastové pouzdro s nouzovou lékařskou výbavou. Kin zvedla hlavu a mlhou, která se jí dělala před očima, upřela pohled na známý zelený unišat specializovaného internisty Lékařských středisek Společnosti. Muž seskočil démonovi z ramen s atletickou pružností člověka, který má neomezený přístup k omlazovací léčbě.

Kin v něm poznala Jena Teremilta, jehož tvář se jí rozmazávala v záplavě bolesti. Starý dobrý Jen - málem si ho kdysi vzala, asi tak před sto čtyřiceti lety. Byl by to jistě dotáhl na lékařském žebříčku daleko a vstoupil do historie Společnosti, kdyby nezahynul při lovu na čaka na Sestře.

Jeho chladivé prsty se k ní natáhly.

Přestože je koberec všechny tři snadno unesl - zdálo se, že Azrifel vůbec nic nevážil - Marco trval na tom, aby je létající kůň následoval v těsném závěsu.

"Jsme připraveni?" zeptal se Marco.

Slunce se sice ještě nevynořilo nad okrajem plochy, ale nebe už zsedlo natolik, aby v něm byly vidět Kin a Stříbřena sedící na koberci uprostřed plochy a teď příjemně chladné střechy.

Kinina pravá paže byla stále ještě ztuhlá.

"Tak jedem," přikývla a přetřela lampu. Ze vzduchu vedle ní se vynořil Azrifel.

"No?" zabručel. "Co Je?"

"Kam se podělo všechno to ,ó ano, paní' a ,slyším a poslouchám'?"

Marco si netrpělivě odfrkl.

"No Vždyť Je Dobře, Nebuď Hned Tak Cimprlich. Všechny Ty Řečičky Byly Dobré Akorát Tak Pro Něj -Myslel Jsem Si, Že Ty Jsi Mnohem Demokratičtější." Z přednášek o dokonalém chování, které Kin před sto čtyřiceti lety navštěvovala, jí v hlavě uvízla mimo jiné i poučka - gentleman je člověk, který poděkuje i svému robotovi.

"Vidíš tu lampu?" nadhodila. "Co bys dělal, kdybych ti ji darovala?"

Démon zamrkal a na okamžik se zamyslel. Pak mu z úst vyjel zelený jazyk a toužebně olízl vyschlé rty.

"Vzal Bych Ji A Svrhl Přes Okraj Světa, Ó Paní. Pak Bych Měl Konečně Klid."

"Doved' tenhle koberec do středu světa a já ti tu lampu skutečně daruju," řekla Kin. Azrifel se zasmál. Kin ale okamžitě dodala: "Vidíš támhle toho kunga na koni? Jistě sis všiml, že má kouzelný meč. Ted' dám lampu jemu. Jestli nás nějakým způsobem ošidiš, nebo se nás pokusíš podvést, nepochybuji o tom, že tvou lampu zničí mnoha velmi vynalézavými způsoby -"

"Informace Zaregistrována," přikývl zamračeně. "Cožpak Důvěra Už Se Z Tohoto Světa Docela Vytratila?"

"Jo," ušklíbl se na něj Marco.

Kin pozorovala, jak se jim střechy města ztrácejí pod nohama, a pomyslela si:

Něco nám nahlíží do myšlenek. Magický stolek vyrobil jídlo, na které jsme jen pomysleli. Když jsem potřebovala doktora, poslalo to Azrifela s mužem, kterého jsem měla na mysli. Nedokázalo to však vyrobit autodoktora. Proč?

Azrifel se stále ještě bezradně krčil vedle ní. Před ní seděla Stříbřena a upírala prázdný pohled kupředu.

"Azrifeli," zamyslela se Kin, "přines mi - hm, přines mi plně vybavenou loď s matrixovým motorem přizpůsobenou pro cestu v prostoru Jinde a nejnovější model samoservaru."

Ve sluchátkách zaslechla, jak se Marco uchechtl.

Démon odpověděl "Ne."

"To je odmítnutí? Máme tvou lampu."

Azrifel zavrtěl hlavou. "To Není Odmítnutí," odpověděl. "To Je Konstatování. Prase Nedokáže Lítat, Já Ti Nedokážu Splnit Tohle Přání. Tak A Ted' Klidně Rozdrt'te Mou Lampu, Když To Musí Být."

"Žádné anachronismy, co?" ozval se Marco.

Než démon odpověděl, na chvíli se odmlčel, jak kdyby naslouchal jakémusi vnitřnímu hlasu. Když ho Kin pozorovala z bezprostřední blízkosti, zdál se jí mírně rozostřený - jako trivizní obraz ve dnech se zvýšenou sluneční aktivitou.

"Žádné Nachronizmy," souhlasil.

"Ale muž jménem Žarlo opustil tenhle svět a objevil se o dvě stě světelných let - tedy o mnoho a mnoho kilometrů dál," opravila se rychle Kin. "Jak je to možné?"

"To Já Nevím."

"Část Žarlovy lodi je pořád ještě na oběžné dráze," vmísil se jim do hovoru Marco. "Mohli bychom přizpůsobit životní systémy, vybrat část technického zařízení z našeho záchranného modulu, dát to dohromady a vydat se k domovu v tom."

"To by trvalo příliš dlouho!"

"Možná, že ani ne."

"A co potřebná energie?"

"Co takhle tisícovka takových kouzelných koberců jako je tenhle, spojených okraji k sobě?"

"Navigace?"

"Dobrý odhad a přesný výpočet. Budeme mířit do koule o průměru padesát světelných let, ze vzdálenosti sto padesáti světelných let. To není žádný problém."

"To by bylo všechno fajn, ale co Stříbřena?"

Marco mlčel.

Když konečně vyšlo slunce, bylo poseto zelenými skvrnami.

Vznášeli se zhruba osm set metrů vysoko, zatímco pod nimi zuřila písečná bouře a zasypávala usedlosti, vesnice i města pískem jako pekelným sněhem.

Marco toho moc nenamluvil, a Stříbřena už nemluvila vůbec. Ležela stočená na koberci a upírala oči k nebi.

Přeletěli nad přístavem jménem Basra, jehož ulice ucpávaly dřevěné trosky lodí, zatímco more systematicky ničilo město.

Stříbřena najednou řekla: "Na obzoru se něco leskne."

Kin upřela oči a měla dojem, že v dálce skutečně zahlédla slabý záblesk. Za deset minut už si byla jistá.

Stříbřena se znovu pohnula a obrátila se ke Kin "Odejdi," přikázala jí. "Ted' sem musí nastoupit kung. S mečem."

"Marco -"

"Slyšel jsem. Zastavte koberec. Ty si můžeš vzít koně."

"Ale vždyť víš, o čem to mluví!"

"Jistě. Když se situace vyvine špatně, budu ji muset zabít."

"Jak o tom můžeš mluvit tak lhostejně?"

"A proč ne? Lepší být mrtvý inteligentní tvor, než živé zvíře."

"Co se stane potom?"

Našpulil rty. "Převtělí se prostě tady na ploše, řekl bych. Líp být živým člověkem než mrtvým mi -"

"Přestal bys laskavě mluvit tímhle způsobem?"

Jak zanedlouho zjistili, záblesky způsobovaly odrazy světla od vysoké kopule, vyrůstající ze skály na velkém ostrově, jehož povrch byl z větší části pokryt černým pískem. Kin měla dojem, že vidí zbytky několika lodí, napůl pohřbených v písku.

Obletěli ostrov. Nejprve ve vzdálenosti pěti set metrů a pak se začali pomalu přibližovat. Kin zahlédla, jak se z nebe spustilo spirálovým letem něco malého a černého a usadilo se to na kopuli.

"Tak tím je to jasné, Marco," řekla Kin. "Jdu dovnitř."

Místo odpovědi kung tlumeně zasténal. Kin se otočila v sedle.

Několik metrů za ní se tyčila na koberci Stříbřena a srst vysoko na paži, v místě kam ji zasáhla čepel, měla jasně oranžovou. Jednou rukou držela Marca kolem pasu, zatímco on jí dvěma rukama svíral krk a mezi nimi se zmítal a ječel meč.

Koberec proplul kolem. Kin letmo zahlédla Stříbřeninu staženou tvář s rozšklebenými ústy, z nichž odstříkovaly sliny.

Kin chytila lampu. Objevil se Azrifel, který se vznášel vedle koně a se zájmem pozoroval zápasící dvojici.

"Odděl je od sebe!" přikázala mu Kin.

"Ne."

Marco se Stříbřeně vytrhl, odrazil se od ní a vrhl se saltem dozadu. Pak se ale znovu vrhl kupředu, chytil Stříbřeninu paži třema svými rukama a přehodil si ji přes rameno. Kostí v nohou se mu při tom prohly jako ocelová pera. Stříbřena přepadla přes okraj koberce.

Nespadla. Visela v nemožném úhlu v bezpečnostním poli, vrčela a bila rukama do vzduchu.

"Ne?"

"Neodvážím Se Více Přiblížit Ke Kopuli."

"Mám tvou lampu, démone."

"Doporučuji Ti, Abys Ji Nepoužívala."

Kin viděla, jak Marco zvedl meč a zaváhal. Stříbřena se odrazila od stlačeného vzduchu jako od gumové steny a vrhla se na něj.

V tom okamžiku mixka, kung i létající koberec zmizeli.

Kin upírala oči do prázdného místa. Hluboko dole řvalo rozbouřené moře. Kolem nebylo nic než moře, obloha, stříbřitá kopule a démon s koňskou tváří, který visel v prázdnotě.

Nakonec Kin znovu našla řeč. "Démone, co se stane, když hodím lampu do moře? Ale pravdu!"

"Otře Se O Ni Nějaká Ryba Nebo Krab A Jejich Přání Jsou Jednoduchá A Snadno Splnitelná."

"Co se stalo s kobercem?"

"On Zmizel?"

"To vím! Proč?"

"Věci, Které Se Přiblíží Příliš Blízko Ke Středu Světa, To Dělají."

"To jsi nám neřekl."

"Neptali Jste Se Mě."

"Kam zmizeli?"

"Kam? Jak Kam? Prostě Zmizeli. Víc Nevím."

"Tak se brzo dozvíš," prohlásila Kin odhodlaně. Zastrčila lampu zpět do kapsy a pobídla koně kupředu - směrem ke kopuli. Azrifel zakvílel.

Nakonec Kin zmizela.

Kin se probudila v srdci galaxie procezené rubínem. Hmat jí prozradil, že leží na podlaze z leštěného kovu a jakýsi pradávný, i když nepojmenovatelný smysl ji ujišťoval, že je uvnitř něčeho. Budovy. Nebo možná jeskyně.

Všude kolem zářily miliony droboučkých červených světýlek. Rozbíhaly se od ní v podivných sestavách a vzorcích, šplhaly po neviditelných stěnách desítky metrů vzdálených a vrhaly se na temnotu kdesi nad hlavou. Občas se sestavy světél náhle měnily, jen proto, aby je vzápětí nahradila nová světla, stejně rudá a stejně varující. Byla to pointilistova* představa pekla.

Pak se Kin pohnula.

Nastal Hromadný úprk. Světla pádila dolů po stěnách a shlukovala se kolem ní. Postavila se a na zkoušku dupla nohou. Tím nejdůležitějším slovem teď pro ni byl pokus a na něm visela jako na záchranném pásu. Buď racionální. Nesmíš se zbláznit.

Myslela si, že je připravená na všechno. Roboty. Lasery, dlouhohlavé budovatele domů ve stříbrných oblecích, inteligentní rosol - prostě na cokoli. Ale na taková světélka ne. Nezdálo se, že by světélka dokázala zapálit něco jiného než sama sebe.

"Dostaňte mě odsud," zasípala.

Záblesk. Teď stála v chodbě se zaobleným stropem a nozdry jí plnil smíšený pach rozžhaveného kovu, ozónu a masné vůně strojů. Tunel byl jasně osvětlený jediným nepřerušovaným světelným pruhem, zapuštěným ve vrcholku klenby. Podél stěn se plazily a kroutily kabely a trubky a zem byla čárkovaným bludištěm kolejnic. Odněkud z dálky

sem doléhaly údery a dunění, a všude kolem bylo slyšet bzukot pádicích elektronů.

Kin si namátkou zvolila směr, vydala se na cestu a opatrně se vyhýbala všemu, co vypadalo, že je pod vysokým napětím.

Tak, pomyslela si, tohle je strojovna. Jsem někde uvnitř koleček, která pohánějí Vesmír. Jenže je to všechno špatně. Technologie vypadají zastarale. Kolečka, to byl ten správný výraz. Dobrý bože!

Už napůl minula rozlehlý výklenek, který vybíhal z hlavního tunelu, když se tam najednou něco pohnulo. Kin se nejdřív málem rozběhla pryč, ale pak si pomyslela "k čertu, proč vlastně?"

Byl to robot, obrovský a vytvarovaný tak, jak bylo pro robota nejlepší. Hranatý. Jednou mechanickou paží tápal v čtvercovém otvoru v kovové stěně výklenku. Na zemi vedle něj ležel čtvercový kryt.

Paže se vynořila z otvoru. Držela něco malého, co Kin pořádně neviděla, a vložila to do zásobníku, který měl robot přišroubovaný na boku. Hned nad zásobníkem vyjela robotovi z boku zásuvka a tentokrát si Kin stačila dokonale prohlédnout věci, které tam byly uloženy v měkkých přihrádkách. Paže se nad nimi chvilku nejistě kývala, pak jednu dost neohrabaně vyjmula a zmizela s ní v otvoru.

Zatímco byl stroj zaměstnán svou záhadnou činností, popošla Kin kupředu a vytáhla jeden z předmětů uložených v zásobníku. Věc byla velikosti vejce, s jedním koncem posetým desítkami tenoučkých kovových kolíků, a ve skleněné skořápce bylo vidět spleť drátků, slabých trubiček a kovových sítěk.

Kin něco podobného viděla v muzeu. Byla to rádiová lampa, určitý druh neolitického integrovaného obvodu. Jenže tahle lampa vypadala, jako kdyby ji vyrobila civilizace, která nikdy nevyvinula tranzistor, a věnovala se proto stále víc a víc zdokonalování technologie, která už existovala.

To v Kin vyvolalo vzpomínku na ehftnické počítače. Ehftové nikdy nevyvinuli elektroniku, ale potřebovali počítače pro své složité operace, které se týkaly náboženského bankovníctví. Takže ehftský počítač tvořila tisícovka speciálně vyškolených ehftů, z nichž každý dokonale ovládal jednu velmi malou oblast matematiky. Fungovalo to.

Ale to by raději skočila po hlavě do močůvky, než by uvěřila, že plochou Zemi postavil někdo, kdo ještě používal byt' i sebesložitější rádiové lampy.

Robotova paže vyjela se zabzučením z otvoru. Pak obr zvedl s udivující rychlostí kryt a zasunul ho na místo. Ještě než Kin stačila zareagovat, duněl už její nový známý dál tunelem. Pohyboval se rychlostí spěchajícího člověka. Kin se mu vydala v patách.

Takže pravděpodobně přežije. Kdyby ji chtěli zabít, tak už by to udělali. Bude žít. Pokud na tohle přesvědčení nebude příliš hřešit, zůstane na živu. Jednou minuli dalšího hranatého robota, který mával složitým nástrojem nad ještě složitější spleť odkrytých elektrických obvodů. Mohly to být pájené spoje. Mohly to ale být stejně dobře tištěné spoje. Jenže Kin neměla čas zastavit se, aby to prozkoumala.

Pak Kinin robot dorazil k otvoru ve stěně, který měl tvar robota. Kin krátce zahlédla na zadní stěně otvoru zásuvky a napojovací plochy, ale robot vzápětí s bolestivou opatrností kopulujícího dikobraza zajel dovnitř. Bzukot v jeho vnitřnostech utichl. Bylo jasné, že se opravář změnil v tichého společníka.

Kin chvilku uvažovala. Zdálo se, že tunely jsou nekonečné. Mohla by v nich bloudit celé dny. A pak v nich i umřít. Jenže tady byla ještě jedna možnost... Vrátila se tunelem zpět až k místu, kde pracoval druhý robot. Ukroutit mu jednu ruku bylo velmi obtížné a pracné, ale nakonec se jí to podařilo. Pak jí bušila do robota tak dlouho, až přestal bzuchet. Jako přídavek na vylepšenou hodila kovovou paží do otevřených okruhů, ze kterých vyletěl ohňostroj překrásných jisker.

Pak čekala.

Když se o několik minut později objevil menší kopulovitý robot - opravář robotů, převrátila ho. Přátelsky na ni bzučel.

Další se objevil vřetenovitý stroj, vybavený obrovským množstvím čoček a dalších čidel. Jel po koleji umístěné ve stropě tunelu. Kin se ho pokusila srazit na zem mezi zbytky robotů, ale stroj spěšně zmizel.

No, v každém případě dala najevo svou přítomnost. Někdo musí opravovat roboty opravující roboty. Chtělo to jenom čas.

Uběhly celé hodiny, než se objevil stroj podobný tanku. Byl celý odřený, otlučený a chyběly mu části krycích panelů. Na všechny strany z něj trčely zbytky a pahýly různých manipulačních ramen a mechanických paží. Jestliže je tohle ten poslední, nejdokonalejší opravář, pomyslela si Kin, pak jeho zanedbaný vzhled má na svědomí pouze čas.

Na druhé straně s tím mohl mít něco společného i fakt, že na jeho kopuli seděl Marco a v každé ruce držel jednu ulomenou kovovou paží, jimiž byl napojen na trolejové dráty tunelu.

"Možná, že to tady prostě jen není zařízení pro případ, že se sem dovnitř náhodou dostanou lidé." řekla Kin.

Marco zabručel, ale nezvedl hlavu od své práce. Vyráběl něco strašlivě primitivního. Jako materiál použil kus kovových vnitřností velkého robota a místo kladiva do nich bušil malým opravářem - polokoulí. "Něco tady určitě je," odpověděl. "Tehle svět musí být nabit vzduchotechnikou, větracími šachtami, energetickými rozvody. Lidé se dostanou všude. Kromě toho, my jsme sem byli dopraveni, nevzpomínáš? Z toho vyplývá, že ignorovat nás by bylo velmi nevychované."

Vstal.

"Jdeš?"

"Kam?"

"Kamkoliv, kde najdeme citlivé obvody. Tohle," zamával upravenou paží robota, Je teď dokonale izolované. Tím můžeme udělat zkrat, kde si vzpomenu."

"A ta druhá věc?" zeptala se Kin, a cítila, jak v ní srdce pokleslo.

Ta věc se skládala z několika dovedně spojených kovových tyčí, které končily hrubou, ale nebezpečně vyhlížející čepelí. Marco věc zkušebně potěžkal.

"Cože? Přece zbraň, to pozná každý."

"Takže ty předpokládáš, že bychom se mohli setkat s nějakými obrannými roboty?" prohlásila Kin ledovým hlasem.

Marco měl tolik slušnosti, že stočil pohled stranou.

"Myslel jsem na Stříbřenu," odpověděl nakonec nešťastně. "No? Myslíš, že tady už našla něco k jídlu? Napadá tě snad něco lepšího?"

Vykročil jedním z vedlejších tunelů a zavolal přes rameno: "Kromě toho jistě neuniklo tvé pozornosti, že jsou všechny tunely osvětleny. Roboti světlo nepotřebují."

Kin pokrčila rameny. Možná světlo potřebují váleční roboti. Malá sabotáž, pár rozbitých robotů na upoutání pozornosti - to byla jedna věc - logická a inteligentní akce odpovídající situaci. Jenže Marco se tvářil, jako by byl odhodlán rozbít celou plochu Zemi.

Viděla ho daleko před sebou, jak ničí svazky kabelů. Tohle nebyla akce na přilákání pozornosti. Tohle byl zápas: Marco versus Vesmír.

Co se asi dělo na povrchu? Kobylky? Déšť žab? Vyschly oceány? Vyhynul dodo?

Kin se rozeběhla. Marco se změnil v strašlivou postavu napůl zahalenou v kouři, která bušila do mohutného útesu gigantického obvodu. Jeho pohyby byly trhané a to Kin řeklo všechno, co potřebovala vědět. Marco propadl bojovému šílenství. Nebo alespoň kung v něm. Zastavil ji hrot jeho zbraně, který se jí vznášel několik centimetrů od krku.

"Tak oni si s námi chtějí pohrát, co?" zakrákoral kung. "Někam nás strčí a pozorují, jak budeme reagovat, že? Ale já jim ukážu!"

Jedna z jeho rukou zasvištěla vzduchem a těžký obušek dopadl na velkou rozvodnou desku, která okamžitě vybuchla. "Já jim ukážu!"

Kin pomalým krokem ustupovala a před očima se jí chvěl hrot Marcovy píky. Pak zachytila koutkem oka jakýsi náznak pohybu na okraji Marcovy osobní kouřové clony. Otočila hlavu tím směrem. Marco si jejího pohledu všiml, ale váhal o zlomek vteřiny déle, než si mohl dovolit.

Stříbřena skočila. Když se obrovské tlapy rozevřely k drtícímu sevření, Marco zmizel, ale objevil se vzápětí za mixkou a třema rukama jí divoce bušil do hlavy. Stříbřena zařvala, zvedla jednu mohutnou nohu s vysunutými drápy, aby svému protivníkovi rozpárala břicho. Marcovo břicho spolu s ostatními částmi těla už ale letělo vzduchem, pověsilo se mixce jednou rukou na krk a další dvě jí mířily do očí. Zatímco se mixka zapotácela a snažila se zasáhnout démona, který jí seděl na zádech, viděla Kin, jak se zvedá Marcova čtvrtá ruka s píkou.

Píka elegantně zavířila horkým vzduchem a její hrot zamířil k cíli stejně neomylně jako kosa smrti. Pak z poloviny zmizel ve vysokonapětovém kabelu.

Ozval se zvuk, jako kdyby někdo rozšlápl přehršlí přerostlých kobylek. Stříbřena s Marcem se na okamžik změnili v sousoší. Stříbřena připomínala obrovskou naježenou kouli, jak se jí vztyčila srst na celém těle.

Kin zatápala po zemi po Marcově zbrani určené k likvidaci technických zařízení a nahnátla její izolovanou rukojeť. Musela vynaložit veškerou sílu na to, aby kungovi vyrazila z ruky vibrující píku. Když nakonec kovová čepel ztratila kontakt se směsí jiskřících drátů, oba vesmírní tvorové se zřítili k zemi.

Vesmírní tvorové, pomyslela si. Nazvala jsem je vesmírnými tvory, mimozemšťany, cizinci! Můj bože! Klekla si k nim a snažila se najít známky života. V Stříbřenině hrudi se něco nezřetelného dělo, ale u Marca si nebyla jistá, protože nevěděla, kde má hledat některé z jeho dvou srdcí.

Světlo nad hlavou zesláblo do nepříjemně oranžového svitu. Za Kin se najednou ozvaly kroky - podivné chřestivé kroky. Obrátila se, stále ještě v pokleku, a spatřila, jak se ze šera za ní vynořila vysoká postava.

Nejdříve ze všeho jí padla do oka zbraň, která se k ní snášela velkým obloukem. Instinktivně zvedla ruku, ve které stále ještě svírala Marcův protitechnický obušek. Kosa na něj prudce narazila a rozpadla se na kusy.

Kin se začala hystericky smát. Ta věc před ní - to byl kostlivec v černém koupacím plášti, který se šokovaně usmíval na dřevěné kosiště bez čepele. Koho se to Oni pokoušeli vyděsit?

Dřevěné kosiště v kostnatých rukou se najednou začalo přelévat. To, v co se měnilo, bylo o něco vhodnější pro čas genocidy, a Kin měla čas zapřemýšlet o tom, kde pro to Oni našli vzor. Viděla dvě řady pohyblivých zubů a výkonný malý motor.

Motorová kosa. Kin je kdysi sama používala při čištění křovisek na nových světech.

Smrt postoupila kupředu. Kdyby byla bodla přímo kupředu, Kin by nemohla přežít, jenže zvyk je železná košile. Smrt se místo toho rozmáchla a Kin se vrhla kupředu. Slyšela, jak motorová kosa dopadla na zem kus za ní a se skřipěním klouže po tvrdé podlaze. Zvedla hlavu a upřela pohled do prázdných očních jamek. Rychle se narovнала a vyrazila kolenem vzhůru. To byla zcela chybná taktika, která vedla jen k tomu, že si bolestivě narazila koleno. Smrt nemá, do čeho byste ji kopli.

Kolem krku ucítila náhrdelník z kostnatých prstů. Udeřila hřbetem ruky a úder dopadl tam, kam měl. Zasáhl Smrt do tváře a vzápětí zaznělo něco, co připomínalo výbuch v továrně na domino.

Kin náhle stála sama. Před ní na podlaze leželo černé roucho, kolem bylo roztroušeno několik úlomků kostí. Ty však vzápětí se slabým zahřměním zmizely. Silnější zahřmění provázelo zmizení Stříbřeny a Marca.

Kin zmizela také.

O minutu později tunelem na místo dorazil párek hranatých robotů a začal poklízet zbylý nepořádek.

Ted' byla v -

"Ne," řekla nahlas. "Už ne. Vzdávám se. Víte, jak je to dlouho, kdy jsem naposled měla něco k pití?"

Odnikud se vynořila sklenice vody a vznášela se jí ve vzduchu před očima. Kin to vlastně ani nepřekvapilo. Neohrabaně ji sebrala ze vzduchu a vypila. Když se ji pokusila odložit na totéž místo, zřítla se sklenice na zem a rozbila se.

Ted' byla v - no, řekněme tomu třeba kontrolní místnost. Kontrolní místnost ploché Země. Nic jiného to být nemohlo.

Prostor byl překvapivě malý. Mohl to být velitelský můstek středně velké kosmické lodi, až na to, že loď by měla mnohem více obrazovek a ovládacích prvků. Tady stálo jen jedno velké černé křeslo a před ním jedna obrazovka a jedna řada vypínačů. Nad křeslem viselo něco jako helma používaná pro přímé spojení s počítačem, nebo pro virtuální realitu.

"To tedy ne," zavrtěla hlavou. "Já ne. Tohle si já nenasadím."

Obrazovka zablikala a objevila se na ní slova.

VSADÍŠ SE?

Kin popošla kupředu a pečlivě si prohlížela křeslo. Mělo až znepokojivě složitý tvar a vypadalo jako živé. Jeho původní uživatel byl mrtev. Nebyl mrtev nijak pronikavě, protože vzduch v místnosti byl chladný a suchý a velmi dokonale ho mumifikoval, nicméně mrtev byl. Jestli věřil v převtělení, stal se v novém životě mrtvolou.

Na jedné vysušené paži byla nezahojená rána. Nevypadala nijak vážně, ale na podlaze byly staré, dávno zaschlé krvavé skvrny. Mohl vykrváctet k smrti, ale Kin se zdálo, že to by byla pro vládce ploché Země velmi zlomyslná smrt.

Jestliže to ovšem vládce, nebo jeden z vládců ploché Země, opravdu byl. Kin nějak nedokázala přemýšlet o absolutních vládci plochy jako o lidských tvorech, ale zbytek tvora v křesle vypadal skutečně jako člověk. Kdyby ho někdo důkladně oholil, přistříhl mu nehty a vybavil ho novou kůží, mohl by říkat bratrance kdejakému člověku.

Pak se obrazovka rozostřila, chvíli na ní běhaly zmatené obrazce a nakonec se na ní objevilo jediné slovo. Viselo Kin před očima a žalostně blikalo.

POMOC

Marco se krčil v šeru, když zaslechl hlas.

Po nějaké době se vynořil z mlh zuřivosti natolik, aby si uvědomil, že hlas mluví k němu. Byl známý. Ta žena, co byla potomkem opice?

"Kin Aradová?" zasípal.

"Marco, kde je Stříbřena?" naléhal hlas.

Marco měl pocit, že má místo očí palčivé uhlíky, ale matná záře milionů rudých světélek, která ho obklopovala, mu momentálně vyhovovala. Několik metrů od sebe viděl nezřetelný tvar, který se rýsoval jako nepravidelná černá plocha v svítících obrazcích na zemi. "Tem medvědí tvor je tady. A dýchá."

"Marco," ozvalo se zase ze vzduchu, "nevím, jak dobře tuhle věc ovládám. Musíš mí pomoci. Ted' se nehýbej."

Vzduch před kungem se zavlnil a objevil se nůž. Tři z Marcových rukou ho stačily zachytit dřívě, než dopadl na zem. V rudém světle se zatřpytila rukojeť vykládaná drahokamy.

"Neplýtvěj časem," ozval se znovu opičí hlas. "Potřebuju, abys uřízl kousek Stříbřeny. Ne, abys to přehnal. Kůže by pravděpodobně stačila, ale lepší by byl aspoň kousek svaloviny."

Do Marcovy hlavy se začaly vracet vzpomínky. Podíval se na nůž, pak si vzpomněl na Stříbřenu.

"Ani za nic," odpověděl rozhodně.

"Okamžitě to udělej, nebo se další nůž objeví velmi rychle, věř mi."

S řevem bezmocné nenávisti se kung vrhl kupředu a sekl Stříbřenu do ruky. Je možné, že se při tom její mohutné tělo slabě zachvělo.

"To stačí. Už ta krev na noži by měla stačit. Pusť ten nůž, Marco. Pusť ho. Pusť-ten-nůž-Marco!"

Marco měl žízeň. Naposled jedl tak dávno, že už si to ani nepamatoval. V suchém teplém vzduchu ho svědila kůže na celém těle. To ať je prokletý, jestli pusť jedinou zbraň, kterou má k dispozici. Pokud vůbec uvažoval, uvažoval takhle.

"Dobrá. Tak to musí jít po zlém."

Z hlasu se ozývalo něco, co Marca přimělo uvolnit stisk na rukojeti. To bylo štěstí, protože když pak nůž najednou zmizel, sedřel mu z dlaně jen kůži, místo aby mu ji utrhl celou.

Promyšleně si sevřel zápěstí, aby zastavil krvácení a uzavřel bolest ve svých myšlenkách. Stále ještě zíral na zraněnou ruku, když ho náhlý závan vzduchu a dutý náraz přinutil zvednout hlavu.

Na zemi vedle Stříbřenina těla leželo něco dlouhého a krvavého. Mixčína ruka se začala pomalu pohybovat. Dotápala k masu, sevřela je a přitáhla k ústům, která přetékala slinami.

Stříbřena jedla.

"Kde to jsem?" zeptal se nakonec Marco.

Kinin hlas mu odpověděl. "Nejsem si tak docela jistá. Jsi v pořádku?"

"Potřeboval bych se napít. A dal bych si něco k jídlu. Nutila jsi mě, abych pořebral tu mixku, protože jsi potřebovala získat vzorek jejich bílkovin?"

"Samozřejmě, nehýbej se."

Vedle Marca se objevilo něco jako poloprůsvitná tykev s vodou která se neohrabaně snesla k zemi. Zvedl ji, s dychtivým spěchem prokousl a začal do sebe lít vodu.

"Ted' jídlo," pokračovala Kin. Vzápětí se po zemi kutálela další nepravidelná koule, ve které se převalovala jakási rudá sraženina. Marco ji ochutnal. Chutnala jako fádnota sama.

"To je zatím to nejlepší, co dokážu," ozvala se znovu Kin. "Snad jediné, co se ti podařilo skutečně poškodit, byly obvody centrálního samoservaru ploché Země. Už jsem poslala roboty, aby to dali do pořádku, ale než to bude hotové,

nebude jídlo lepší, než to co máš."

"Stříbřena se najedla mnohem líp," zabručel Marco, plnými ústy.

"Řekla jsem ti, že nemám čas na hlouposti," odpověděla mu Kin. "Stříbřena jí mixe, který byl vyroben okopírováním jejích vlastních buněk. Neptej se mě, jak je možné, že to bylo hotovo během několika vteřin. Já jen vydala příkaz.

Možná, že bychom jí to raději ani neměli říkat."

"To máš pravdu. Zaujímáš nějaké vlivné postavení?"

"No, možná že by se to dalo tak nějak říci."

"Prima Vtom případě mě okamžitě dostaň odtud!"

Zavládlo ticho. Pak se znovu ozvala Kin. "Hodně jsem o tom přemýšlela."

"Ty jsi o tom hodně přemýšlela?"

"Jistě. Hodně jsem o tom přemýšlela. Jsi v jakési studijní místnosti. Dovnitř ani ven nevede žádná cesta, dá se použít jedině teleportace, a kdybys o tom věděl to, co já, tak bys raději zůstal, kde jsi, a zemřel hladem. Neodvážuju se prorežat dovnitř, protože mám strach, abych vás neporanila. Takže, když to všechno vezmu v potaz..."

Ve vzduchu, metr od Marca, se náhle zhmotnil dlouhý objekt a se zaduněním dopadl na zem. Kung ho zvedl a podezíravě si ho prohlédl.

"Vypadá to jako průmyslově vyrobený molekulární destruktorka," prohlásil nakonec.

"To taky je. Doporučuju ti, abys ním zacházel opatrně."

Marco se v pekelném světle spokojeně zašklebil a zamířil.

Část jedné stěny místnosti se změnila v jemnou mlhu. Rychle pustil spoušť a rozhlédl se po Stříbřeně.

Mixka klečela a svírala si hlavu rukama.

"Jak se cítíš?" zeptal se Marco tónem plným upřímného zájmu. Destruktor svíral nedbale v ruce a nemířil s ním přímo na mixku. Stříbřena na něj vrhla nepřítomný pohled.

"Děly se nějaké divné věci..." začala.

Marco jí pomohl na nohy - což ovšem bylo jen jakési společenské gesto vzhledem k tomu, že vážila jistě alespoň desetkrát tolik, co on, a navíc potřeboval v jedné ruce nedbale držet destruktorku a nemířit s ním přímo na mixku.

"Poslyš, už můžeš chodit?"

Mohla se potácet. Marco vyhlédl z místnosti do matně osvětleného tunelu. V oblaku usazujících se prachu zmateně popojížděli dva hranatí roboti-opraváři. Marco se ohlédl na Stříbřenu a zamířil nálevkovitou hubicí destruktorky na jeden z tápajících obrysů.

"Odlož ten hardware," řekl robot a ustoupil.

"Kin Aradová?" řekl Marco.

"Marco, tu zbraň jsem ti poslala, aby ses dostal ven a aby dodala vyrovnanosti a klidu tvým myšlenkám. Ale jestli ji ještě jednou použiješ, utrhnu ti všechny čtyři ruce. A skutečně to odsud dokážu."

Marco o tom chvíli přemýšlel, zatímco Stříbřena se pracně prodírala ven z místnosti. Pak pokrčil všemi čtyřmi rameny a pustil zbraň na zem.

"Opíčí logika," zabručel. "Nikdy jí neporozumím."

"A já věřila, že si myslíš, že jsi člověk," prohlásil robot Kininým hlasem.

"Tak? Některé věci nedokáže změnit ani všechno myšlení na světě."

"Cogito, ergo kung," řekl robot. "Následujte mě, prosím."

Rozjel se tunelem a Stříbřena s Marcem se mu vydali v patách.

O hodinu později byli stále ještě na cestě. Měli za sebou rozlehlé kovové bludiště vysutých můstek a několikrát se museli ukrýt ve výklencích, když tunely, kterými procházeli, s duněním projížděly obrovské stroje. V jedné chvíli je jejich krychloví průvodce požádal, aby nastoupili na plošinu výtahu. Když zastavili o jedno patro níž a vystoupili, vkutálelo se na plošinu několik bzučících zlatých válců, páchnoucích ozónem.

Šli dál úzkou uličkou mezi dunícími stroji, jejichž konce mizely v nedohledné výšce.

"Jako u Krellů," řekla Stříbřena.

"Cože?"

Mixka se usmála. "Neviděl jsi náhodou Zakázanou planetu? To byl lidský film. Myslím, že ho natočili pětkrát, nebo dokonce šestkrát. V jedné verzi jsem účinkovala jako statista a měla jsem tam dokonce i krátký štěk. To bylo ještě před tím, než jsem nastoupila do koleje."

"No, tedy, že bych si něco takového pamatoval -"

"... většinou jsem rozbíjela dveře a řvala..., jo a taky jsem se dělila o šatnu s robotem. Byl to člověk."

"Lidský robot?"

"Zbytek úloh hráli samí roboti-herci, rozumíš? Ale v zápletce měl krátkou, ale důležitou úlohu jeden robot a oni pořád nemohli najít žádného, který by se choval dostatečně... roboticky. Tak na to nakonec museli najmout člověka. Byla tam jedna strašně napínavá scéna uvnitř obrovského stroje, který postavili Krellové, myslím, že se tak jmenovali. Nebo podobně. Tihle Krellové, aby ti bylo jasné, to byly takové vymyšlené bytosti, které někdo vytvořil jen pro účely toho filmu..." Stříbřena se podívala Marcovi do tváře a zmlkla.

Kung si povzdychl. "Stykáme se s těmi lidmi už příliš dlouho, jak ty, tak já. Už jsme se zčásti nakazili tím jejich šilenstvím."

"A já myslela, že jsi byl vychován na Zemi. Nejsi oficiálně člověk?"

"Moje rasové doklady zůstaly někde tam nahoře ve zbytcích lodi. Prima, co?"

Stříbřena zabručela. "V tom případě se musíš považovat za kosmopolitu."

"A co to tak asi přesně znamená, drahá přítelkyně?"

"To znamená dobrovolné podřízení svého rasového vědomí ve prospěch základní jednoty myslících druhů."

Marco si pohrdavě odfrkl. "Tak to právě vůbec nic takového neznámá. To znamená, že se musíme naučit mluvit řečí, kterou zvládnou opičí jazyky a my se musíme přizpůsobit jejich světu. Už jsi někdy viděla člověka, který by se choval jako mix, nebo kung?"

"Ne," připustila Stříbřena. "Jenže na druhé straně, Kin Aradová je volná a my jsme uvěznění. Lidé se nakonec vždycky dostanou do vedení. Lidé vždycky dosáhnou toho, co chtějí. Já mám lidi ráda. Celá naše rasa má ráda lidi. Možná, že kdybychom lidi rádi neměli, byli bychom už dávno všichni mrtví. Co je to?"

Marco sledoval její pohled. O osm set metrů dál se nad stroji velikosti činžáků tyčila mohutná věž. Zdálo se, že je vyrobena z obrovských míčů, položených na sebe. Zářila matnou červení. Stříbřena ukazovala na roboty, kteří se hemžili na můstcích připojených k podivné věži, ale Marco se musel spokojit s tím, že daleko před sebou vidí něco velkého a hrozivého.

"Obrovský překapávač kávy?" odvážil se hádat.

Stříbřena zavolala na malého robota, který jel před nimi. Plynule přešel na zpětný chod.

Stříbřena ukázala na věž kulovitých tvarů, jejíž horní konec mizel někde u stropu podzemní prostory.

"V základě," ozval se Kinin hlas, "se jedná o jednoduché zařízení, které dokáže zahřát kámen na bod tání a pak jej pod tlakem vystříknout."

"Proč?" zajímal se Marco.

"Vulkán," vysvětlil mu robot jednoduše.

"A to všechno jen proto, aby měla plochá Země svoje vlastní sopky? To je šílenství!" vykřikl Marco. Robot se vydal na další cestu. "To říkáš teď," prohlásil Kininým hlasem přes rameno. "Ale počkej, až uvidíš stroje na výrobu zemětřesení!"

Cesta pod povrchem plochy jim trvala dva dny, alespoň podle hrubého odhadu, který Stříbřena s Marcem udělali. Některé části cesty jeli přikrčení na plochých vozících, které klouzaly tunely až bolestivě pomalu, ale většinou šli pěšky. Šplhali nahoru a dolů. Opatrně se šinuli po římsách. Vrhali se prudkým během přes složité křížovanky a seřadiště, která křížovaly podzemní stroje podle svých vlastních řádů a potřeb.

Občas narazili na samoservary, které až netypicky nehybné a nápadné, stály v bzučícím podzemním světě plném pohybu. Vypadaly nově, ne jako celé jejich opotřebované okolí. Všechno bylo dobře udržované, ošetřované, ale na všem bylo vidět, že je to dlouho užívané.

Marco se o těchto skutečnostech zmínil, když seděli zády opření o jeden z nich a odpočívali.

"Já vím," řekl, "že kdyby lidi na ploše prožili průmyslovou revoluci a pak se mohli podívat do nitra svého světa, vyděsily by je tyhle samoservary k smrti."

Stříbřena si ukousla další kus něčeho, o čem si Marco myslel, že je to středně propečený mix.

"Zdá se, že v tomhle případě udělali stavitelé plochy naprosto nepochopitelnou chybu, když tady zapomněli něco takového, přestože všechno ostatní je vlastně stylové," přikývla. "Taky jsem si všimla, že dost často míváme rozbité stroje. Předpokládám, že by neměl být žádný problém opravit je?"

"Kdo opraví stroje, které provádějí opravy?" řekl Marco. "Tak rozlehlý mechanismus, jako je plocha, musí mít během staletí spoustu poruch. Co uděláš, když se poláme kolečko v robotovi, který opravuje stroje, které vyrábějí náhradní součástky pro továrnu, která montuje roboty, kteří opravují automaty, které produkují pojistky? Pokud nemáš zajištěný stabilní opravárenskou službu zvenčí, musí se plocha pomalu rozpadat."

"Můžeme se zeptat toho robota," navrhla Stříbřena.

Bylo to jako špatný vtíp. Robot jim byl ochoten odpovědět na jakoukoliv přímou otázku o mechanické krajině - tak například byli obdařeni desetiminutovým výkladem o strojích regulujících pravidelný chod a výši přílivu - ale všechny ostatní otázky ignoroval. Marco koketoval s myšlenkou, že si najde něco, čím by mu mohl vypáčit kryty a pohrabe se mu v obvodech, ale nakonec v něm převážila opatrnost.

"To místo s červenými světly muselo být někde blízko k okraji plochy," řekla Stříbřena. "Mám pocit, že se znovu přibližujeme ke středu. Možná bychom se měli zeptat Kin."

Robot, který nehybně a tiše seděl o několik metrů dál, se rozjel směrem k nim.

"Tak už jsme se občerstvili?" zahlaholil optimisticky. "Můžeme pokračovat v cestě?"

Unaveně vstali. Hranatý robot je vedl přes vysutou lávku, která ústila na dokonale osvětlený rozlehlý kruhový ohoz. Většina světla pocházela ze světélkující mlhy vysoko nahoře, ale velmi slušný podíl na tom mělo i malé umělé slunce.

Vznášelo se několik desítek metrů nad dokonalou plastickou mapou ploché Země, která měla snad sto metrů v průměru. Rozdíl byl v tom, že nad obyčejnými plastickými mapami se nepohybují miniaturní mračna, která vrhají na krajinu pod sebou malé stíny. Marco nikdy neviděl ani plastické mapy s aktivními sopkami. Mapa nebyla s kruhovým ohozem nijak spojena. Reliéf plochy se vznášel asi metr pod ním a slunce se odráželo od hladiny moří, která vypadala až znepokojivě skutečně.

Marco na mapu dlouho upíral pohled. Nakonec řekl: "Vzdávám se. Je to překrásné. Ale k čemu je to dobré?"

"Jednoho napadá snad jen architektonický model," zaduněl Stříbřenin hlas. "Můžu tě ale upozornit na jednu chybu? Dohlédneš až támhle, za to vnitrozemské moře?"

Marco napnul zrak, ale brzo se vzdal. "Ne," zavrtěl hlavou. "Ti, kdo vyrobili plochu, měli buď po čertech dobré oči, nebo je tohle jen taková hračka na ukazování."

Ohlédl se po robotovi, ale ten mezitím zmizel.

"Přáli bychom si mapu prohlédnout zblízka," obrátila se Stříbřena k prázdnému prostoru. Z opačné strany mapy přiklouzalo něco jako létající skleněná tabule a zůstalo viset ve vzduchu před ní. Opatrně nastoupila, ale ta věc se pod její vahou ani nezakývala.

"Já to sice vidím," řekl Marco, "ale nevěřím svým očím. Jak jsi to udělala?"

"Byl to jen takový nápad," odpověděla Stříbřena. "Myslím, že začínám pomalu chápat způsob, jakým tady věci fungují. Jedeš se mnou?"

Skleněný koberec dokonale reagoval na Stříbřeniny mluvené příkazy. Klouzal sem a tam po mapě pouhých několik centimetrů nad mračny. Marco měl neodolatelné nutkání natáhnout ruku a zvířit je do cyklonu. Mapa byla až úděsně skutečná. Kdyby se natáhl dolů a dotkl se jí, byla by se tam nahoře vynořila z mračen plochy obrovská ruka?

Když mixka znovu promluvila, poslušně se znovu podíval průhlednou podložkou pod svými nohama dolů. Zhlédl oblast spálené a zničené země. A v jejím středu byl hladký kulatý otvor.

O něco později mixka zjistila, že když plošinu mírně zvedne, zvětší se výřez krajiny pod ní. Zdálo se, že rozlišovací možnosti celého zařízení nemají hranic. Tam dole bylo dokonce vidět mikroskopické lidi, kteří se téměř nehýbali z místa.

Jenže právě že jen téměř. Každou vteřinu celá scéna jakoby mrkla a postavičky zaujaly maličko jinou polohu. Marco strávil celou věčnost pohroužen do pozorování homunkula, sekajícího dřevo. Blik - sekera ve vzduchu - blik - sekera zaťatá do stromu - blik - sekera ve vzduchu - blik - sekera ve stromu - blik - ve vzduchu a v maličkém kmeni stromu se najednou objevil jako kouzlem světlý klín bílého dřeva.

"No, technicky se to zvládnout dá," zabručel si pro sebe. "Jediné, co musíš udělat, je uvést do přesného vzájemného vztahu informace všech čidel a průběžně je promítat ve formě hologramu."

"To bys potřeboval strašlivé množství vstupních dat."

"Biliony. Musela by ses napojit na smyslová centra každého živého tvora."

"Všiml sis těch slepých míst?"

"Možná, že se v potřebné chvíli černý pták díval jinam."

Stříbřena zcela vážně přikývla a rozhlédla se po obrovské hale, kde byla mapa umístěna.

"Předpokládejme, že tahle mapa plochy obsahuje svou vlastní mapu plochy," řekla po chvíli pomalu. Tiše se usmála, když viděla, jak se na ni kung podíval. Pak přikázala plošině, aby se přesunula ke středu mapy. Ani jeden z nich nepochyboval o tom, že mapa plochy je ve středu. Dívali se dolů na tajemnou kopuli. Stříbřena vyzkoušela několik příkazů, ale ty se minuly účinkem. Nakonec tedy přikázala plošině, aby pomalu klesala.

Upírali oči pod vlastní nohy a viděli, jak zem i kov tají a mizí stranou. Vstříc jim stoupaly stroje a zařízení v podzemí plochy a ztrácely se. Pak se něco objevilo... okraj čehosi...

Uviděli malou kulatou plochu. V jejím středu byly dvě skvrnky - bílá a šedá, a ty se postupně změnily ve dvě postavy. Jedna byla obrovská a porostlá srstí, druhá hubená a štíhlá jako prut. Obě upřeně zíraly na něco pod svými nohama...

Blik. Ta hubená najednou zvedla hlavu na kruhový ochoz, který obtáčel mapu mapy. Blik. Tam stála další postava. Blik. Postava na ochozu zvedla ruku. Blik.

"Ahoj," pozdravila je Kin.

Stříbřena nebyla odborník na lidské výrazy, ale podle toho, jak žena vypadala, se nezdálo, že spí. Naopak, mírně se kývala.

"To jsem ráda, že se vám to nakonec přece jen podařilo," řekla Kin. "Nemohla jsem přikázat počítačům, aby vás teleportovaly, protože tady existuje třicetiprocentní možnost, že dojde k výpadku energie ve chvíli, kdy budete v přenosové fázi. Tak a teď pojdte za mnou, už nám nezbyvá mnoho času."

"Měli bychom -" začal Marco.

Kin divoce zavrtěla hlavou. "Ne, to tedy ne!" odpověděla. "Pojďte!"

Kung začal znovu protestovat, ale Stříbřena ho chytla za jeden pár rukou. Kin už spěchala tunelem, který vedl z haly.

Tunel vyústil v hale o polovinu větší, než byla ta, kterou právě opustili. Tam stála vesmírná loď. Alespoň tak to na první pohled vypadalo...

Nemělo to žádné motory pro klasický planetární start. Kromě podivně mohutných výškových a směrových trysek, které byly zhruba na těch místech, kde měly trysky být. Trup - to snad byla jedna jediná kabina, rozhodně v něm bylo dost oken na to, aby se tam dalo pěstovat hroznové víno. Kolem bylo shromážděno větší množství hranatých robotů. Jeden z nich stříkal barvu na přístávací zařízení. Další se zabývali nějakou úpravou tupých křídel.

Kin už byla na palubě. Marco s vrčením vyšplhal po krátkém žebříku a zjistil, že Kin sedí u řídicího pultu podkovovitého tvaru. Od pultu se vinulo množství kabelů a drátů ke krychlovým schránkám, rozloženým bez jakéhokoliv systému po kabině. Ve středu kabiny se zaměstnávalo horečnatou činností kolem spleti kovových trubek několik malých hranatých robotů. Jeden z nich začal Marca opatrně strkat do nohy a nepřestal, dokud kung o kousek neustoupil.

"Stříbřeno, zavři ty dveře," požádala Kin. "Pospěš si! A teď se začněte modlit ke všem bohům, které znáte."

Otočila se a oslovila čirý vzduch před sebou tónem, který dával jasně najevo, že nemluví ke svým společníkům.

"Jsme připraveni."

Odpověď přišla odevšud.

JSME DOHODNUTI?

"Dohoda platí," přikývla Kin. Chvilku se nic nedělo. Pak se loď neznatelně zachvěla. Marco zvedl hlavu a zjistil, že stěny jeskyně kolem nich kloužou dolů.

"Ne abys řekl něco ukvapeného," varovala ho Kin. "Jestli se chceš dostat domů, tak se pokus raději ani nemyslet."

Věnuj mi svou důvěru, ano? Prosím!" Kabinu náhle zaplnilo sluneční světlo. Marco se Stříbřenou zvedli hlavy a spatřili čtverec zlatavé oblohy, protože část střechy se odsunula stranou. Loď i s kusem podlahy stoupala přímo k otvoru.

U jejích nohou se pachtil malý robot a vyplétal z hromady uprostřed kabiny jakousi trubku. Jedna z jeho mnoha rukou se ohnula, zaváhala a sevřela se. Trubka se v místě doteku oddělila.

Stříbřena prudce trhla hlavou kupředu, když jí něco zatíkalo téměř u ucha. Když se opatrně ohlédla, zírala přímo do malé kulovité antény, připevněné na kovové krychličce, která visela za tři kovové ruce od stropu. Robotek samozřejmě neměl žádný obličej, ale dařilo se mu vypadat rozpačité. Ve čtvrté ruce svíral posuvné měřítko.

Marco zasyčel a ohnal se po dalším stroji, který se mu pokoušel vylézt po noze nahoru. Robotek padl na zem na záda a zmateně škrabal všema šesti rukama po podlaze.

Kin se hystericky zasmála.

"Nechovejte se jako vyplašené děti," vypravila ze sebe nakonec. "Než přejdeme do meziprostoru, budete rádi, když budete ležet na anatomicky přizpůsobivých lehátkách, nebo ne? A oni si vás chtějí jenom změřit. Tak jim to laskavě DOVOLTE!"

Marco otevřel ústa k protestu a něco se mu dotklo tváře. Když sklopil oči, viděl, jak se mu přes obličej k podlaze odvíjí kovová páska. Pak oči zvedl a zjistil že mu nad hlavou visí další robotek. Povzdechl si.

Loď se zvedla do denního světla. Vynořila se uprostřed pláže černého písku, za kterou se tyčila měděná kopule středu. O několik metrů dál se líně převalovalo moře. Když plošina výtahu došla na své místo, země se slabě zachvěla. Kostkovití roboti teď stříkali pěnu na tři trubkové konstrukce, které už stačili přinýtovat k podlaze. Pěna rychle ztuhla a rýsovaly se v ní příslušné prohlubeniny a vypukliny pro mixe, kunga a člověka.

"Do startu nám zbývá velmi málo času," oznámila jim Kin a vstala. "Chce se někdo na něco zeptat? Jasně. Hned jsem si myslela, že ano. Dobrá, ale lehněte si na lůžka."

"Nečekáš ode mě, že nás dostanu do meziprostoru přímo z povrchu plochy?" zeptal se Marco. "To nemáme šanci!"

"Dokázal jsi to na Kungu," upozornila ho Kin a ulehla na své místo.

"Jenže Kung nebyl obklopený neprůstřelnou kopulí!"

"Já vím. Jenže já od tebe nečekám, že to uděláš hned. Ta lehátka potřebujeme k prvnímu startu."

"Ale kdo bude při startu u řízení? Odtud na to nedosáhnu!"

"U řízení nebude nikdo. Řídící pult žádné startovní kontrolky ani spínače nemá. Věř mi."

"Takže to nemá žádné spínače a kontrolky a ty chceš, abych ti věřil?"

"Ano. Chci, abys mi věřil."

Marco si lehl a nahnatal bezpečnostní popruhy. Stříbřena už byla připoutaná. Chvilku leželi beze slova.

Pak řekla Kin: "Marco, vidíš ze svého místa tu kulatou obrazovku?"

"Vidím ji."

"To je radar. Nespouštěj z něj oči. Tak a teď vám pravděpodobně dlužím vysvětlení..."

POMOC, řekla obrazovka.

Kin se pokoušela nemyslet na to, co dělá, a zvedla původního nájemníka z křesla. Pak se posadila na jeho místo před prosící obrazovku. Zatímco poočku neustále sledovala vznášející se helmu, přejela rukou po opěradle křesla.

Nestalo se nic, jen na obrazovce se teď rozsvítil nápis TY JSI KIN ARADOVÁ.

"To je -" začala Kin a její hlas zněl v malé místnosti velmi slabě a stísněně. Odkáslala si. "To je správné," přikývla, "Kdo jsi ty?"

MYSLÍME SI, ŽE JSME TI, KTERÝM ŘÍKÁTE TVŮRCI PLOCHÉ ZEMĚ, I KDYŽ MY SAMI SE NAZÝVÁME VÝBOR.

"To zní velmi příjemně. Demokraticky. Ukažte se mi."

JE TO DŮRAZNÉ PŘÁNÍ?

"Víte, urazila jsem hodně dlouhou cestu, abych se s vámi setkala. Takhle vedený hovor není příliš důvěrný, to musíte uznat." Kin se rozhlédla. Hledala dveře, nebo alespoň skryté kamery. Stěny byly holé.

TY JSI NÁS NEPOCHOPILA. MY JSME STROJE. JAGO ŽARLO NÁS NAZÝVAL POČÍTAČE. NEROZUMÍME TVÉMU PŘEKVAPENÍ.

"Já nejsem překvapená," lhala Kin.

PAK TI DOPORUČUJEME PODAT NA SVOU VLASTNÍ TVÁŘ ŽALOBU PRO URÁŽKU NA CTI.

"Proč potřebujete pomoc? To já potřebuju pomoc. Co se stalo s mými přáteli?"

JSOU V BEZPEČÍ POD OCHRANNÝM DOHLEDEM. CHOVALI SE PŘILÍŠ NÁSILNĚ, NEŽ ABYCHOM JIM MOHLI DOVOLIT TOULAT SE TADY JEN TAK VOLNĚ. PŘEJEŠ SI, ABY BYLI PROPUŠTĚNI A BYLA VÁM ZAJIŠTĚNA DOPRAVA NA TVOU RODNOU PLANETU? JESTLIŽE ANO, VYDEJ PŘÍKAZ A STANE SE.

"Mohu vám vydávat příkazy?"

SEDÍŠ V KŘESLE. NENÍ ŽÁDNÝ JINÝ UCHAZEČ. JSI TEDY PŘEDSEDA. PROTO MŮŽEŠ VYDÁVAT ROZKAZY. ŽÁDÁME TĚ O TO.

"Můžete mi postavit loď?"

POSTAVILI JSME LOŇ JAGOVÍ ŽARLOVI. POMÁHALI JSME MU PŘEZE VŠECHNO, CO UDĚLAL. V TOMHLE NEMAJÍ STROJE NA VÝBĚR. JAGO SE ROZHODL Z PLOCHY RADĚJI UPRCHNOUT, NEŽ BY SE O NÍ DOZVĚDĚL VÍC.

Kin o tom opatrně uvažovala. Když promluvila, vážila každé slovo.

"Postavíte mi loď, ale když se rozhodnu opustit plochu, už mi o tomhle zvláštním světě nic neřeknete?"

SPRÁVNĚ.

"Ale řekli jste, že mohu vydávat příkazy."

ANO. MUSÍME TĚ VŠAK UPOZORNIT, ŽE V DOHLEDNÉ DOBĚ OČEKÁVÁME DROBNOU ZÁVADU NA NAŠICH PŘÍJÍMACÍCH OKRUŽÍCH. TY BY NÁM MOHLY ZABRÁNIT VYSLECHNOUT NÁSLEDUJÍCÍ PŘÍKAZY.

Kin se usmála. "Takže nemám na vybranou, že? Je to vydírání! Dobrá, povězte mi tedy něco o té vaší ploché Zemi."

"Kin," ozval se Marco naléhavým hlasem. "Na té obrazovce se něco objevilo."

"No, už bylo na čase," odpověděla mu Kin. "Nedělej si starosti."

"Jo, to už jsi mi řekla. Abych ti věřil. Jenže ta věc je děsivě velká. Co je to?"

"To je naše nosná raketa."

Kin se pohodlně opřela v křesle a dlouho upírala oči na prázdnou obrazovku. "Opotřebováváte se," řekla. "Proto se vám zbláznilo moře a mění se podnebí. To chápu. Plocha je stroj. Stroje mají jen určitou životnost. Proto Společnost buduje planety."

PLANETY MAJÍ OMEZENOU ŽIVOTNOST.

"Jenže delší. Nezačnou jim skřípat ložiska po prvním půlmiliónu let."

TO JE ŠKODOLIBOST?

"Vůbec ne. Představuju si milion lidí na kosmické lodi o rozměrech světa a pak si uvědomím, co všechno se na takové lodi může porouchat. Necítím škodolibost, ale třesu se strachem. A vztekem."

Vstala a několikrát prošla sem a tam místností, aby rozehnala mravenčení v nohou. Byl to dlouhý rozhovor. Podzemní populárně naučná přednáška o strojích řídících plochu. V hlavě jí uvízly stroje na výrobu zemětřesení. Všechna ta práce, námaha a vynalézavost, aby se vytvořilo to, co každý přirozený svět dokáže sám od sebe. A démoni... dobrá, alespoň démoni se jí podařilo zrušit.

Ozvalo se cvaknutí, jak si Marco rozeplnul spony bezpečnostních popruhů, přistoupil k podkovovitému pultu, upřel oči na obrazovku a pak vyhlédl ven z kabiny.

"Kde je to, u všech d'áblů? Zmizelo to z obrazovky. Co to bylo, Kin? Odraz byl větší než -"

Sviššš. Pláž za okny vybuchla v poryvu písečné bouře.

Marco natáhl krk a podíval se vzhůru. V kabině se zešeřilo, protože něco zastínilo slunce.

Sviššš.

Marco upřel oči na obrovské pařáty, které klesaly z oblohy, odkud se snášel ten nesmyslný pták. Pařáty dost velké na to, aby unesly kosmickou loď. Marcovi se z krku vydral slabý nesrozumitelný zvuk a kung se vrhl ke svému lůžku. Sviššš. Škráb. Sviššš. Svišššsviššš. Svišššsviššš.

Spáry se opatrně sevřely a loď slabě zaskřípala. Pak se začala vznášet vzhůru, pohybem, při kterém všem třem cestovatelům drnčely zuby.

Vrchol kopule se zatočil, zakýval a propadl se do hlubiny. Za ním se do hloubky začala propadat i sama plochá Země, kývala a chvěla se na obloze, až se nakonec změnila v okrovou a modrou stěnu. Chvilku setrvala na svém místě, pak se zhoupla, zmizela pod lodí a na chvilku se vynořila na druhé straně. Sviššš.

Kin se soustředila na nebe nad hlavou, aby odpoutala myšlenky a hlavně svůj vestibulární systém od rozkývaného vesmíru. Pařáty téměř zakrývaly stropní okna, ale občas zahlédla záblesk obrovských bílých křídel, která teď bila do vzduchu v pomalém rytmu mořského příboje.

Pak kabinu naplnil zvuk. Začal někde nad hranicí ultrazvuku a klesal po stupnici jako navlhčený prst, který vám někdo táhne po okně duše.

Vysoko nad plochou zemí se vznášel pták Roch* a zpíval.

Už nebudou žádní démoni. Bylo jí jasné, proč tam byli démoni, bylo to něco, co fungovalo, ale už je s nimi konec.

Někteří z těch, s nimiž se Kin setkala, byli téměř lidské ve srovnání s tvory násilně vypěstovanými v tichých zelených laboratořích pod středem plochy. Hlíдали plochý svět, strašili v okolí ukrytých vývodů klimatizace a vstupních šachet do určitých úseků strojního zařízení, a odháněli lidi dobrodružné povahy od středu ploché Země. Občas unesli nějakého toho nového předsedu výboru.

Předseda. Kin upírala oči na slepou obrazovku, pak zvedla hlavu k helmě, která se jí vznášela nad hlavou. Neměla v úmyslu zkusit, jestli by jí seděla. Počítače jí k ničemu nenutily, ale ukázaly jí, jak se používá.

Plochu řídily počítače. Upravovaly její příliv, vytvářely proudy v jejích mořích, počítaly uhynulé špačky, obnovovaly porosty konvalinek. Jenže tvůrci ploché Země je vyrobili jako podřízené mechanismy, jinak by se plochá Země mohla sama rychle změnit v jediný velký stroj.

Během sedmdesáti tisíc let historie ploché Země bylo pod helmu v hrůze dovlečeno dvě stě osmdesát předsedů. Ta jim dodala neosobní, chladné vědomí, a nové, nevídané vědomosti.

Kin řekla, že tomu nevěří.

"Nemůžete vzít středověkého rolníka a udělat z něj planetárního technika," protestovala.

MŮŽEME. TVOŘITELÉ PLOCHY NÁS ZKONSTRUOVALI VELMI DŮMYSLNĚ.

Sviššš. Kin sevřela okraje lůžka. Sviššš. Roch vlastně ani neletěl, spíše si prorážel cestu horními vrstvami atmosféry a s úšklebkem ji odhazoval stranou.

Hovor byl těžký, když na vás v rytmických nárazech doléhalo přetížení několika g. Stříbřena sama to považovala za poměrně značné nepohodlí.

"Já tomu taky nevěřím," ozvala se mixka. "Je mi úplně jasné, co by takové zařízení jako plochá Země potřebovalo." Sviššš. "Potřebovalo by inteligentního správce. Žádné stroje nedokážou vyřešit všechny problémy, které se tady mohou vyskyt -" Sviššš. "Mohou vyskytnout. Ale pokud ten tvor už od začátku nebude sám technicky a matematicky na výši, tak by se z toho mohl prostě a jednoduše zbláznit."

Kin se připravila na další máchnutí křídly. Nepřišlo. Za okny bylo vidět nejen Rochova doširoka roztažená křídla, ale dokonce i jednotlivá pera v letkách, jejichž špičky se chvěly v proudu vzduchu. Pták přešel do klouzavého letu.

Před mírně skloněnou kabinou se rozprostřela skoro polovina plochy. Kin se svezla z lůžka a opatrně přešla přes rozhoupanou kabinu ke stěně, které se zachytila.

Svět vypadal jako mísa plná drahokamů, kterou někdo zavěsil do vzduchu. Vpředu se prostíral krajový oceán a zapadající slunce se s ním spojovalo jako vzácný kámen, korunující drahocenný prsten.

Roch klouzal oblohou a upíral na slunce děsivé oči ptačího dravce. Občas prudčeji pohnul rameny, aby setřásl led, který se mu tam začal vytvářet od chvíle, kdy začal svůj dlouhý sestup.

Kin klečela na vznášející se plošině a pozorovala mikroskopické postavičky Stříbřeny a Marca, které procházely spleť tunelů.

Na jiných místech se dávaly do pohybu podzemní stroje plochy. Přemýšlela, co by se stalo, kdyby byl v této chvíli předsedou nějaký středověký zemědělec. Byl by schopen pomoci počítačům začít s dlouhou řadou nezbytných oprav?

Vstala a přikázala plošině, aby se vrátila ke galerii mapového sálu. Vystoupila a pospíšila si do řídicí místnosti.

VÍTÁM TĚ, ozvala se obrazovka.

"Už mě nepotřebujete," řekla Kin. "Dala jsem vám všechny pokyny, které potřebujete k tomu, abyste se sami dokonale opravili. Bude vám to trvat dost dlouho, ale dokážete to, aniž byste nějak ovlivnili biosféru - hm, bio-hemisféru. Tedy aniž byste ji ovlivnili nějak moc. Jenže takhle už dál dlouho nevydržíte, rozhodně ne, pokud nedostanete nový materiál zvenčí."

MY VÍME. ENTROPIE STOJÍ PROTI NÁM.

"Nemůžete rozebírat staré stroje, abyste získali součástky pro opravy. Tak byste mohli vydržet ještě nějakých sto let, ale ne déle."

MY VÍME.

"Staráte se o lidi, kteří žijí na povrchu?"

JSOU TO NAŠE DĚTI.

Kin upírala oči na zářící písmena. Pak řekla tiše: "Řekněte mi, jak to bylo s Jagem Žarlem. Musel vám připadat jako seslaný z nebe."

ANO. UŽ JSME SI UVĚDOMOVALI, ŽE PLOCHA JE ODSOUZENA K POMALÉ SMRTI. V TĚCH DNECH JSME VZTYČILI LAPAČ METEORITŮ. BYLO POMĚRNĚ SNADNÉ VYSÁT ZBÝVAJÍCÍ SÍLU JEHO LODI. POZOROVALI JSME HO, JAK SE Z NÍ SPUSTIL V MENŠÍ LODI POD KLENBU NEBES. NANEŠTĚSTÍ JSME SE S NÍM NEMOHLI SPOJIT PŘÍMO. OKAMŽITĚ BYCHOM BYLI VELMI PODEZŘELÍ.

"Takže jste mu dovolili přistát."

NANEŠTĚSTÍ JEHO LOĎ BĚHEM SESTUPU PŘILÁKALA POZORNOST ROCHA.

"Rocha?"

TO JE VELKÝ PTÁK.

"Já tomu nevěřím," trval na svém Marco. "Vidím to, ale nevěřím tomu. Tohle nás donese domů?" "Zem pod nimi ubíhala v pestrobarevném pásu. Pak se tam mihnul bílý pruh příboje a Roch se hnál nad mořem.

"Neviděl jsi to obrovské vejce v zoologické zahradě, tam, kde tě zavřeli do klece?" zeptala se Kin slabým hlasem. "Nepřemýšlel jsi o tom, co ho asi sneslo? Samozřejmě, že nás to nedonese domů, je to jen velký pták. Viděla jsem ve středu plochy jeho zadání."

"Možná, že je hloupé říkat to za těchto okolností," ozvala se Stříbřena, "ale takové stvoření z masa a kostí nemůže existovat. Zbortilo by se svou vlastní vahou."

"Neváží víc, než pět tun," odpověděla jí Kin. "Je to jedna z nejdokonalejších konstrukcí, jakou tvůrci ploché Země postavili. Je živý. Má šlachy z materiálu, který se podobá monolanu a jeho kosti jsou duté. Jsou to jenom trubice, pod tlakem naplněné plynem. Počítače mi to všechno ukázaly. Úžasné, co?"

"Proč klesá? Vždyť s námi spadne do moře," ozvala se znovu Marco.

"Přesně tak," přikývla Kin. "Na tvém místě bych se vrátila na lůžko."

"To chceš říct, že vážně přistaneme na moři?"

Marco se podíval dolů, na zpěněné vlny. Roch se snesl tak nízko, že už se daly rozeznat jejich bílé hřebenky. Kung zvedl zrak k tomu, co se na ploše nazývalo obzorem. Zapadající slunce bylo napůl ukryto v mracích a zalévalo hladinu moře rudou září. Marco se na okamžik zamyslel.

"Počkej, to ne," zasténal najednou. "Řekni mi, že se mýlím. Řekni mi, že nechceš udělat to, co si myslím, že chceš udělat..."

"Jestli vám to nějak pomůže," řekla Kin, "Jago Žarlo byl šílený i podle měřítek našeho šíleného věku."

TO JSME BRZO ZJISTILI. DOŠLI JSME K NÁZORU, ŽE ŽÁDNÁ RASA BY NEPOSLALA DO VESMÍRU SVÉHO ŠÍLENÉHO ZÁSTUPCE.

"V lodi, v jaké cestoval on, by mohl cestovat skutečně jenom šílenec."

NAKONEC SE DOSTAL KE STŘEDU S GEOLOGICKÝM LASEREM, KTERÝ DEMONTOVAL ZE SVÉ MALÉ

LODI. ZABIL TEHDEJŠÍHO PŘEDSEDU.

"Nepokusili jste se ho zastavit?"

NEMĚLI JSME PŘÍKAZ NĚKoho ZASTAVIT. KROMĚ TOHO TEN MUŽ PŘICHÁZEL Z TECHNOLOGICKÉ CIVILIZACE. MUSELI JSME VZÍT V ÚVAHU BUDOUCNOST PLOCHÉ ZEMĚ. PŘIKÁZAL NÁM, ABYCHOM MU POSTAVILI LOĎ. NEBYLO TO TĚŽKÉ. SPOČÍTALI JSME SI, ŽE KDYŽ POMŮŽEME JAGOVÍ ŽARLOVI K NÁVRATU NA JEHO RODNOU PLANETU, NEBUDE TO TRVAT DLOUHO A OBJEVÍ SE U NÁS DALŠÍ NÁVŠTĚVNÍCI. PROTO JSME S NÍM POSLALI JEDNOHO Z NAŠICH VÝZVĚDNÝCH PTÁKŮ - HAVRANŮ. JSOU TO OČI BOŽÍ, JEDNY Z NAŠICH NEJDOKONALEJŠÍCH VÝTVORŮ.

"Proč jste se pak ale s námi nespojili ve chvíli, kdy jsme přistáli? Ke všem ďáblům, chytila jsem blechy, málem jsem uhořela za živa, dostala jsem se do serailu -"

ROZHODLI JSME SE, ŽE VÁS BUDEME NEJDŘÍVE POZOROVAT. NEMOHLI JSME SI BÝT JISTÍ, ŽE JAGO ŽARLO JE JEN VÝJIMKA. KROMĚ TOHO TO ČTYŘRUKÉ STVOŘENÍ V NÁS VYVOLALO PODEZŘENÍ.

Kin pozorovala, jak se písmena ztrácejí. Nakonec řekla: "Asi víte, že dokážeme postavit celé světy. Skutečné světy. Planety. Dokážeme postavit i planetu pro lidi z ploché Země. Víte, že je to vlastně kopie světa, ze kterého pocházejí mí předkové?"

ANO.

"A víte proč?"

ANO.

"Řeknete mi to?"

Obrazovka zůstala několik vteřin slepá. Pak se zaplnila slovy, tolika slovy, kolik jich počítače dokázaly vyjádřit písmeny na tak malé ploše. Kin vstala a četla:

CHTĚLA JSI SE DOZVĚDĚT NĚCO O TVŮRČÍCH PLOCHY. CHTĚLA JSI ZNÁT DŮVODY, KTERÉ JE VEDLY K VYTVOŘENÍ PLOCHÉ ZEMĚ. MŮŽEME TI TO PROZRADIT. JENŽE TO JE JEDINÁ VĚC, KTEROU MŮŽEME NABÍDNOUT VÝMĚNOU ZA JISTOTU SVÝCH DĚTÍ. MŮŽE SE STÁT, ŽE ODLETÍŠ A VRÁTÍŠ SE JEN PROTO, ABYS PLOCHOU ZEMI VYPLENILA. TO MĚL V ÚMYSLU JAGO ŽARLO. NEMŮŽEME TI V TOM ZABRÁNIT. UVĚDOMUJEME SI VŠAK, ŽE PRO TEBE JE NEJVZÁCNĚJŠÍM POKLADEM VĚDĚNÍ. DÁME TI VĚDĚNÍ. ALE TY POSTAVÍŠ NOVÝ SVĚT PRO NAŠE DĚTI.

Kin už o tom nějakou chvíli přemýšlela. Znamenalo by to postavit hvězdu typu G, ve vzdálenosti několika světelných minut od ploché Země, pokud by se samozřejmě nenašla v blízkosti nějaká, která by se dal přímo přesunout...

"Budeme potřebovat přístup k vaší databance," řekla. "Údaje o teleportaci, technologii umělých výpěstků, všechno."

TO BUDEŠ MÍT SAMOZŘEJMĚ K DISPOZICI.

"V tom případě dostanete nový svět. I kdyby se Společnost vzepřela, s tím, co vím, klidně vytvořím svou vlastní novou Společnost. Mohla bych se obrátit na některého z malých operátorů - ano, není pochyb, že se to podaří."

DOHODLI JSME SE?

"Jen tak? Nechcete nějaké - rozumíte, já vám v této chvíli nemůžu dát žádné záruky," řekla užaslá Kin.

MY JSME TĚ SLEDOVALI. ODHADLI JSME, ŽE JE TADY PRAVDĚPODOBNOST 99.87 PROCENTA, ŽE DOHODU DODRŽÍŠ. NASAĎ SI HELMU.

Kin zvedla hlavu a podívala se na izolovanou kovovou korunu, která se jí vznášela nad hlavou.

VĚŘÍME TI. VĚŘ TY NÁM. HELMA TĚ NAPOJÍ NA JISTÉ OKRUHY, KTERÉ BYLY PŘIPRAVENY PRÁVĚ PRO PODOBNOU SITUACI. NEMŮŽEME TI POSKYTNOUT INFORMACE, ALE VĚDĚNÍ, JAKÉ NEMŮŽEŠ ZÍSKAT NIKDE JINDE V CELÉM VESMÍRU.

"Nejdůležitějším účelem života je získat vědění," řekla Kin mírně pochybovačným tónem.

ANO. KDO BY SE ZŘÍKAL VĚDĚNÍ?

Kin si těžce povzddechla, zvedla ruce a stáhla si helmu na hlavu.

Roboti na podlaze řídicího centra měli mechanické ruce plné práce. Jeden z nich se pomalu blížil k podkovovitému řídicímu panelu a za sebou rozvínoval silný kabel. Zbytek se shlukl kolem podivné tyče, jejíž povrch byl lesklejší než nejdokonalější zrcadlo. Když se na ni Kin podívala, zabořily ji oči. Zdálo se, že je tyč pokřivená způsobem, jakým se normální hmota pokřivit nedá, což znamenalo, že se dívá přímo do srdce matrixového motoru.

Byla ráda - ve svých myšlenkách snila strašlivé denní můry o tom, co se stane, když takový motor nebude postaven.

Roboti dokonce postavili vhodné křeslo před řídicím panelem, V této chvíli už v něm seděl Marco a nadával.

"Je to stejné, jako kdyby po mně někdo chtěl, abych našel díru v mlze," vykřikoval. "Doufám, že ti tví plechoví kamarádi nám vyrobili dobré trysky."

"Otvor v kopuli se objeví na radarovém stínítku," nadhodila Stříbřena.

"Jasně. Jenže to stejně bude o chlup a půjde nám o krk. Kin, jseš si jistá, že to všechno bude fungovat?"

Kin se usmála. "Do posledního výpočtu. Včetně rotační rychlosti plochy a posunu nebeské klenby. Nebo chceš tvrdit, že nevěříš, že stroje, které sedmdesát tisíc let řídí běh ploché Země, nedokážou -"

"- navléct nit' do ouška jehly patnáct tisíc kilometrů vzdálené prostě tak, že tu nit shodí přes okraj vodopádu? To tedy ne. Chtěl bych si zkusit manipulační schopnost trysek."

"To budeš moci."

Údery Rochových perutí duněly nocí; obrovský pták letěl nad temnou vodou a blížil se k okraji ploché Země.

Nakonec upustil loď a chvíli zoufale bojoval s výškou, zatímco jeho křídla zvedala obrovské vlny.

Na několik okamžiků se posádka lodi ocitla ve stavu volného pádu, pak ale loď dopadla na hladinu, odrazila se, několikrát poskočila a začala se pomalu otáčet na vodě.

Roch se vznesl ke hvězdám a s ohlušujícím pleskotem křídel zamířil zpět do tajemného údolí, kde hnízdl. Kin se konečně uvolnila.

Přes izolované stěny lodi dovnitř dolehl jiný zvuk. Tichý bzukot, podobný hukotu obrovských strojů.

Krajopád. Čekala a cítila, jak se jí na zavřené oči tiskne měkké vyložení helmy. Nic se nedělo.

Pak si vzpomněla. Přišlo to jako šok, ale ten rychle odezněl, tak, jak rychle získávala zpět kontrolu nad svým tělem. Jak mohla Zapomenout? Pak si vzpomněla proč. Dokud jeden Nezapomene, jak by se mohl Učit?

Cítila tu starou Kin kdesi ve svém vědomí, tu malou nádobu chutí a zvyků, smyslů a zkušeností. Kolem sebe vnímala vědění ploché Země a cítila, že v tom číhá Nebezpečí. Bylo by příliš snadné ztratit samu sebe v tom pocitu bezmezné radosti a opojení. Přinutila se vrátit v myšlenkách k počítačům.

Vedli jste si skvěle.

TO BYL NÁŠ ÚKOL.

Povolím si vzpomenout na Kin Aradovou. Ona - to jsem konec konců já. Ona se nakonec probudí a bude o nás něco vědět. A bude chápat všechno, co se týká ploché Země.

ANO.

Zkusila dosáhnout Jejího vědomí a učinila jistá vylepšení. Pak, spokojená, si dovolila zapomenout...

Kin se vzpamatovala. Vzpomínky se jí vybavovaly, chladné, tvrdé, jako kousky ledu, které ji studily v mozku. Raději si znovu vybavila plochu.

"Plocha," řekla a její hlas byl bezvýrazný v šoku poznání, "Je botou v uhelné vrstvě, mincí v krystalu minerálu. Plomba v zubu triceratopse. Tajná značka, která určuje jejího původce. Nemohli tomu odolat. Vybudovali dokonalý vesmír, odpovídající všem parametrům, ale nedokázali odolat tomu, aby sem neumístili tuhle plochou Zemi, ukrytou tak, aby se hledala velmi těžko. Ale je to klíč. Jak to vím?" vykřikla.

Obrazovka zůstávala slepá. "Vím to. Nebyli to jen budovatelé ploché Země. Stvořili všechno - Zemi, kungy, všechny hvězdy. Oni nám dali naše zkameněliny. Mysleli jsme si, že to mohli udělat králové vřetenistů, ale královští vřetenisté nikdy neexistovali. Byli jen součástí jedné vrstvy falešného vesmíru. Přemýšleli jsme o tom, zda jsme se vyvinuli díky pomoci královských vřetenistů. Nikdy jsme se nevyvinuli! Byli jsme stvořeni, stejně jako jsme my znovu stvořili velryby a slony, pro naše nové světy - kolonie.

Jsme vlastně vesmírem - kolonií. Tvůrci ji prostě jen přesunuli a dobudovali, a protože každý potřebuje dějiny, dali nám naše dějiny. Stejně, jak to my děláme v nových světech. Staré kosti. Proslulá monstra. Vřetenisté, kolečníci. A my jsme si to nikdy neuvědomili. Sami to děláme, ale nikdy nás nenapadlo, že totéž se stalo nám.

Pak jeden z nich postavil plochu. Možná, že to byl jen jeho žertík? Rozhodně to neudělal z žádného důležitého důvodu. Cvičení v duchaplnosti. Musel to být okamžitý dodatečný nápad, souhrn dokonalých nápadů, které někdo shrnul a provedl potom, co byla všechna práce hotova.

Sedmdesát tisíc let! To je stáří vesmíru - vždyť z něj skoro ještě ani neoprýskala barva! A my si mysleli, že je starý celé biliony let! Všechny důkazy říkaly, že tomu tak je, a my těm důkazům věřili."

Opřela se v křesle. Stále ještě vnímala myšlenky ve své hlavě jako staré skutečnosti, na které si až teď znovu vzpomněla. Opatrně je převracela sem a tam a zkoumala je, jako člověk zkoumá jazykem bolavý zub.

"Staří. Inteligentní. Odloučení od hmoty. Tak si pamatuju Tvůrce. Každý z nich byl větší, než si vůbec dokážeme představit, nebo snad menší? - vždyť není nic, vedle čeho bychom je mohli postavit, kromě našeho já. Řekla jsem staří? Ani jejich věk se nedá změřit, protože než stvořili vesmír, žádný čas neexistoval. Nemám pravdu?"

NA TUHLE OTÁZKU NEMŮŽEME ODPOVĚDĚT KRÁTCE. NEVÍME O NICH NIC JINÉHO NEŽ TO, CO NÁM SAMI ŘEKLI.

"A to je tedy co?"

PŘED NIMI NEBYLO NIC, NEŽ PRAVDĚPODOBNOST. ONI VYUŽILI VZORCE TÉ PRAVDĚPODOBNOСТИ.

"Proč?"

TVOJE SPOLEČNOST STA VÍ SVĚTY. VE SKUTEČNOSTI TO NENÍ ZAPOTŘEBÍ. TVŮJ PRAPŮVODNÍ SVĚT NENÍ ZDALEKA PŘELIDNĚN. PROČ TEDY?

"Kdysi přelidněn byl. A my jsme zjistili, že čím více lidí na něm je, tím jsou si podobnější. V té době to byl jediný způsob, jak přežít. Lidé odpradáva snili o unifikovaném světě. Mysleli jsme si, že takový svět bude bohatší. Nebyl. Znamenalo to prostě jenom to, že Eskymáci byli vzdělaní a zvládli mnoho věcí z účetnictví, ale už to zdaleka neznamenalo, že by se Němci naučili lovit velryby harpunou. Bylo to tak, že se každý naučil mačkat tlačítka, ale všichni zapomněli, jak se potápět pro perly.

Pak lidstvo zachvátil myslotřas. To bylo, ano, několik let předtím, než vzlétly první sondy Terminus. Lidé jednoduše umírali. Umírali po bilionech, jejich vědomí a myšlenky se prostě skládaly do sebe.

Pak jsme museli začít znovu. Do začátku jsme ale měli alespoň všechny ty hračky, se kterými si hráli vřetenisté, a mohli jsme se rozptýlit - po myslotřesení jsme se museli rozptýlit. Ta pohroma nás krutým způsobem přinutila hledat si větší životní prostor, nové světy, kam bychom mohli utéci a znovu se učit všechno, co jsme zapomněli. Postavili jsme dokonce roboty, kteří pro nás některé z těch činností znovu vymýšleli!

Mysleli jsme si, že je to přirozená, vyzkoušená cesta. Víte, neustále jsme před sebou viděli příklad vřetenistů. Domnívali jsme se, že každý inteligentní druh postupně naplňuje svůj domovský svět, až jeho příslušníci začnou vymírat díky samotnému tlaku vědomí, a pozůstalí pak začnou s nucenou kolonizací vesmíru. Je jedno, jakými pohnutkami ji budou zdůvodňovat, jejím skutečným důvodem bude zuřivá snaha uniknout před ostatními lidmi. Tehdy,

protože obyvatelné světy se vyskytují poměrně zřídka, začalo lidstvo vyvíjet planetární inženýrství. Jistě, měli jsme to všechno velmi pečlivě spočítáno. Rasa za rasou vykvete, dozraje, a její sémě se rozletí vesmírem, který se sám vyvíjí. Než zemře, stvoří nové světy, a tím vlastně nové záhony pro semena ras dalších. Já o tom dokonce napsala knihu, jmenuje se Věčné stvoření, ha-haha."

TEĎ MŮŽEŠ PUBLIKOVAT DRUHÉ UPRAVENÉ A DOPLNĚNÉ VYDÁNÍ.

"To by bylo trochu krátké, tím jsem si po čertech jistá. Co bych v něm řikala? Světla na obloze jsou pouhé kulisy?" PROČ NE?

"Ještě jste mi neřekli, proč - hm - Tvůrci tvořili."

Slova zableskla na obrazovce okamžitě, jako kdyby na tuhle otázku byly počítače připraveny.

LIDÉ JSOU ZVĚDAVÍ. TO JE JEDNA ZE ZÁKLADNÍCH FUNKCÍ A HNACÍCH MOTIVŮ LIDSTVA.

BYTOSTI, KTERÉ POSTAVILY TENTO VESMÍR, TO UDĚLALY PROTO, ŽE BYLO NEMYSLELNÉ, ABY TO NEUDĚLALY. TVOŘENÍ, TO NENÍ VĚC, KTEROU BOHOVÉ DĚLAJÍ, ONI JÍM JSOU.

"A potom? Co dělali potom?"

Všude kolem lodi byla bílá voda. Za jedním oknem Kin zahlédla malý ostrůvek, zčásti porostlý stromy, vypuklý kamenitý tvar, tmavnoucí v nastávajícím šeru, a cítila, jak trup lodi poskakuje po vlnách. Obloha se zatočila. Nenarazila, ani sebou netrhla, jen podlaha se náhle změnila ve stěnu. Okna na několik okamžiků pokryla pěna a když opadla, dívala se Kin dolů.

Před nimi visel okrajový vodopád a vypadal přesně jako osvětlená bílá dálnice. Marco, který seděl v pilotním křesle, se proti němu jasně rýsoval, a Kin viděla, jak se instinktivně zaklonil dozadu a nohama hledal něco, o co by se rychle vzepřel.

Dolů, pořád dolů, tam, kde na obloze zářila ohnivá koule. Plocha teď byla temná, ale malé slunce, které se pomalu posouvalo nad její odvrácenou stranou, vytvářelo jasný den po celé spodní ploše vodopádu. Kin pozorovala, jak se slunce přibližuje. Loď ho minula a nechala kdesi za sebou.

Později vletěli do mračna s velmi omezenou viditelností. Na okamžik je pohltilo, vzápětí se jim rozběhlo vstříc jako blyštivý proud, rychlostí, při níž se Kin zastavil dech. Nakonec ucítila velmi slabé zakolébání, nastaly dvě tři vteřiny dokonalé temnoty, když loď opustila vodní proud za molekulárním sítím, a objevily se před nimi hvězdy.

Marco dlouze zasyčel. Mohl to být povzdech úlevy.

První promluvila Stříbřena. "Byla bych mnohem šťastnější, kdyby byly počítače vymyslely nějaký obvyklejší způsob startu, ale musím připustit, že tenhle má skutečně styl."

"Z jejich pohledu to je neefektivnější," vysvětlovala Kin. Okolní vesmír se znovu zatočil, když Marco přesměroval loď tak, aby "dole" bylo tam, kde podle dlouhodobé tradice vždycky bývalo, to znamená v oblasti nohou.

Stříbřena si rozepnula bezpečnostní pásy a podívala se na Kin.

"Tak my budujeme vesmír, co?" řekla. "Tedy ne přesně my, skládačky kostí, tkání a mozků, ale to uvnitř, co z nás dělá právě to, co jsme. Ta naše část, která sní, zatímco zbytek spí."

Kin se usmála. "To by počítače nikdy neřekly. Ale ano, máš pravdu. Myslím, že počítače měly určitou zvláštní funkci. Dokázaly potlačit všechny statické výboje duševní činnosti, takže se - ke všem ďáblům, proč se tomu slovu vyhýbat - takže se bůh, ukrytý někde uvnitř, mohl alespoň na čas vynořit na povrch a projevit se. Proto mohl být vládcem plochy prakticky kdokoli. Kdyby si byl tu helmu nasadil Jago Žarlo, ještě by v tom křesle seděl."

"Nikdo ti neuvěří," upozornil ji Marco, aniž otočil hlavu.

"Nejsem si tak docela jistá, že by to byla nějaká velká tragédie," odpověděla mu Kin. "Plochu někdo postavil jako žert, nebo jakousi nápořku. Nikdo tomu nemusí věřit. Postavíme pro lidi z ploché Země novou planetu, a přestěhujeme je tam. To je to, co se musí udělat."

Tahle výzva ji vzrušovala a těšila. Výstavba nové Země. Všechno se provede dokonale a opatrně, aby si lidé ani nevšimli, že byli přestěhováni. Bude nutné navrhnout nové světadíly a větší část obyvatel ploché Země převést do hybernacího spánku, dokud někteří z nich, zvláště vybraní, ty nové světadíly nezabudují. To by mohlo trvat i tisíc let. Na místě se bude muset vytvořit celá nová sluneční soustava, vybrané planety vzdálených hvězd seobklopí obrovskými silovými poli a přesunou světelnými roky na místo.

Bude zapotřebí navrhnout bizony.

Život zdaleka nebude nudný.

Vynahradí jim celou tu námahu vědomostí, o které se s nimi budou počítače ochotny podělit?

Určitě.

Spali a jedli, zatímco se loď velkým obloukem propadala stále níž a níž pod obrovský stín plochy. Malé slunce hlubokou temnotu odvrácené strany ani v nejmenším nerozptylovalo.

Nakonec se začala křivka letu znovu snižovat a přiblížil se krajový vodopád na protilehlé straně. Marco vklouzl zpět do pilotního křesla a promluvil k malému palubnímu počítači.

"Všechno v pořádku," hlásil nakonec. "Blíží se hlavní zážeh. Je čas se rozloučit a vlézt si na lůžka. Tohle za nás řídí počítače."

Stálo je to deset minut mírného nepohodlí, kdy naslouchali tlumenému řevu trysek. Kin slyšela, jak si Stříbřena na svém lehátku oddechla, když se motory konečně vypnuly.

"Tak, a už v tom lítáme," prohlásil kung. "Teď máme jen dvě možnosti - buď tu díru trefíme, nebo mineme. V životě mě nenapadlo, že budu mít strach, abych nenarazil na stěnu, kterou končí vesmír."

Krajový vodopád, světélkující v záři úplňku, kolem nich proletěl ve vzdálenosti několika tisíc kilometrů. Dokonce i Marco vypadal nadšeně, když loď vylétěla nad okraj ploché Země a stoupala k nebeské kopuli.

Plochá Země vypadala jako šperk v černé a stříbrné, jako mince z ebenu a stříbra, plující pod nebem plným hvězd. Hvězdy se rychle přibližovaly. Měsíc se změnil v perlu a hvězdy se blížily čím dál tím víc.

Otvor, který Jago Žarlo vyřízl v nebeské klenbě, byl dost velký, aby jím prolétla jeho kruhová loď. Ta, na jejíž palubě byli teď, byla mnohem menší. Jenže se k otvoru přibližovala pod velmi plochým úhlem.

Počítače Marca ujistily, že otvor je dostatečný i při tomto úhlu přiblížení. Totéž řekly i Kin, ale tu navíc informovaly ještě o velikosti rezervy. To už se Kin Marcovi říci neodvážila. Při jisté chybě by míjeli okraj otvoru ve vzdálenosti necelého metru.

Přistihla se, jak upírá oči kupředu a prohledává oblohu. Její společníci dělali totéž. Nad hlavami jim ubíhaly hvězdy. Zatímco Kin pozorovala oblohu před sebou, změnil se rychlý běh hvězd v šílený závod.

Pak se něco zamíhalo. Zažili kratičký pocit, že se kolem lodi něco svírá, jedna z hvězd se zvětšila do obrovského rozměru, oslnila je a zmizela. Slabý otřes oznamoval, že si loď urazila jednu z vedlejších trysek o okraj nebes.

Pak se znovu objevily hvězdy, zdánlivě stejné, a loď se ponořila do hlubin vesmíru.

Kin slyšela, jak Marco hlasitě oddechuje. Stříbřena si příjemným barytonem pobrukovala jakousi melodii.

Kin upřela oči ke hvězdám a věděla, že jsou jen sedmdesát tisíc let staré, o málo starší než jejich příbuzné, visící na klenbě Nebeské kopule. Hvězdy, to byla jen světla na obloze, ale větší nebe vyžadovalo i větší hvězdy.

Kin myslela na druhé vydání. Loď pokračovala v letu a mířila do kulis.

KONEC

* Již v naší době vyhynulý dronte mauricijský, zvaný Dodo, alias *Didus ineptus*, vulgo *Raphus cucullatus*, přezdívaný blboun nejapný, byl, jak vidno z jmen, opravdu podařený ptáček. Žarlově nedůvěře se proto nelze divit.

* Slovo barman jsme přejali z angličtiny v původní podobě. Je to spojení slov bar a man, tedy výčepní pult a člověk, potažmo muž. Připouštím, že barmuž by se mi příliš nelíbilo, ale barkung - to zní.

* Bug Eyed Monster, tedy obluda s hmyzíma očima. Mimo této překrásně počeštěné anglické zkratky se používá ještě ryze český výraz emzák (MZ), odvozený od slova mimozemšťan.

* Grendel - bájný obr, se kterým bojoval princ Beowulf

* Pointilismus je ve své prvotní podstatě malířský styl, který jako výrazový prvek užívá nanášení čistých barev v tečkách neboli pointech

* S tímto bájným ptákem se setkal už Sindibád Námořník, který ho ovšem nazýval jménem Ruch, a z doslechu ho znal i Marco Polo. Mluví o něm ve svém Miliónu a říká mu ruk. Odborníci ovšem tvrdí, že jde pravděpodobně o arabské synonymum ptáka Simurga, o kterém se zmiňuje už prastarý epos Edda.